

John Gregory Betancourt
Klánháború

Star Trek Voyager

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
STAR TREK® – VOYAGER
Incident at Arbuk
By John Gregory Betancourt

Copyright © 1995 by Paramount Pictures
All rights reserved.

STAR TREK® is a Registered Trademark of Paramount Pictures.

Fordította TAMÁS GÁBOR

Borító DRU BLAIR

ISBN 963 9393 67 3

Hungarian translation © Tamás Gábor, 2001
Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2001

Lektor: S. Lukátsy Sarolta

Színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Tóth Róbert

Kaposvári Nyomda Kft. – 211122
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

csodálatos feleségemnek, kimnek ajánlom
ezt a könyvet, aki mérhetetlenül sokat segített
a megírása során, és legkisebb fiúknak, ian-nak,
aki nem segített (de aranyos, így megbocsátunk neki).
továbbá john ordovernak, az egyik legjobb szerkesztőnek,
akivel együtt dolgoztam.

Hajónapló: csillagidő 48135.6

Tovább haladunk a föderációs űr felé, folytatva a delta kvadráns átvizsgálását. Kevés M-típusú csillagot találtunk ebben a szektorban és még kevesebb értelmes fajt. az élelmiszerkészlet – ez mindenkor húsbevágó fontosságú kérdés – kiapadófélben van. ha a hidroponika terméshozama a jelenlegi alacsony szinten marad, lehetséges, hogy át kell irányítanunk némi energiát a replikátorokba. a legénység közérzete mr. neelix lankadatlan fáradozásának köszönhetően továbbra is kitűnő, én pedig nem adom fel a reményt, hogy előbb-utóbb hazatérünk.

Harry Kim zászlós gondterhelt arccal pillantott a kommunikációs konzolra. Valami különös dolog történik, gondolta.. Mi ez az alacsony frekvenciájú, szabálytalan rezgés? Csak nem valami jelzés? Előrehajolt, hogy közelebről megvizsgálja a hunyorgó digitális kijelzőket és érezte, szíve hevesebben ver. Egy pillanatra mintha kitisztult volna a sztatikus zörej és Harry valami olyasmit hallott, ami akár idegen nyelven elhangzó, kétségbeesett beszéd is lehetett. Vagy csupán beleképzelte? Nem sikerült teljesen bemérni a frekvenciát...

– Valami gond van, zászlós? – kérdezte Janeway kapitány.

Harry felpillantott; a kapitány figyelmének központjában találta magát. Nagyot nyelt és érezte, elpirul. A kapitány átható kék szeméből nem csak tessék-lássék érdeklődést olvasott ki. Olyan volt, mintha belelátott volna a gondolataiba és tudná, hogy valami érdekesre bukkant. A kapitány úgy olvasott benne, mintha csak az egyik holoregénye lett volna. Végre meg kellene tanulnom, hogyan palástoljam az izgatottságot, gondolta Harry.

Egy pillanatra azt kívánta, bárcsak olyan közömbösen tudna viszonyulni az új kultúrákkal és civilizációkkal történő találkozásokhoz, mint Tom Paris és a hídon szolgáló többi tiszt, de bírt uralkodni magán. Nem volt még része ilyesmiben – legalábbis nem olyan sokszor, mint a többieknek. Vagyis... Még egyáltalán nem volt része ilyesmiben. Ez volt az első küldetése, és minden egyes alkalommal, mikor valami újdonsággal találkoztak, úgy érezte, valódi kapcsolatfelvételre került sor, olyasmire, ami otthon bekerül a feljegyzésekbe.

– Nem, kapitány – válaszolta gyorsan, ujjával beletúrva rövid, fekete hajába, hogy némi időt nyerjen. –Ööö... igen, vagyis, lehet. Fogok valamit, ami az előttünk lévő kettős csillagrendszerből érkező jelzésnek tűnik.

– Miféle jelzésnek? – A kapitány kissé oldalra billentette a fejét, és érdeklődve figyelte Hányt.

– Nehéz megmondani a sok zörej miatt. Az is lehet, hogy valamiféle természeti jelenség okozta véletlen zajról van szó.

– Lehetséges, de önnek más a véleménye, igaz? –buzdította Janeway kapitány.

– Igen, kapitány – mondta Harry. Holoregény... Ez vagyok a számára. Vajon hogy csinálja? Újra nyelt egyet.

– Egy pillanatig mintha kétségbeesett beszédet fogtam volna. Az is lehet, hogy vészjelzés volt. A kapitány biccentett.

– Tisztítsa ki annyira, hogy érteni lehessen, zászlós! Tudni akarom, mi ez. – Odafordult a többiekhez. – Mr. Tuvok, készítsen teljes elemzést a rendszerről. Mr. Paris, változtasson irányt, hármas fokozat. Közelebből is meg akarom nézni.

– Igen, kapitány – válaszolta Tom a kormányos posztról.

Harry figyelte barátját, amint betáplálja a koordinátákat, aztán arra kényszerítette magát, hogy visszaforduljon a kommunikációs konzolhoz. A leolvasott értékek még mindig ingadoztak kissé, pislákolásra készítve a zöld és borostyánszínű fényeket. Gyorsan bemérte a jelzést. Figyelem!, dorgálta meg magát gondolatban. A kapitány eredményeket várt és Harry igyekezett, hogy fel tudjon mutatni valamit. A Voyageren töltött hónapok során valamit nagyon jól megtanult: Janeway csak akkor volt elégedett a munkájával, ha minimum százötíz százalékosan teljesített. Persze a százhusz százalékos teljesítmény még jobban tetszett neki...

De mindent a maga idejében. Harry nekilátott kiszűrni az összes nagyfrekvenciájú sugárzást. Dr. Dorian Schweitzer, az egyik oktatója a Csillagflotta Akadémián egyszer ahhoz hasonlította távoli jelzések élessé tételét, mikor az ember egy márványtömbből szobrot hoz létre.

– A trükk – mondta Dr. Schweitzer, peckesen lépdelve a pódium előtt szürke, egyrészes ruhájában, kezét a háta mögött összekulcsolva, bozontos fehér haját jobbra-balra dobálva, miközben tengerzöld szemével az osztályt fürkészte –, hogy úgy kell tekinteni az elmosódott jelzésre, mintha anyagba temetett szobor lenne. Akár a szobrász, aki a szobrát kivéve mindent lefarag a márványtömből, önöknek is ki kell zárniuk az összes jelzést, azt kivéve, amelyiket keresik.

Akkor Harry egy kissé erőszakolt párhuzamnak tartotta, de a Voyageren töltött hónapok alatt rájött arra, hogy igaz. Például ez a vészjelzés is illik Dr. Schweitzer-hasonlatához. Tudta, hogy a jelzés létezik, csupán csak fel kellett tárnia.

Nekilátott. Egyre lejjebb haladt a frekvenciákon, menet közben egymás után kizárta a zajforrásokat. A sztatikus zörej még mindig ott zümmögött a fülében. Ajkát elkeseredetten harapdálva folytatta a munkát.

– Megvan a jelentés, kapitány – szólott Tuvok mély, szintelen hangon a biztonsági posztról.

– Halljuk! – mondta Janeway.

– Kettős csillagrendszer felé tartunk, amely egy vörös óriás körül keringő fehér törpéből áll. Nincsenek bolygók és aszteroidák, csak némi kozmikus törmelék. A csillagok gravitációs ereje erős gravimetrikus mezejükkel egyetemben gyakorlatilag lehetetlenné teszi, hogy testek keringjenek körülöttük. A logikus magyarázat az, hogy a jelzés valamiféle hajóról vagy űrállomásról származik. Természetesen akkor, ha Mr. Kim nem tévedett és létezik ilyen jelzés, természetesen.

Harry csak félig figyelt, de érezte, hogy a füle égni kezd. A jelzés igenis megvan!, gondolta. Hallottam...

Gyors pillantást vetett Mr. Tuvokra, de a vulkáni éppen elfordította sötét bőrű arcát. Talán gúnyolódni akart? Egyáltalán: képesek a vulkániak gúnyolódni? Harry nem hitte, hogy valaha megtudja a választ a két kérdés bármelyikére is. Bármennyire is erősködött a nagyanyja, hogy a lélekhez vezető út a szemén keresztül vezet, ő sosem volt képes arra, hogy bármit is kiolvasson Tuvok szeméből.

Akár gúnyolódás volt, akár nem, végre kellett hajtania a feladatát, és semmivel sem jut előrébb, ha Tuvok hátát bámulja. A vulkáni, ahogy kezét a konzolnak támasztva előrehajolt, hogy egy, kizárólag a tökéletest elfogadó személy részletekre kiterjedő figyelmével vizsgálja a letapogatok jelzéseit, olyan volt... Igen. Pontosan olyan volt, mintha a következő fél órában moccanni sem akarna.

Megmutatom neki, gondolta Harry. Gyorsan kizárt két közeli kvazárt, melyek úgy köpködték a rádióhullámokat, mintha morzejelek volnának, és folytatta a külső zajok kiszűrését. Pontosan olyan, ahogy a Csillagflotta Akadémián tanították. Ez a gyakorlat akár Dr. Schweitzer egyik kommunikációs vizsgájában is szerepelhetett volna.

Váratlanul vibráló, szellemeszerű kép jelent meg a képernyőjén. Azon kapta magát, hogy egy idegen arcába bámul, akihez hasonlót még sohasem látott. A lény hosszúkás felső részét tekergő szürke csápok borították.

Kicsi, kerek szája volt, de Harry sem szemet, sem fület vagy orrot nem látott rajta... Tulajdonképpen semmiféle látható külső érzékszervet sem vett észre. Mindegy, gondolta elégedetten, a pusztá létével igazolja az állításomat. Főleg így, hogy ilyen hevesen integet. Az idegen lény a száját is mozgatta, de hangja még nem volt.

A kép eltűnt a feltörő statikus zörejben. Túl messze vannak, gondolta Harry csalódottan. Valami mással kell megpróbálkoznia, hogy kitisztítsa az adást.

Volt még valami, amivel megpróbálkozhatott. Ahelyett, hogy a hajó kommunikációs felszerelését használná a jelzés vételére, a hajó belső hálózatán vezette keresztül a vételt. A Voyager a flotta legfejlettebb hajója volt, mindenféle bioelektromos kapcsolót szereltek belé, de éppen elég hagyományos huzal és áramkör maradt benne. Harry egy alkalommal hallotta Dr. Schweit-zert azzal kérkedni, hogyan sikerült az egész hajót vevőként felhasználva egy gyenge romulán jelet vennie. De vajon neki is bejön a trükk?

Hosszú ujjai gyorsan mozogtak a vezérlő felett. A kommunikációs programot a tartalék csatornákra irányította. Ezeket nem kapcsolhatta ki – bármelyik pillanatban érkezhettek valamilyen fontos üzenet. Miután ezzel végzett, figyelmét a központi kijelzőre összpontosítva megkísérelte befogni az alrendszeren keresztül érkező jelzést... Az eljárás egyik hivatalos kézikönyvben sem szerepelt, de Harry bízott benne, hogy működni fog a dolog.

Abban a pillanatban, amint sikerült átirányítania a vételt, csillagközi zörej üvöltött bele a csatornába. A fájdalomtól összerándulva lejjebb vette a hangerőt. Ennyit a szférák zenéjéről. Most, hogy többé nem használhatta a kommunikációs berendezés automatikus finomhangolóját, manuálisan kellett kiszűrnie az alacsony frekvenciájú zajokat.

Azzal kezdte, hogy ismét kizárta a két kvazár jelzéseit. Abban a pillanatban, amint ezt megtette, újból felcsattant a kétségbeesettnek hangzó beszéd, ez alkalommal villódzó kép kíséretében. Harry megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nem csinált bolondot magából. Elvi-gyorodott. Nem B'Elanna és Chakotay az egyetlen, aki tartogat még egy-két dolgot a tarsolyában! Folytatta a szűrést, és el is nyerte jutalmát, amikor végre sikerült biztosan ráállnia a képre. Az idegen kétségbeesett mozdulataiból és szavaiból arra következtetett, vészjelzésről van szó. Tehát ebben is igaza volt. Lassan bólintott, mintegy önmaga megerősítéseként, végzett még némi finomhangolást, majd Janeway kapitányra pillantott:

– Kapitány – jelentette –, alacsony szintű hang- és képjelzésem van.

– Ha készen van, adja ki az elülső képernyőre, Mr. Kim. – A kapitány felnézett és megérintette a kommunikátorát. – Neelix, kérem, jelentkezzen a hídon.

Harry a híd elején lévő nagy képernyőre irányította át a jelzést. Egy ilyen nagy kivetítőn a kép gyenge minősége százszor rosszabbnak látszott. Fehér sztatikus zörej kúszott keresztül rajta, és szinte minden másodpercben kimaradt néhány kockányi. Talán egy kis finomhangolással jobbá lehetne tenni... Harry megpróbált módosítani a stabilizátorokon, de hiába segített a komputer a kiegyenlítésben, és hiába került a Voyager egyre közelebb a sugárzás forrásához, a kép makacsul ellenállt a minőségi javításokra tett kísérleteknek.

Harry rádöbbedt, hogy visszatartja a lélegzetét, ezért szándékosan kifújta a levegőt. A kép nem lesz már tisztább. Körbepillantott a hídon. A legénység többi tagja megbabonázottan állt. Még Tom és Chakotay is. Talán mégsem olyan közömbösek a kapcsolatfelvételt illetően.

– Attól tartok, nem tudok jobban ráállni a jelzésre –szólt félig bocsánatkérően.

– Figyelembe véve a jelzés típusát és erősségét –mondta szárazon Tuvok –, az sem lenne csoda, ha semmit sem fogna belőle. A munkája kifogástalan, zászlós.

– Egyetértek. Jó munka volt, Mr. Kim – mondta Janeway kapitány, újból Harryre pillantva. – Itt az ideje egy újabb csodának. Küldhetünk válaszüzenetet az idegennek?

– Megpróbálhatjuk – szólt Harry –, de nem hiszem, hogy van esélye fogni az adásunkat. A felszerelése korántsem olyan kifinomult vagy olyan erős, mint a Voyageré.

Az idegen még mindig beszélt, vadul gesztikulált. Valamiféle tagolt toroknyelvet használt, ami tele volt különös morgásokkal és füttyökkel. Riadtnak látszik, gondolta Harry, amikor a lény két remegő kezét felemelve olyan mozdulatot tett, ami akár könyörgés is lehetett. Riadalom és elkeseredettség sütött róla.

– Milyen esélyünk van a fordításra? – kérdezte Janeway kapitány.

– Egyelőre semmi – válaszolta Harry. – A komputer még nem volt képes beazonosítani a szavait.

– Mi a véleménye, Mr. Tuvok? – kérdezte a kapitány a vulkáni felé fordulva.

– Úgy tűnik, veszélyben van – mondta Tuvok. – Ebből az adásból semmilyen észrevehető hibát nem látok a hajóján, de mivel nem rendelkezem ismeretekkel a tervezését illetően, nem állíthatom

bizonyosan, hogy észrevenném, ha valamilyen működési hiba lépett volna fel. Mindazonáltal nem árt, ha óvatosak vagyunk. Ha a hajója valamiféle gravimetrikus hullámba került, nem kívánatos, hogy mi is hasonló sorsra jussunk.

– Tudomásul vettem, Mr. Tuvok – mondta Janeway kapitány –, azonban nem fogok figyelmen kívül hagyni egy vészjelzést.

– Nem a figyelmen kívül hagyását javasoltam – válaszolta Tuvok színtelen hangon –, pusztán óvatosságot ajánlottam a megközelítés során.

Harry tekintete az idegen mögé, aprócska űrhajójának belsejébe tévedt. Az egyik falat csillogó ezüstgömbök – minden bizonnyal vezérlők – borították. A másikon nagy, kör alakú megfigyelőablak látszott, mely a csillagokkal és a csillagrendszer felét betöltő vörös óriással nézett szembe. Harry felfigyelt arra, hogy a vörös óriás nem volt valódi vörös. Sárga, narancs és barna foltok pettyezték a felszínét, dagadó hullámokban felvillanva és napfoltokban elmélyülve.

Harry pislogott. A vörös óriás egyre nagyobbra nőtt. Úgy tűnt, az idegen hajója lustán pörög; talán irányíthatatlanná vált.

– Kapitány... – kezdte.

– Én is látom, Mr. Kim – szólt Janeway. – Tényleg úgy látszik, sodródik. Teljes sebesség, Mr. Paris. Adj meg érkezésünk becsült időpontját.

– Igenis, kapitány – mondta Tom.

Harry a talpán keresztül érezte, amint a térhajtóművek már-már érzékelhetetlenül távoli morgása elmélyül. Tom növelte a sebességet. Talán még időben érkeznek, és tudnak segíteni a bajba jutottnak...

Tom folytatta:

– Egy óra ötvenhárom perc a rendszerbe történő belépésig. Egy óra ötvenkilenc perc a hajó jelenlegi helyzetének eléréséig. Sajnos, mire megérkezünk, már túlsodródik a fehér törpén.

– Nyisson csatornát – mondta Janeway kapitány. –Megpróbálunk üzenetet küldeni.

– Igenis, kapitány! – Harry teljesítette a parancsot.

Janeway előrelépett, hogy szembenézzen a képernyővel. A háta még merevebb lett, ahogy teljesen kihúzta magát, a hangja tekintélyt parancsolón csengett, ahogy megszólalt.

– Itt Kathryn Janeway kapitány a Voyager föderációs csillaghajóról. A hívására válaszolunk. Bajban van a hajója? Tudunk valamit tenni, hogy segítsünk önnek?

Az idegen továbbra is eszeveszetten halandzsázott. Ha hallotta is a kapitányt, semmi jelét sem adta. Nem hallotta, hasított bele Harrybe a felismerés. Semmilyen módon sem foghatta az üzenetünket. Azon kapta magát, abban reménykedik a vakszerencse, a szub-tér valamely trükkje – mint az, amelyik segítségével meghallotta a vészjelzést – folytán üzenetük eljut az idegenhez. Persze a vakszerencsére ritkán lehet számítani...

Meghökkent. Hát ez meg mi a...?

A kis hajó megfigyelőablakában egy másik hajó úszott be lassan a képbe. Harry nagy csapat idomtalan, aprócska, szürke, csövekkel összekötött ezüst gömböcskét látott, majd még egyet és még egyet. Úgy néztek ki, mint egy molekula régi stílusú modellje, éppen a molekulák eleganciája és rendezettsége hiányzott belőlük. A hajó kamrák, egységek, gömbök találomra egymáshoz kapcsolt halmazának látszott. Harry rádöbrent, hogy a gömböcskék nem deformáltak, hanem olvadtak. Valamilyen energiasugár félig salakká változtatta őket.

Harry szíve nagyot dobban. Ez csatában volt! Háborús övezetbe tartunk.

Az idegen egy pillantást vetett a megfigyelőablakra, észre vette a sérült hajót, eszeveszetten füttyülni kezdett... és az adás megszakadt. A képernyőn fehér sztatikus zörej sziszegett és sercegett. Harry gyorsan a monitorra hívta az előttük látható kettős rendszerben lévő csillagok képét.

– Mi történt? – faggatta Janeway kapitány.

– Megszűnt az adás – mondta.

A kapitány haragosan összevonta a szemöldökét, majd újból megérintette a kommunikátort.

– Neelix, a hídra!

*

Amikor felcsipogott a hajó belső kommunikációs rendszere és Janeway kapitány másodszor is bement, hogy „Neelix, a hídra!”, Neelix felsóhajtott, sárga és rózsaszín kockás kötényébe törölte ételfoltos kezét és megérintette narancssárga-bíbor csikos felsőjére tűzött jelvényét.

– Éppen az ebéd előkészítésével foglalatoskodom, kapitány – mondta. – Tudna várni egy keveset? – Ennek a nőnek fogalma sincs arról, mi a türelem, gondolta. Ez valahogy hiányzik az erényei közül...

– Nem! – csattant a kapitány hangja.

– Akkor máris megyek. – Neelix sóhajtott és megfordult. Végignézett a hajókonyhán. Világoskék, zöld és rózsaszín folyadékokat tartalmazó

edények vették körül, az étel ínycsiklandó illatokat eregetve bugyogott, főtt vagy párolódott. Az elmúlt két órában egyik edénytől a másikig rohangált, hogy először kevergessen, majd fűszerezzen, aztán kóstolgasson, majd újból kevergessen, de lehet, hogy most minden pocsékba megy. A jelek szerint a kapitány nem törődött azzal a mérhetetlen erőfeszítéssel, amelyet a legénység ételének elkészítésére fordított. Amennyire Neelix meg tudta mondani, a fedélzeten tulajdonképpen senki – legyen az föderációs vagy maqui – sem értékelte igazán a munkáját.

Mindenért a replikátorok a felelősek. Azonnali étel... Bah! Micsoda sértés ez az érzékeny ízlésnek! Néha azt gyanította, a legénység tényleg jobban kedveli a szintetikus élelmet az ő ingyenc műalkotásainál.

Azért talán még van esély az ebéd megmentésére. Szüksége van egy segítőre, valakire, aki néhány percig ellenőrizné a konyhát. Rendes körülmények között Kest kérné meg erre, de ő éppen a föderációs orvosi szövegeket tanulmányozza a holografikus doktor segítségével. Nagyon fontosnak tartja a dolgot...

Kes tehát szóba se jöhet, de talán sikerül találnia valaki mást.

Paul Fairman éppen ott álldogált mögötte. A zászlós magas, szőke ember volt, rövid szakállal. A maqui hajó legénységéhez tartozott, mielőtt az egybeolvadt a Voyagerével. Nem tűnt különösebben elfoglaltnak.

– Kevergesd az ételt, míg visszajövök! – mondta Neelix, és egy hosszú nyelű kanalat nyomott Fairman kezébe.

– Én? – ellenkezett Fairman és megpróbálta visszaadni a kanalat. – Nem, nem! Ez teljességgel lehetetlen! Azért jöttem, hogy szívességet kérjek, nem pedig azért, hogy beosszanak konyhaszolgálatra!

Neelix felsóhajtott. Az emberek – technológiai fejlettségük ellenére – egyszerűen képtelenek voltak megérteni, hogyan működik a galaxis. Fairman tipikus példa volt erre.

– Hadd magyarázzam el a csereügyletek lényegét – mondta, és igyekezett lassan és egyszerűen fogalmazni. Fairman már vagy egy fél órája követte őt a hajókonyhán keresztül, és azzal nyaggatta, hogy próbáljon szerezni egy hordozható külső energiaforrást. Valami kisebb fajtát, amit a kabinjában is használhat. – Te megteszel nekem valamit, és ezért cserebe én is megteszek valamit neked. Egyszerű csere: szívességet szívességért.. Biztos vagyok benne, hogy ennek a lényegét az emberek is megértik.

– Rendben. Csere. Ebben az esetben azonban alkalmatlanságról van szó – ellenkezett Fairman. – A fedélzeten mindenki tudja, hogy te vagy a

mesterszakács, én pedig életem során most kerültem a legközelebb egy tűzhelyhez.

– Tudom, tudom – válaszolta Neelix ugyanazon a sopánkodó hangon, amelyen Fairman beszélt, – te csak egy szegény zsoldos vagy, akit felbéreltek a maquik a kardassziaiak elleni harcra, és akarata ellenére került a Delta Kvadránsba. De te is azt eszed, amit a fedélzeten mindenki, és ez azt jelenti, hogy néhány percig megmutathatod, mit tudsz.

– De én azt tudom, hogy biztosan elrontok valamit, és tönkreteszek mindent, amit eddig csináltál.

– Vállalom a kockázatot! – mondta Neelix. Miért kell mindig vitatkoznia az emberekkel? – Kavargasd az ételt, míg visszatérek, én pedig utánanézek, hol találok olyan energiaforrást.

Fairman arca felragyogott.

– Megteszed?

– Csak kavargass! – Neelix saját hírnevét átkozta. Mindig azt állította, hogy bárkinek megszerez bármit, és cserébe mit kért? Semmit, csak egy kis tiszteletet. Itt az ideje, hogy begyűjtse a fizetségét.

– Megpróbálom. – Fairman vett egy mély lélegzetet és úgy méregette a kanalat, mintha valamiféle mérgező rovar lenne. – Egész pontosan mit kell tennem?

Neelix a különböző edényekre mutogatott.

– Ügyelj, hogy ez ne fusson ki, hogy az ott ne égjen le, és mindennek előtt, kavargass! – A kanál szélesebbik végét belenyomta egy lábasnyi gőzölgő finomra vágott, sárga phuba és egyik ujjával körkörös mozgást végzett. Az emberek néha annyira ötlettelenek, gondolta elkeseredetten.

Fairmannek láthatóan nem volt ínyére a házimunka, de lassan nekilátott az étel keverésének.

– Ez az! – kiáltotta Neelix. Az ajtóhoz futott, de még hátraszólt. – Amint tudok, visszajövök!

Felszaladt az enyhén kanyarodó folyosón. Vajon most mit akar tőlem a kapitány? Bármi is legyen, megszerzi neki. Mint mindig, most is Neelix a segítség. Elvégre fenn kell tartani a hírnevét.

Belépett a turbóliftbe.

– Híd – mondta. A lift elsuhant vele úticélja felé. Nem is értette, hogyan tudott Janeway és a főderáció eddig eljutni nélküle...

Második fejezet

– Mr. Neelix – szólalt meg Janeway kapitány kissé feddőn, amikor az alacsony idegen besietett. Tudta, hogy meg kell válogatnia a szavait. Neki sokkal nagyobb szüksége volt Kesre és Neelixre, mint azoknak a Voyagerre, és különösen Neelix tűnt érzékeny személyiségnek. – Mivel ön is a hajó legénységének tagja, igazán értékelném, ha a parancsaimat elsődleges fontosságúnak tekintené.

– Természetesen, kapitány – válaszolta Neelix. – Mint ön is tudja, mindig is az ön kívánságait helyeztem első helyre.

– Nem egészen erről van szó – fogott bele Janeway, de aztán legyintett. Neelix egyszerűen nem úgy gondolkodott, ahogyan az emberek, és bármit mondhat neki, nem fog megváltozni. Tessék, most is! Nagy, ártatlan szemekkel bámul rá. Hogyan is róhatna meg azért, mert nem érti, miként működnek a dolgok egy föderációs csillaghajón? Már így eleget bajlódott azzal, hogy a maquikat a Föderáció szabályzatának betartására készítse. – Hagyjuk... – Fejével az elülső kivetítő felé intett, amely annak a kettős csillagrendszernek a közelképét mutatta, ami felé közeledtek: a vörös óriást és a körülötte keringő fehér törpét. – Tud valamit erről a rendszerről?

Neelix felhunyorított a képernyőre, és olyan arcot vágott, mintha az emlékei között kutatna.

– A nagy vörös csillag ismerősnek tűnik – szólalt meg egy hosszú pillanat múlva. Janewayben feltámadt a remény. – Ó igen, most már felismerem... az Arbuk rendszer, hát persze! – Lemondóan legyintett. – Semmi sincs ott, kapitány. Semmi érdekes... nincsenek bolygók, nincs élelem, nincs semmiféle nyersanyag. Legjobb, ha óvakodik tőle. Ha jól emlékszem a térképeimre, akkor igen erős gravimetrikus áramlatok vannak a fehér törpe körül.

– Köszönöm – mondta Janeway.

– Van még valami? – kérdezte Neelix.

– Még egy kérdés – Megfordult és bólintott Harry Kimnek, aki lejátsozta az idegen lény adását.

Miközben Neelix a képernyőt nézte, Janeway megpróbálta meghatározni a reakcióját. Tanácstalanságot vélt felfedezni az arcán. Amikor Neelix bólogatni kezdett, a kapitány tudta, hogy felismerte, milyen fajhoz tartozik az idegen. Talán lesz majd valamilyen ötlete, mi történt.

– Mit tud mondani nekünk? – kérdezte Janeway.

– Ez csak egy szperiai – felelte Neelix lemondó legyintéssel. – Aggodalomra semmi ok.

– Vészjelzésnek tűnik – mondta Janeway. – Azt gondolom, ez igenis ok az aggodalomra.

– A szperiaiak mindig nagyon szenvedélyesen beszélnek. Ez is egyike sok, sok, sok idegesítő tulajdonságuknak. Javaslom, hogy hagyjuk őket a csudába. Őket is, meg ezt az egész naprendszert is.

– Érti a nyelvüket?

– Egyetlen szót sem!

Olyan büszkén húzza ki magát, gondolta Janeway, mintha büszke lenne erre. Furcsa. Neelix mindig szégyellte, ha kiderült, hogy valamit nem ismer. Itt sokkal többről van szó, mint ami a felszínen látszik!

– Üzletelt velük? – érdeklődött a kapitány.

– Sajnos igen. Az a néhány üzlet, amit velük kötöttem, mind közvetítőkön keresztül zajlott. Nos, ha a Mernikal Három körözőőről, vagy az Ordinia Kilenc bandacijáról kérdez, részletes információkkal tudok szolgálni...

Janeway érezte, fogytán a türelme. Ingerült kézmozdulattal Neelixbe fojtotta a szót.

– Igen, de most a szperiaiakról szeretnék megtudni valamit. Esetleg beszélne róluk? Van valami? Bármilyen, ami segítségünkre lehet abban, hogyan bánjunk velük?

– Például? – kérdezte Neelix.

Szándékosan ilyen értetlen? Ha igen, akkor ezt a játékot ketten is játszhatják, gondolta Janeway. Ha azt akarja, hogy harapófogóval húzza ki belőle az információt, akkor ő meg is teszi.

– Tehát – mondta lassan –, részt vettek valamilyen háborúban vagy hosszú ideje tartó ellenségeskedésben, ami erőszakos cselekményekbe torkolt?

– A szperiaiak? – Neelix hátravetette a fejét, úgy kacagott. – Erre csak azt tudom válaszolni, hogy lehetetlen. Ebben a kvadránsban mindenki elkerüli őket. És okkal! Ezek napokig képesek vitatkozni minden lényegtelen apróság miatt. Amikor utoljára dolgom akadt velük – és az is egy közvetítőn keresztül történt, hadd emlékeztessen erre, kapitány – három hetembe telt, hogy egy rakomány dabingyökeret vásároljak tőlük. Egyszerűen azért, mert a szperiai az üzlet megkötésének minden egyes részletébe belekötött. Mindig ilye-, nek, akár érdekükben áll, akár nem. Az én „üzletfeletem” például végtelenül bosszantotta, hogy végül mindenbe belementem, minden javaslatát elfogadtam, csak hogy elindulhassak végre.

– Szóval szeretnek vitatkozni – merengett Janeway.

– Az nem kifejezés, hogy szeretnek. Művészetté fejlesztették az alkudozást. Annyira beleivódott a kultú-

rajukba és a lelkükbe, hogy alkudozniuk kell. Még a kazonok sem háborgatják őket. Egyszerűen nem éri meg az erőfeszítést. Ha pedig valaki volna olyan bolond, hogy meghódítsa őket... Elképzelni sem tudom azt a bürokráciát, ami a társadalmuk bekebelezésére tett kísérlet során kifejlődne. – Neelix közelebb hajolt és lehalkította a hangját, mint valami összeesküvő. Janeway azon kapta magát, hogy ő is előrehajol; kényszerítenie kellett magát arra, hogy felegyenesedjen. Neelix szinte már fertőző hatással volt a közelében tartózkodókra, úgy terjesztette szokásait, mint valami kórságot.

– Ezért húzódozom attól – mondta Neelix –, hogy szperiaiakkal legyen dolgom. Kerülöm őket, ha lehet. A szperiaiak nélkül is elég értelmetlen vitában van részem.

– Ez fölöttébb érdekes. Köszönöm, Mr. Neelix. Segítsége felbecsülhetetlen volt, mint mindig. Neelix szomorúan megcsóválta a fejét.

– De nem fogadja meg a tanácsomat, igaz?

– Attól tartok, nem hagyhatok figyelmen kívül egy vészjelzést, bárkitől is érkezett.

– Bánni fogja.

– Lehetséges – ismerte el a kapitány.

– Van még valami?

– Értesítem, ha további segítségre van szükségünk. Neelix színlelt elkeseredéssel emelte magasba a kezét és visszasietett a turbólifthez.

– Csak azért hívott ide, hogy egy üres rendszerről és a szperiaiakról kérdezzen – motyogta maga elé, de úgy hogy Janeway is hallotta. – Szperiaiak! Ha tönkrement az ebéd...!

Az ajtó becsukódott mögötte. Janeway mély lélegzetet vett. Észre vette, hogy Chakotay megpróbálja elrejtteni a mosolyát. Csakugyan fertőző, gondolta. Néha szükség volt egy kis nevetésre, hogy oldódjon a feszültség, de most más a helyzet. A szperiaiak jelek szerint komoly bajba került.

– Talán lemaradtam valami mulatságos dologról? –kérdezte az első tisztjét.

– Ez a Neelix... egyéniség – jegyezte meg Chakotay. Bal kezével eltakarta a száját, és komor pillantással próbálta palástolni arckifejezését.

Janeway fejcsóválva úgy döntött, nem veszteget több szót az ügyre. A kommunikációs tisztjére nézett.

– Sikerült helyreállítania a kapcsolatot a szperiai-val, zászlós? – kérdezte Harry Kimet.

– Nem, kapitány. Próbálkozom, de nem fogok semmit sem.

– Folytassa. – Janeway ismét Chakotayhoz fordult. –Öné a híd, parancsnok. A kabinomban leszek. Hívjanak, ha van valami változás!

– Igenis, kapitány!

Ezt a két órát agyon kell csapnom valahogy, gondolta Janeway. Itt az ideje, hogy utolérjem magamat a papírmunkában. Jólesne egy pohár kávé... csak hogy megnyugodjak.

*

Tizenöt perc nem olyan sok, reménykedett Neelix, miközben visszasietett a hajókonyhára. Jókedvűen üdvözölte a legénység féltucatnyi tagját, akik mellett elhaladt, ők pedig visszabólintottak neki. Mennyi kárt tud tenni egy ember az ebédben tizenöt perc alatt? Elvégre Fairmannek csak annyi volt a feladata, hogy néhány edényben kavargássá az ételt. Annyira egyszerű, hogy még egy forgómacska-kölyök is meg tudta tenni, még ha öt mancsát a metatora mögé kötik, akkor is.

Amint a hajókonyha felé közeledett rettegés kerítette hatalmába. Egy pillanatig nem tudta eldönteni, mi a gond. Aztán megérezte az odakozmált pagapörkölt enyhe, de kellemetlen szagát.

– Jaj, csak ezt ne! – kiáltotta. Futva érkezett, a hajókonyha ajtajához.

A szétnyíló ajtó mögül fekete füst sűrű, zsíros fellege gomolygott ki. Neelix hátratántorodott, miközben heves karlóbálással megpróbálta szétoszlatni a füstöt. Csak tizenöt percre mentem el, gondolta csüggedten. Nem lehet olyan rossz a helyzet, amilyennek kinéz. Ugye nem?

Köhécselve berontott a konyhába, és lélegzetét visszafojtva a füstgomoly közepébe sietett. A szeme égett és könnyezett, de semmit nem tudott tenni ellene. Még szerencse, hogy nem indult be a tűzoltó rendszer, gondolta. Eszébe jutott, hogy egy alkalommal milyen rettenetes csatát kellett vívnia a tűzoltó-hab áradatával. Pedig csak egy kis húst akart sütni... Nyílt láng fölött.

Fairman a feketeség közepén áll. Az orra és a szája elé nedves rongyot szorítva ügyefogyottan kalimpált kanálával a pagapörkölttel teli edény fölött. Nem kavargatta!, döbbsent rá Neelix. Nem kavargatta, az étel pedig kifutott a melegítőre.

Megragadta a konyhakesztyűt, amit forró serpenyők és egyéb eszközök ide-oda pakolgatása közben szokott használni, és egy közeli pultra emelte a

pörköltet, ahol tudta, hogy nem történik baja. Fairmannek legalább annyi esze volt, hogy lezárja a melegítőt, gondolta. Csak egy kis szaft lötytyent ki, az füstöl.

Félretaszította Fairmant, kiemelte a melegítőlapot a keretéből és átvitte a konyha másik végébe, ahol beledobta abba a dézsába, amit a tányérok és az evőeszközök tisztára mosásánál szokott használni. Néhány másodpercre gőz csapott fel a fémtekercek körül, de lassan alábbhagyott.

– Miért nem kavargattad?

Fairman a kanalát eldobva, fuldokolva, levegő után kapkodva kitámolygott a konyhából. Arca tésztaszerűvé vált és szürkészöld árnyalatot öltött, orra hegyét fekete korom piszkította.

– Nézz be az orvoshoz! – kiáltotta utána Neelix. – Ha túl sok füstöt lélegeztél be, akkor utóhatások is felléphetnek. És pihenj délután!

Nem tudta megmondani, hogy Fairman hallotta-e vagy sem, bár emiatt ráért aggódni. Mindent a maga idejében! Ez most azt jelentette, hogy az ebédet időben el kellett készítenie. A váltás egy órán belül itt lesz. Ő volt a hajó önjelölt hangulatfelelőse, és egyszemélyben a főszakács is; nem okozhat nekik csalódást. El tudta képzelni, milyen arcot vágnának, ha ízletes, meleg ebéd helyett leégett étel és füsttel teli szoba várná őket. A hátsó falhoz, a konyha szellőzőrendszerének vezérlőjéhez sietett.

– Komputer, emeld fel a levegőszűrést a maximumra! Csipogások halk sorozata volt a válasz, majd:

– Elfogadva – mondta a komputer. – Légszellőzők nyitva.

Friss, hűvös levegő hulláma söpört végig Neelixen. A rendszer majd kiszívja a füstöt. Azért van némi előnye is az ilyen modern hajóknak, mint a Voyager.

Hirtelen megszólalt a riadójelzés. Neelix összerezzent, meglepetten forgatta körbe a fejét. Most mi van? Nem tűnik vörös vagy sárga riadónak...

A kommunikációs rendszer hangszórójából Tuvok hangja hallatszott.

– A legénység egyik tagja a hajókonyhában dülő tűzvészről tett jelentést! – mondta a vulkáni. – A belső érzékelőink azonban nem mutatnak semmit az ön megszokott hőforrásain kívül. Hogyan értékeli a helyzetet, Mr. Neelix?

– Nincs semmiféle tűz – válaszolta Neelix –, csak kifutott az ebéd, ennyi az egész.

– Értettem – mondta a vulkáni. A riadójelzés elhallgatott. – Magára hagyom, hogy visszanyerje a helyzet feletti irányítást. Tuvok kikapcsol.

– Visszanyerje a helyzet feletti irányítást – horkantott Neelix. – Egész végig kézben tartottam a dolgokat!

Visszatért a fazekakhoz, a rotyogó ételekhez, hogy felmérje, mi maradt meg az ebédből. A pagapörköltön kívül semminek sem lett baja. Az ételek békésen gőzölögtek, bár a blaxai pudingon csúf, szürke bevonat keletkezett a füst miatt. Gyorsan lefölte a pudingot, belekóstolt. Nem hitte, hogy valaki is észre venné az enyhe füstaromát. Szerencsére a puding íze erős, szívet melengetően pikáns.

Végül a sárgásbarna pörkölt edényébe pillantott bele. Az illata jó volt, de amikor megpróbálta belemártani a kisujját, hogy megkóstolja, észre vette, hogy kemény masszává dermedt. Semmi baj! Csak ki kell borítani, szeletekre vágni és pagafasírtnak nevezni. Semmi értelme szemétkébe dobni. Ez ettől még nagyon finom, és egyébként is, a takarékoság sem árt, mert a hajó készletei kimerülőben vannak. Még az is lehet, hogy finom. Igaz, addig nem tudja, míg ki nem próbálta. Ha pedig nem egészen megfelelő, még megpróbálkozhat valamivel. Mondjuk, nyakon önti némi édesen pikáns, drayoniai vörös szósszal.

A levegő érezhetően kitisztult; Neelix ismét látta a túlsó falat. Néhány perc múlva minden visszatért a rendes kerékvágásba. Az ebéd megmenekült.

Mihez kezdenének nélkülem? Oldalára fordította a pagafasírtos edényt és figyelte, ahogyan a barna pagadarabokkal pettyezett sárga színű, kocsonyás ragacs kicsúszik belőle. Az étel időre készen lesz... és mint mindig, most is Neelix volt a segítség.

*

Chakotay feszült figyelemmel nézte a képernyőn lévő két csillagot, a vörös óriást és a fehér törpét. A Föderációnál és a maquik között eltöltött évek során jó néhány akcióban részt vett, rengeteg tapasztalatot gyűjtött. Úgy látta, az összekacsolt ezüstgömbökből álló hatalmas hajó sérülése valamilyen nagy erejű energiafegyvertől származik. Nem ismert semmilyen természeti jelenséget, ami a hajó egyik részén megolvasztja a duracél borítást, míg a másik részét teljesen sértetlenül hagyja. Nyilvánvaló, hogy csatában vett részt.

De miért harcolnának egy olyan csillagrendszerért, amiben semmiféle nyersanyag sem található? Valami elkerüli a figyelmemet, gondolta. Elképzelhető, hogy ez a rendszer csupán felvonulási terület egy nagyobb katonai akcióhoz?

– Játssza vissza az idegen adását – szólta át Harry Kimnek. – Újból hallani akarom.

Ahogy a zászlós teljesítette a parancsot, Chakotay el-mélyülten figyelve előrehajolt.

– Itt állítsa meg! – kiáltott, amikor a sérült hajó felbukkant a kis hajó megfigyelőablakában. Előrement, hogy megvizsgálja a képet. Itt kellene lennie annak a nyomnak... feltéve, hogy van olyan nyom, amit meg lehet találni. – Nagyítás! – A megfigyelőablak egyre nagyobbra nőtt, már az egész képernyőt betöltötte.

Chakotay sohasem látott még a szperiaiak gömbszerű építményeihez foghatót. Használhatatlannak tűnt. Talán azért építettek ilyen hajót, hogy egymástól távol tudják elhelyezni az irányítást végző egységeket. A

Borgnál bevált az ilyen elrendezés. Itt azonban valami másról lehet szó...

Ez a hajó leginkább egy sor, egymásba nyíló szobához hasonlít, gondolta Chakotay. A fel nem robbant és meg nem olvadt részekben apró, kör alakú, megfigyelő-ablakhoz hasonló foltokat vett észre. Talán ezek is akkora méretűek, mint az, amelyiken keresztül most ő nézett? Ha igen, akkor az a hajó... elképesztően nagy! Vagy... nem is hajó. Talán úrállomás? Nem láthatta a szerkezet egészét, és a méreteit illetően is csak találgatni tudott, de gyanította, szokatlanul nagy építmény. Talán akkora, mint egy város.

Ha ez a helyzet, akkor talán mégis lehet magyarázatot találni a történetekre. Egy elhagyott rendszerben lévő űrváros kiváló hely titkos kutatóbázisok számára. Lehet, hogy valaki felfedezte, és nem tetszett neki a jelenléte. Igen, így már fel lehet állítani néhány hipotézist a történetekkel kapcsolatosan. Bárcsak Neelix többet mondott volna a szperiaiakról!

– Befejeztem – mondta Harrynek, aki azonnal lehívta a képet a monitorról. A zászlós minden olyan tulajdonsággal rendelkezett, amire egy jó tisztnek szüksége lehetett. Még néhány út, az én parancsnokságom alatt, és egészen kiváló lesz. Csak arról kell leszoknia, hogy izgatottá váljon, amikor rábukkan valamire.

Átment a kutatóposztra, ahol Marta Dvorak zászlós éppen rendszeranalíziseket futtatott. Chakotay valószínűnek tartotta, hogy a zászlós véglegesen helyet kap a híd személyzetében. B'Elanna figyelt fel a munkájára a gépházban, ő hívta fel rá Chakotay figyelmét. Marta Dvorak – B'Elannához hasonlóan – kilépett a Csillagflotta Akadémiáról, és – B'Elannával ellentétben, viszont Chakotayhoz hasonlóan – csatlakozott a maquikhoz. Másodéves hallgató volt a kutatószakon, csoportja legjobbjai

közé tartozott, ígéretes karrier állt előtte. Aztán szülővilágát, Új Oroszországot a békeegyezmény értelmében átadták a kardassziaiaknak. Ezek után természetes volt, hogy csatlakozik az ügyért harcolókhoz.

Chakotay rokonszenvezett az indítékaival, ismerte a hátterét, mégis rejtélyesnek találta. Marta Dvorak szándékosan távolságtartó volt, hűvös, tartózkodó szakember. Sok szempontból Tuvokra emlékeztetett. Talán, merengett Chakotay, éppen ezért keltette fel az érdeklődésemet...

Dvorak felnézett, amikor Chakotay melléje lépett.

– Uram?

– Mit derített ki eddig, zászlós?

– A fehér törpe nagyon sok rádiójelet és elektromágneses zörejt bocsát ki magából. Ez a jelrengeteg tökéletes álcául is szolgálhat.

– Gyanakszik valamire?

– Nincs semmilyen bizonyítékom, hogy bármilyen elméletet alátámaszthassak.

– Nem számít. Kérem, vizsgáljon.

– Ez a hely kitűnő lehet titkos kísérletek, kutatások lefolytatására, uram, legyenek azok polgáriak, vagy... katonaiak.

Chakotay lassan biccentett. Jó meglátás. Tudta, hogy ígéretes a lány.

– Már én is gondoltam erre. A rendszer magányosan áll, bőséges napenergiával rendelkezik, és ha a szperiaia-kat valóban mindenki kerüli, mint ahogyan arra Neelix utalt, ki gondolna arra, hogy itt figyelje őket?

Marta Tom Parisre pillantott.

– Néhány percen belül a távolsági érzékelők hatósugarába érünk, és végezhetünk néhány letapogatást, uram.

– Rajta!

– Igenis, uram! – Marta visszafordult a konzoljához.

Chakotay visszament a kapitányi székhez és leült. Közben a minden egyes pillanattal közelebb kerülő vörös óriást és fehér törpét figyelte. Nem tetszett neki ez az egész. Határozottan úgy érezte, éppen valamilyen kellemetlen helyzetbe próbálnak belekeveredni.

*

A csillaghajó kapitányának egyik kiváltsága, merengett Kathryn Janeway a kabinjában, hogy saját replika-tora van.

– Kávé. Hármas számú személyes beállítás – mondta. Gözölgő csésze jelent meg az előtte lévő falba épített gép nyílásában. Kivette és óvatosan szűrte egyet. Éppen csak egy leheletnyi méz és gesztenye aroma...

nagyon finom volt. Tudta, később bánni fogja, hogy ilyen könnyelműen elhasználta az egyik fejadagját, de most kávéra volt szüksége, amit semmi más nem helyettesíthetett volna.

A meleg bögrét szorongatva visszatért az asztalához és leült. Ezernyi apró teendője volt. Például át kellett néznie a hajó legutolsó leltárát egészen, engedélyeznie kellett a Neelix által javasolt heti menüt, és a többi, meg a többi, de hiába próbált dolgozni, gondolatai újra és újra a szperiaiakhoz tértek vissza. A szperiaiakhoz, és ahhoz, ami talán az Arbuk rendszerében vár rájuk. Mi történhetett? Háború vagy természeti katasztrófa? Túlságosan későn érkeznek, hogy segítséget nyújtsanak, vagy még időben ott lesznek? Bárcsak többet tudhatnék a helyzetről! Bárcsak Neelix segítőkészebb lett volna!

Chakotay hangja zavarta meg.

– Kapitány, a távolsági érzékelők erős építkezési tevékenységet jeleznek az Arbuk rendszerben.

– Mit építenek?

– Valamiféle űrállomásnak tűnik. A pontos célját nem tudjuk meghatározni, de úgy tűnik gyorsan haladnak vele.

– Építik vagy javítják?

– Építik, kapitány. Ez nem az a szerkezet, amit a szperiai megfigyelőablakán keresztül láttunk.

– Mennyi időbe telik, míg látótávolságba kerülünk?

– Még nyolc perc.

– Azonnal ott vagyok.

A baj sosem jár egyedül, gondolta. Belekortyolt a kávéjába, egy pillanatra becsukta a szemét, hogy élvezze a zamatot. Még egy korty... Pompás. Bármilyen messze is vagyunk, semmi sem pótolhatja a hazai ízeket, szagokat és képeket. Gyorsan aláírta Neelix menüjét (baba-gyökér leves? matewai-pástétom? roston sült thox? félig füstölt phu?... remélhetőleg jobb az íze, mint a neve) és átfutotta a szolgálati beosztást (kicserélt két nevet, hogy két zászlósnak ne kelljen dupla szolgálatot adnia), aztán előhívta a vőlegénye képét.

– Hamarosan otthon leszek – suttogta.

Már nem is ízlett neki annyira a kávé. Felhajtotta, felállt és elindult, hogy megnézzze, mit tartogat az

Arbuk rendszer.

Tom Paris – tulajdonképpen akarata ellenére – a szeme sarkából figyelemmel kísérte Marta Dvorakot, aki egymás után végzett a feladataival, mint valami automata. A lány arca csinos volt, az álla, arccsontja kiugró, szeme átható kék. Tom még sosem látta mosolyogni, és hiába próbálkozott beszélgetésbe elegyedni vele. Marta kimért maradt, tartotta a három lépés távolságot, csak a munkájával foglalkozott.

Persze a hajón mindenki ilyen, gondolta Tom. Nem sok mindenen tudtak mosolyogni, mióta a Delta Kvadránsba kerültek. Hetvenezer fényévnnyire az otthonuktól... A hazautazás szinte már lehetetlen vállalkozásnak tűnt. Tom néha, amikor egyedül volt a kabinjában, sokkal magányosabbnak érezte magát, mint annak idején a börtönben.

Mély lélegzetet vett, és visszaterelte gondolatait a hídra. Visszakaptam az életemet és a munkámat. A múltat a hátam mögött hagytam. Lehúzta a maga idejét, és kiérdemelte az idő előtti szabadon bocsátást.

Ismét Marta Dvorakra pillantott. Vajon jól érezné magát egy pikniken? Volt néhány holoprogramja, azokkal talán elűzhetné a lány komorságát, és...

– Kapitány a hídon! – kiáltott Harry Kim.

Tom az előtte lévő irányító pultra fordította a figyelmét. Csak nyugodtan, semmi kapkodás. Mindent

Janeway kapitánynak köszönhetett, tőle kapott még egy le-

hetőséget. Meg akart felelni az elvárásoknak, ezért akár a hídon volt a kapitány, akár nem, *száztíz százalékosan* teljesített.

Hallotta, a kapitány leül mögötte. Kihúzta magát az ülésében. Bármit is akar Janeway, ő teljesíti a parancsot.

– Változás? – kérdezte a kapitány Chakotaytól.

– A távolsági érzékelők... – kezdte az első tiszt.

Tom szeme megint Dvorak zászlós felé kalandozott. Ma csak százöt százalékos a teljesítményem, gondolta. Egyetlen gyengéje volt: a szép nők. Marta pedig nagyon, nagyon szép volt.

Tom megnyalta az ajkát. Talán tényleg egy holokör-nyezetben eltöltött piknikre van szüksége Martának... és neki is.

Kathryn Janeway bólogatva hallgatta végig Chakotay jelentését. Semmi újdonság, már neki is megfordult a fejében az, amit az első tiszt előadott. Gondolatban már az űrváros-elmélettel is eljátszadozott. Elégedett volt. A jelek szerint sikerült azonos hullámhosszra hangolódniuk Chakotay-jal. Általában jól jön az ilyesmi. Persze ha új megérzésekre van szükség, akkor igencsak szerencsétlen a dolog. Az mindenesetre bizonyosnak látszott, hogy csak akkor ismerhetik meg a tényeket, ha eléri a szperiait, aki leadta a vészjelzést.

Figyelme a híd személyzetére terelődött. Abban a pillanatban, amikor megérkezett, Harry Kim éppen Tomot nézte, aki viszont Dvorak zászlóst bámulta. Mindhármasuk külseje előírásos volt, mintha szemlére készültek volna, ennek ellenére fontosnak érezte, hogy tegyen egy-két bíráló megjegyzést. Egy jó kapitány sosem lehet mindennel elégedett – főleg nem akkor, ha tényleg észre vesz valamit, ami zavarhatja a munkát.

Mondjuk... a hangulat megváltozását. Ilyen helyzetben tűrhetetlen, hogy Tom egy fiatal nőn legeltesse a szemét. Főleg azért, mert Harry, aki köztudottan példaképének tekinti Tomot, úgy gondolhatta, ha másnak szabad, akkor ő is megengedhet magának egy kis lazítást. A régi dominó-elv ilyen apróságokban is érvényesül, és senki sem tudhatja, mi lesz a folyamat eredménye.

Janeway természetesen tudta, miért kalandozott el Tom figyelme. Már hónapokkal korábban feltűnt neki, hogy a fiatal férfi valamilyen módot keres arra, hogy levezesse a bezártság és a mozgáshiány miatt felgyülemelő energiáit. Most, úgy látszik, talált megoldást. Amíg szolgálaton kívül tett kísérleteket párkapcsolat létesítésére, addig semmi gond sem volt, ám most, a jelek szerint, a hídon is ez jár a fejében. Egy jó kapitány figyelmét az ilyen dolgok sem kerülhették el. Egy jó kapitány, ha hasonló hangulatot érzékel, megtalálja a módját, hogy kimenőt, lazítási lehetőséget adjon a legénységnek. Janeway mindig is fontosnak tartotta, hogy emberei testileg és szellemileg is frissek, egészségesek maradjanak. Itt, a Delta Kvadránsban, távol minden csillagállomástól és kikapcsolódási lehetőségtől, különösen figyelmet kellett fordítani a probléma megoldására. Ha végeztek ezzel a mentőakcióval – ha ugyan mentőakciónak van szó –, megkéri Neelixet, ajánljon egy nyugodt bolygót, ahol mindenkinek jut ideje pihenésre és szórakozásra.

– Kérem a mélységi műszerek által érzékelt rendszerképet!

Harry azonnal teljesítette a parancsot. A képernyőn megjelent a vörös óriás. Tüzes felszínén a rubinvörös különböző árnyalataiban játszó pöttyök – valószínűleg napfoltok – sötétlettek, itt-ott a napkitörések nyomán

megjelenő világosabb, narancsvörös és sárga zónákat lehetett látni. Balra, a mérhetetlen távolság miatt rovarméretűnek látszó, kerek, ezüstszerű hajók raja mozgott – mintha méhek lettek volna egy fémből készült kaptár körül. Úgy tűnt, szorgosan dolgoznak; vagy építettek, vagy éppen lebontottak valamit.

Lebontani!, villant át Janeway agyán. Erre nem gondolt Chakotay!

– Nem látszik háborús övezetnek – mondta. – Mr. Tuvok?

– Harcnak vagy bármiféle sérülésnek semmi jele – mondta a vulkáni –, hacsak nem javították már ki. Egyszerű ipari területnek tűnik.

– Belépünk az Arbuk rendszerbe – szólt Tom Paris.

– Csökkentse a sebességet kettes fokozatra. Nem akarjuk megriasztani őket.

– Kapitány – szólt Marta Dvorak –, semmilyen életjelet nem fogok az építkezésről.

– Van valamiféle interferencia, ami zavarja a műszerei jelzéseit?

– Részleges, de már kiszűrtem.

– Lehetséges, hogy az építkezést kizárólag gépek végzik – vetette fel Chakotay.

Janeway bólintott. Ez megmagyarázná, miért folytatták tovább a munkát, miközben a rendszer másik pontján csata zajlott.

– Folytassa a letapogatást, zászlós. Értesítsen, ha változást tapasztal.

– Igenis, kapitány – válaszolta Dvorak. – Még egy úrépítmény került látótávolságon belülre a fehér törpe körül.

– Impulzusmeghajtás – parancsolta Janeway. Még egy építmény? Lehet, hogy az a sérült úrállomás?

Tom Paris keze végigsimított a vezérlőpulton. A Voyager lelassított.

Lassan egy gigantikus tárgy emelkedett ki a csillag mögül. A fehér törpe koronája először elködösítette és torzította a látványt, de a tárgy gyorsan alakot öltött: olvadt csövek és gömbök, egymással összekötve. Először csak tíz-húsz, aztán száz és ezer gömb és még több bukkant fel, ahogy a gigász megkerülte a csillagot.

Mekkora lehet, tűnődött a kapitány lenyűgözve, ahogy egyre több látszott az állomásból. Több köbkilométernyi lehet a térfogata! A szperiai megfigyelőablakán keresztül csak egy kis részletét láthatták. Valójában nem úrállomás volt, inkább úrváros, nagyobb, mint bármi a Föderációban – nagyobb, mint bármi, amiről Janeway addig hallott.

De egy városnak nem feltétlenül kellene ilyen nagynak lennie. Iszonyatos mennyiségű anyagot építettek bele. Lehet, hogy valamilyen társadalmi oka van a dolognak? Vannak olyan lények, akiknek nagyobb

élettér kell annál, amekkorában az emberek képesek létezni. Ha a szperiaiak tényleg imádnak vitatkozni, ahogy Neelix állította, akkor valószínűleg elszigetelve alszanak és dolgoznak, hogy elkerüljék a nézeteltéréseket.

– Csökkentse a nagyítást, zászlós – mondta Harrynek.

– Igenis, kapitány.

A kép megváltozott; a monitoron a komplexum jóval nagyobb szelete látszott. Harry Kim tovább csökkentette a nagyítás mértékét. Csakhamar az egész komplexum láthatóvá vált.

A várost elpusztították. Egyik oldalának nagy részét egyenesen megsemmisítették. Nem lehet másként fogalmazni, gondolta Janeway egyre növekvő nyugtalansággal. De... miféle fegyver képes ilyen rombolást okozni? A komplexumból bizonyos helyeken több száz, talán több ezer négyzetméternyi rész vált semmivé. A sérülések környéke mindenütt megolvadt.

Janeway nem igazán érzékelte a város valódi méreteit – az űrben, térbeli viszonyítási pontok nélkül nehéz megbecsülni a távolságokat – de a látottak alapján úgy ítélte, hogy a város még annál is nagyobb, amekkorának első pillantásra gondolta.

– A komplexum körülbelül kettő egész hatvannégy század köbkilométernyi helyet foglal el a térben – mondta Tuvok, mintha olvasna a kapitány gondolataiban. – Ipari tevékenységnek nincs nyoma.

– Elszórt energiajelzéseket fogok – jelentette Marta. – Nem teljesen halott.

– Ismét fogom a vészjelzést, kapitány! – szólalt meg Harry váratlanul. – Valahonnan a fehér törpe mögül érkezik.

– Képernyőre! – mondta Janeway. Talán mégis választ kapnak néhány kérdésükre.

A kivetítő ismét az apró űrhajó belsejét mutatta, ezúttal tökéletesen tisztán. Ugyanaz az idegen állt ott, a fején lévő csápok úgy hullámoztak, mint a hinár a földi óceánokban, ám most nyugodtabbnak, már-már közömbösnek látszott. Amikor megszólalt, éles csipogások és füttyök sorozatát hallatta.

Janewayre valahogy átragadt az idegen lény félelme.

– Jelezzünk vissza neki!

– Nem reagál – mondta Harry.

Körülbelül fél másodpercre sztatikus villódzás cikázott keresztül a képen, aztán újra megjelent az idegen, elcsiripelte ugyanazokat a szavakat

és ugyanúgy mozgatta vékony, szürke karjait. Végtelenített üzenet, gondolta Janeway.

– A komputer továbbra sem képes lefordítani – jelentette Harry. – Azt hiszem...

– Azt tanácsolom, hogy rendeljen el sárga riadót, kapitány – vágott közbe Tuvok. – Az úrváros állapotából ítélve esetleg fegyveres konfliktusba kerülhetünk.

– Egyetérték – erősítette meg a kapitány. Villogni kezdett a borostyánszínű riadófény. – Pontosan honnan érkezik a jelzés, Mr. Kim? – Janeway nem hitte, hogy csapdáról van szó, de biztosra akart menni.

– Valahonnan az úrállomáson túlról – válaszolta Harry. – A fehér törpe interferenciája miatt gondjaim vannak az adó helyzetének pontos meghatározásával.

– Próbálkozzon tovább.

– Fékezés fél impulzusra – mondta Tom Paris. – Kétszáznyolcvanezer kilométer és közeledik.

Janeway felállt és előrelépett, hogy közelebből is szemügyre vegye az elpusztított várost. Mi történt itt? Az úrváros épen maradt részében néhány kerek fényfolt látszott, de a nagyobbik része sötét maradt. A kapitány nem észlelt mozgást, de a hatodik érzéke apró balsejtelem-tűket döfött a gerincébe, figyelmeztetve őt a veszélyre.

– Átváltok negyed impulzusra – mondta Tom. – Kétszázezer kilométer és közeledik.

– Van élőlény a városban, vagy teljesen automatizált? – kérdezte Janeway.

– Az érzékelők nem mutatnak életjelet – válaszolta Marta. – Azonban vannak testek. – Felpillantott, arcára kiült a rémület. – Közel tizenháromezer test, kapitány!

Janeway alig tudta visszafojtani a megdöbbenését. A jó parancsnok minden helyzetben nyugodt marad! –gondolta. Minden helyzetben, legyen bármennyire félelmetes...!

– Ellenőrizze le még egyszer! – mondta, bár egy belső hang azt súgta neki, a szám túlságosan magas. Hányan semmisültek meg a támadás során? A torka elszorult. Egész háborúk zajlottak le úgy, hogy ennél jóval kisebb volt az áldozatok száma.

– Megerősítve, kapitány. Tizenháromezer-tizenkét test.

– A halál oka?

– Elsődlegesen robbanásszerű nyomáscsökkenés.

– Az egész város elvesztette a belső atmoszféráját – mondta Tuvok. – Úgy tűnik, az ép részekben egyetlen zsilipfal sem működik.

– Elromlottak? Szabotázs történt?

– Az ok ismeretlen, kapitány.

– A városért semmit sem tudunk tenni – komorodott el Janeway. Hetekbe telne, míg összegyűjtenék a halottakat. – A túlélőknek azonban még segíthetünk. Néhányuknak talán sikerült elhagyni az állomást.

– Az érzékelők egy még nagyobb építményt jeleznek előttünk – szólott Tuvok színtelen hangon. – Javaslom a vörös riadó elrendelését!

– Tartsák fenn a sárga riadót – mondta Janeway –, de készítsék elő a pajzsokat. Nem szeretném, ha bárki is összetévesztene minket egy ellenséges hajóval, és keresztűzbe sem lenne jó kerülni. Mr. Paris, maradjon ötven kilométernyi távolságra az űrvárostól. Irány a következő építmény, egy nyolcad impulzus.

– Igenis, kapitány.

– Kim zászlós...

– Már a képernyőn van – válaszolta Harry.

A második szferiai komplexum teljesen eltérő tervrajzok szerint készült. Leginkább egy központi tengely körül lassan keringő hosszú fémcsőhöz hasonlított. Űrállomás? A forgás mesterséges gravitációt eredményez...

– Mekkora? – kérdezte Janeway.

– Tizenöt egész harminckét század kilométer hosz-szú – válaszolta Tuvok –, és egy egész hatvanegy század kilométer átmérőjű.

A szferiaiak láthatóan a nagy méreteket kedvelik, gondolta Janeway. Ahogy a cső vége is beúszott a képbe, némi csalódottsággal vette tudomásul, hogy még nem fejezték be. A Voyager felé eső végét az atmoszféra megőrzése érdekében lezárták. Mélyen a belsejében munkafényeknek tűnő világossárga és vörös foltok ragyogtak. Itt meghúzhatják magukat az űrállomást ért támadás túlélői.

– A mindenit! Hogy ez mekkora! – lehelte maga elé Harry.

– Életjelek... negatív – szólott Marta. – Nagy energiaáramlást érzek.

Janeway bólintott, és gondolatban megpróbálta összerakni a részleteket. Amit munkafényeknek gondolt, enyhén lüktetve vibrálni kezdett. Energiaforrás lenne?

– A forrása?

– Úgy tűnik, hogy egy erős energiagenerátor dolgozik odabent. Teljes kapacitással – felelte Marta.

– Vigyen minket végig a cső mentén, Mr. Paris – adta ki a parancsot Janeway. – Közelebből is szemügyre akarom venni.

A kapitány előrehajolt. Tom végigvitte a hajót a cső mellett. Amikor a végéhez értek, Janeway belenézett.

A cső belsejében fény lüktetett, energiaförgeteg örvénylett.

A kapitánynak eszébe jutott valami, amit jó néhány évvel korábban, az Akadémián hallott. Homlokát rán-colva próbálta visszaidézni az emléket. Valami végső fegyverrel volt kapcsolatos... Melyik előadáson is volt? Exobiotika? Xenofilozófia?

– Olyan ismerősnek tűnik... – jegyezte meg Chakotay.

– Én is ugyanezt érzem – vágta rá Janeway. – Azt hiszem, valamelyik akadémiai xeno-órámról, de nem emlékszem pontosan, melyikről.

– A huszonharmadik évszázadban – mondta Tuvok – az Enterprise csillaghajó találkozott egy hasonló méretekkal rendelkező, kúp alakú szerkezettel, ami bolygókat darabolt szét, hogy üzemanyagként használja fel anyagukat.

– Igen, ez az! – kiáltott fel Janeway. Egyszerre minden eszébe jutott. – Most már emlékszem. Dr. Engel-hardt tett róla említést az extragalaktikus civilizációkról tartott előadásai egyikén. Úgy vélte, ez a bizonyos „apokalipszis gépezet” egy másik galaxisból származik... Lehetséges, hogy a Delta Kvadráns egyik távoli csüskéből került elő?

– Kétlem – mondta Tuvok. – Az úgynevezett apokalipszis gépezet világos nyomot hagyott maga után az elpusztított világokból, a mi galaxisunk külső pereme felé vezetett... feltételezhetően az utána következő intergalaktikus űrbe.

– Úgy gondolták, az Androméda-ködből jött, ha jól emlékszem – mondta Chakotay.

– Így igaz – bólintott Tuvok. – Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy galaxisunknak legalább három alkalommal volt része extragalaktikus látogatásban, azaz lehet, hogy létezett kapcsolat, esetleg még technológiák cseréje is az „apokalipszis gépezet” készítői és a szperiaiak között, vagy akik ezt a bizonyos szerkezetet készítették.

– Kapitány – vágott közbe Hány Kim –, a vészjelzés leállt, de sikerült bemérnem a forrását. Egy kis hajóról ered, ami háromezeröttszáz kilométerrel a cső mögött helyezkedik el.

Janeway kinyitotta a száját, hogy elrendelje a hajó letapogatását és az életjelek keresését, de mielőtt kiadhatta volna a parancsot, ragyogó fehér fény árasztotta el a hidat. Felemelte a kezét, hogy védje szemét a fényességtől.

– Pajzsokat fel! – kiáltotta – Vörös riadó! Dvorak zászlós kezdjen színképelemzésbe...

Egy másodperccel később vad lökéshullám rázta meg a hajót. A fényesség a kapitány körül lüktetett. Érezte, a Voyager fedélzete himbálózni kezd alatta; meg kellett kapaszkodnia a kormányos konzoljában.

– Nagy energiájú sugár csap ki a cső belsejéből – mondta Marta. – Nagy energiaszintet és szubtér-torzulást érzékelek...

A kápráztató fény egyszerre jóval elviselhetőbb mértékűre váltott, amint valaki – Harry Kim – teljes védőkontrasztra állította a képernyőt. Foltok ugráltak Janeway szeme előtt. Gyorsan pislogott néhányat; a foltok halványodni kezdtek. Körülötte mindenki kábának, de sértetlennek látszott. A jelek szerint minden rendszer működött. Úgy tűnt, az energiasugár nem rájuk irányult.

Janeway megfordult és újra a képernyőre pillantott. Legalább egy kilométer széles, lüktető energiaáradat lövődött ki a cső nyitott végéből. Abból, amelyik előtt alig egy perce haladtak el! Csupán másodpercekkel kerültek el a sugarat. A kapitány hátán végigfutott a hideg. Hatodik érzéke nem tévedett.

– A mögöttünk lévő űrvárosra lő – mondta Tuvok.

– Lássuk! – parancsolta Janeway.

Harry a képernyőre varázsolta az eseményt. Az űrvá-ros úgy olvadt szét, mint a jégkocka a forró vízben. Bonyolult rendszerének maradéka összegyűrődött és semmivé vált. Apró, gömb alakú fülkék százai semmisültek meg néhány szívdobbanásnyi idő alatt, mások elolvadtak vagy pusztító robbanásokban repedtek szét. A sugár olyan volt, mintha egy szupernóva minden energiáját egyetlen nyalábbba vezették volna. Janeway döbbsen, ámuldozva, rémülettel figyelt. Semmit sem tehetett, hogy megakadályozza a pusztítást.

Negyedik fejezet

Janeway összeszedte magát.

– Elemzést, Mr. Tuvok!

– A kisüléssel valószínűleg semmit sem vettek célba. Forgásától eltekintve a cső egy centimétert sem mozdult a tüzelés megkezdése óta. A problémát az úrállomás helyzete okozza.

– Kisülésnek nevezte. Magyarázatot kérek.

– A jelenség egészen pontosan – mondta Tuvok – egy olyan energiafelhalmozódás túlsordulása, ami nem képes természetes módon szétszóródni.

– Azt akarja mondani, hogy ez nem fegyver? – kérdezte Janeway kissé zavarodottan. Ha nem fegyver, akkor mi lehet?

– Pusztító ereje olyan, akár egy fegyveré – ismerte el a vulkáni –, azonban további tanulmányozásra van szükség. A Dvorak zászlós által észlelt hatalmas szubtértorzulás arra utal, hogy a szerkezetnek esetleg egy másik, még ismeretlen feladata is van.

– Milyen manőverezési képességekkel rendelkezik? – kérdezte a székébe visszatérő kapitány. El akarta kerülni, hogy a cső esetleg mégis elfordul, és őket veszi tűz alá.

– Mind a két végén található néhány manőverező rakéta, de semmi több. Hatalmas tömegét figyelembe véve, többször körberepülhetjük, kapitány.

– Jó tudni. Tartsa szemmel, Mr. Paris. Nem szeretném, hogy a Voyager a sugarába kerüljön, ha fordulni kezd.

– Értettem! – válaszolta Tom.

– Most vigyen vissza minket. Csak impulzusmeghajtást használjon. Nagy mozgásteret akarok.

– Igenis, kapitány. – Tom elvégezte a szükséges beállításokat a vezérlőn. A Voyager hátrálni kezdett. – Ötezer kilométer. Megálltunk.

A cső folyamatosan tüzelt; a pusztításon kívül látszólag semmi értelmes célja nem volt. Janeway felpillantott a kronométerre. Már harmincöt másodperc eltelt, és a sugárnyalábnak nem akart vége szakadni. Ennyi energia hónapokra elegendő lett volna a Voyager számára.

A szerkezet nem tett kísérletet a követésükre. Továbbra is az úrállomásra lövellte a sugarat. A fém és műanyag, amihez hozzáért, ionizált gázfelhővé változott. Pár perc, és semmi sem marad az egész építményből, gondolta Janeway. Semmi, csak törmelék...

A homlokát ráncolva töprengett Tuvok elemzésén. Miért? Miért? Miért? Miért építenének a szperiaiak ilyen gépezetet? Mi lehet ez, ha nem fegyver? Ha pedig mégis fegyver, akkor milyen háborúban akarják használni? És miért fordítanak önmaguk ellen?

Aztán eszébe jutott a Borg, és megborzongott. Talán vannak olyan pillanatok, mikor a civilizált lényeknek szükségük van ilyen fegyverekre. A Borggal való összecsapás tetőpontján, mikor a flotta fele elpusztult és a morál elérte a legalacsonyabb pontját, a Csillagflotta zálogba adta volna a jövőjét ezért a gépezetért.

Ismét a kronométerre pillantott. A cső csak másfél perce tüzelt, de az eltelt idő sokkal hosszabbnak érződött. Legalább öt percre becsülte volna. Ekkora tüzerő-vel még sosem találkozott.

Aztán – ugyanolyan gyorsan, mint ahogy elkezdődött – a tüzelés abbamaradt. A csőben izzó fények tompán pislákoló vörös-szürkés homályosodtak. A hídra csend borult, melyet csak a vörös riadó vészjelzője tört meg.

– Kapcsolják le – Mondta Janeway. – Vissza sárga riadóra. Nem fenyeget közvetlen veszély.

– Tanácsos ez, kapitány? – kérdezte Tuvok, miközben végrehajtotta a parancsot.

– Ellenséges hajóknak nyomát sem láttuk – mondta Janeway –, és el tudunk kerülni a cső útjából, ha újra tüzet nyit. Nem látok semmilyen okot a harckészültség fenntartására. – Észre vette, hogy az ülése karfáját szorongatja. Kényszerítette magát, hogy elengedje. Rettenetes fáradtság kerítette hatalmába. Megérintette a homlokát; nedves volt a verítéktóli.

– Úgy tűnik – mondta Tuvok –, hogy a cső a kilövélés során megszabadult az energiáitól.

– Ez nem kilövélés volt – ellenkezett Tom Paris –, hanem nyilvánvaló támadás!

– Mi történt az űrvárossal? – folytatta Janeway. – Maradt belőle valami?

– Teljesen eltűnt – válaszolta az érzékelők adatait figyelve Tuvok. – Csupán szétszórt törmelék maradt belőle.

– Használjanak vonósugarat, hogy begyűjtsünk néhány darabot a kettes dokkolócsarnokba – mondta Janeway. – Teljes elemzést kérek, szerkezetit és igénybevétel szerintit is. Mr. Kim, mi történt azzal a hajóval, amit figyelt?

– Ööö... igen, kapitány – mondta Harry gyorsan, miközben a műszereit ellenőrizte. – Még mindig sodródik. Nem kapta el a kilövélés, bár a lökéshullámok távolabbra vetették.

– Bemértem az érzékelőkkel, kapitány – mondta Marta. – Kis űrhajónak tűnik. Lassan távolodik tőlünk. A pályagörbéje alapján az űrállomásról indult. A burkolata ép, bár a leolvasók kisebb szerkezeti károsodásokat mutatnak. Egy életjelet találtam, bár alig mutatható ki. – Felnézett. – Ha jelenlegi pályáján marad, hat órán belül a fehér törpe gravitációs hatása alá kerül.

– Belül vagyunk a vonósugár hatótávolságán?

– Jelen pillanatban nem.

– Előre egynegyed impulzussal, Mr. Paris. Kerülje a cső száját. Amint megteheti, álljon rá a kis hajóra egy vonósugárral, és hozza be a kettes dokkolócsarnokba.

– Igenis, kapitány!

Janeway megérintette a jelvény-kommunikátorát.

– Kapitány Torresnek. Egy kompot és némi törmelékert hozunk a fedélzetre. Állítson össze egy csapatot és vizsgálja meg. Pontban tizenkilenc órára kérem az elemzését. – Ha bárki is képes analízálni az idegenek tárgyait, akkor az B'Elanna. Ha sikerrel jár, talán megoldódik néhány rejtély.

– Máris, kapitány – válaszolta gyorsan B'Elanna.

– Értesítem a transzporterállomást, hogy azonnal a gyengélkedőre továbbítsa az idegent? – kérdezte Harry Kim.

– Addig ne, míg nem tudjuk, hogy képes-e létezni a mi légkörünkben – mondta Janeway. – Dvorak zászlós, milyen az idegen lény légkörének összetétele? – Oxigén, nitrogén egy kevés héliummal és hidrogénnel. A mi keverékünkben is életben maradhat.

Janeway megérintette a jelvényét.

– Kapitány a gyengélkedőnek. Aktiválja az orvosi segédhologramot. A hajó holografikus doktora azonnal válaszolt.

– Itt a gyengélkedő. Már aktiváltak, kapitány. Milyen természetű az orvosi vészhelyzet?

– Doktor – mondta Janeway –, begyújtunk egy sérült idegent. Neelix szperiaiként azonosította. Elrendeltem, hogy közvetlenül a gyengélkedőbe továbbítsák. – Értettem. Vége.

Hiába áll rendelkezésre a huszonnegyedik század összes tudása és komputeri zsenialitása, gondolta Janeway fanyarul, még mindig nem voltak képesek egy olyan programot tervezni, ami megfelelően tud bánni a betegekkel. Ennek ellenére a hologram kezdett a szívéhez nőni. Volt benne bizonyos fokú rámenősség –már ha lehetett ilyesmiről beszélni vele kapcsolatban.

– Mr. Kim – mondta –, továbbíthatja a szperiait a gyengélkedőbe.

*

Kes egy orvosi trikordert tartott készenlétben, miközben a transzporterfények felcsillámlottak, és felhangzott az ismerős, metsző sivítás. Egy idegen – egy szperiai, ahogy a kapitány nevezte – öltött alakot az előtte lévő vizsgálóasztalon.

– Kezdje meg a fertőtlenítési eljárást – mondta neki a doktor.

– Nem fog ez fájni neki?

– Nem. Csupán a baktériumokat, vírusokat és fotómorfokhoz hasonló mikroorganizmusokat pusztítjuk el. Természetesen mindig fennáll a lehetősége annak, hogy valamilyen hasznos vagy szimbiotikus organizmust is megsemmisítünk, de az osztályozási folyamat igyekszik számolni ezzel.

Mikor a szperiai materializálódott, a fertőtlenítő mező egy másodpercig ott villogott a teste fölött, majd eltűnt.

– Most már biztonságos – mondta a doktor. – Nekiláthat a letapogatásnak.

Kes aktiválta a trikordert, és hozzáfogott a bioanalízishez. Még sosem látott a szperiaihoz hasonló idegent. Almában sem gondolta, hogy annyi, különböző fajhoz tartozó lénnel találkozik, mint amennyihez a

Voyageren töltött idő alatt volt szerencséje. Emberek, a vulkániaiak, kazonok, bédzsoriak és tucatnyi más faj! Az eddig látottak mindegyikének ismerős, humanoid alakja volt.

A szperiai különbözött tőlük. Nem volt látható szeme, füle vagy orra, a szája pedig háromszög alakú, fekete fogak gyűrűjével teli, kerek testüregnek látszott. Körülbelül Kes kisujjával megegyező méretű, petyhüdt, szürke csápok borították feje felső harmadát. Két keze volt és két lába, mindegyiken három ízülettal, valamint három, háromszög alakú, fekete körmökben végződő ujjal. Halvány, szürke foltok mintázták gömbölyű, inas testét. Ruhát vagy díszítést sem viselt, talán azért, mert nem volt semmiféle másodlagos – vagy elsődleges – szexuális jegye, amit Kes láthatott volna.

– Ennek így kell kinéznie? – kérdezte. Úgy látta, a lény nincs túl jó állapotban.

– A légzése gyenge, de ez lehet normális is – mondta a doktor a trikordert tanulmányozva. – Szabálytalan bőrelszíneződése természetes pigmentáció eredménye, ami valószínűleg szintén normális. Azt mondanám, igen, így kell kinéznie.

– És milyen nemű?

– Nem látok szaporítószervet sem kívül, sem belül. Talán valamiféle dolgozó. Egyes földi rovartelepek működnek így; a munkát a meddő, nem nélküli egyedek végzik.

Kes előrehajolt és kezét a szperiai nyitott szája elé helyezte. A lény lassan lélegzett. Mennyi foga van! A fogak három sorban helyezkedtek el, kívül nagyobbak, belül egyre kisebbek voltak.

– A vérnyomás – folytatta a doktor, még mindig a trikorderét tanulmányozva – alacsony, de lehet, hogy ez a normális. Agyi tevékenység minimális, de van. Talán kómába, vagy ennek szperiai megfelelőjébe esett.

Törött csontok nincsenek. Valamennyi belső szerv épnek tűnik. Külsődleges horzsolásnak vagy zúzódásnak nincs nyoma.

– Röviden – mondta Kes –, semmi baja sincs.

– A minimális agyi tevékenységtől eltekintve így van.

– Esetleges diagnózis?

– Talán sérülés okozta sokkról van szó. Ha ez a faj szenved ilyesmiben. Kes leeresztette a trikorderet.

– Mit tehetünk érte? – Jó néhány sérülést látott már, de most tanácstalan volt.

– Várunk – válaszolta a doktor –, hátha magához tér. A faj teljes orvosi profilja nélkül ebben a pillanatban ennyit tudunk tenni.

*

Micsoda szeméthalom!, gondolta B'Elanna Torres.

A kettes dokkolócsarnok padlóján törmelékhalomok emelkedtek. B'Elanna, miközben utat tört a hatalmas, formátlan, olvadt fém- és műanyagtömbök között a szemközti falnál álló viharvert kis hajó felé, egyre azon gondolkodott, micsoda időpazarlás, hogy itt turkálnak. A felszerelésnek olyan nagy része olvadt szét a felismerhetetlenségig, hogy soha nem fogja kitalálni, mire használták az egységeket, hát még azt, hogy miként működtek.

– Nézd meg az igénybevételi repedési eredményeket – mondta Péter Dawsonnak, a tőle jobbra álló magas, szőke zászlósnak. Li Wongia, a balján várakozó fekete hajú nőre pillantott. – Válassz ki néhány fémmintát analízisre.

– Igenis – mondták mind a ketten, majd szétváltak, hogy az összezúzott rekeszfal különböző részeit megvizsgálják.

B'Elanna tovább ment a szeméthalmok között. A félig elpárolgott válaszfal egy különösen nagy darabját megkerülve rátalált egy furcsa kis érdekességre. Az ilyen dolgok miatt volt elviselhetetlen az amúgy unalmas élet.

A furcsaság egy szürke, körülbelül két méter magas duracél válaszfal maradványába ágyazódott, állandó sárga fénnel égő apró, négyszögletes műszertábláról volt. B'Elanna nem tudta elhinni, hogy mindazok után, amin keresztülment, még mindig működött.

– Szervusz! – suttogetta a baljában tartott trikordert tanulmányozva. A dolgok határozottan érdekesebbé váltak. Vajon minek volt a vezérlője ez az izé?

Lassan körbejárta a válaszfalat, és alaposan megvizsgálta. Az élek megolvadtak. A másik oldalon, ami az egyik gömb alakú fülke belső fala volt, még egy tábla világított, ez halványkéken. Mind a két műszer valaminek a vezérlésére szolgált. B'Elanna izgalma felfokozódott. Trikordere szerint a falban áramkörök és vezetékek helyezkedtek el. Furcsa módon mindegyik épnek látszott.

Ha ez az áramkör itt húzódott, az pedig onnan kapcsolódott, akkor... A műszer aktiválásához csak rá kellett helyezni néhány ujját a három bemélyedésre, aztán el kellett fordítani a középütt lévő panelt. Egyszerű.

B'Elanna mély lélegzetet véve felcsíptette a trikordert az övére, és beledugta ujját a mélyedésekbe. Csapjunk bele! – gondolta, és gyorsan jobbra fordította a panelt.

Visszafojtotta a lélegzetét és várt. Semmi sem történt. Lassan elszámolt tízig, aztán kifújta a levegőt. Semmi. Valószínűleg csak a világítás kapcsolója, gondolta csalódottan. Ha meggondoljuk, hogy ez a válaszfal min ment keresztül, az is csoda, hogy van rajta valami, ami még működik.

Megpróbálta balra fordítani a panelt. Valami finoman a helyére kattant. B'Elannában szétáradt az izgalom. A válaszfal belsejében felbúgott valamilyen gépezet, hirtelen varratok bukkantak elő, a fémfelület lassanként szétvált.

B'Elanna hátralépett, és kezét az övében lévő fézerre csúsztatta. Mi volt ez? Mit indított el?

Váratlanul, tiltakozó nyikorgással apró kerek nyílás tárult fel. B'Elanna megkönnyebbülten felnevetett. Csak egy zsip – gondolta. Lehajolt és átkukucskált a nyíláson a dokkolócsarnok másik oldalára. Li Wong megfordult a zajra, rábámult a nőre. B'Elanna intett neki, aztán felegyenesedett.

Bejárat nyílás a semmibe... Valószínűleg az egyik ezüst gömböcskét kötötte össze az átjáróval. B'Elanna elmosolyodott és fűjt egyet. Mire számítottál, mire fogsz rábukkanni egy válaszfalban? Örülj, hogy egyáltalán találtál még működőképes szerkezetet!

Ismét felemelte a trikorderét és tovább haladt a kis űrhajó felé. A törmelékben nem sok érdekeset talált. A nyílás és a *hozzá* tartozó energiaellátó-egység felépítéséből valamennyire megismerte az idegenek gépészeti alapelveit. Valamennyire – de nem eléggé. Az űrhajó talán majd több mindent elárul.

Jó egy percbe tellett, hogy megtalálja a zsilipajtó vezérlőjét. A három mélyedést nagyjából úgy helyezték el a burkolaton, mint a már megvizsgált válaszfalban. A szperiaiak láthatóan nem sokat adtak a biztonsági rendszabályokra. A klingonok és az emberek soha nem fogadtak volna el egy ehhez hasonló elképzelést. Hüvelyk-, mutató- és középső ujját a lyukakba helyezve addig forgatta a zárszerkezetet, míg tompa kattánást hallott. Egy pillanattal később a kiszökő levegő enyhe szisszenésének kíséretében kerek nyílás jelent meg a hajó alján.

Lépcsőt vagy létrát nem talált. Nyögve felhúzta magát a nyílásba. Még jó, hogy nem hagytam abba az edzést, gondolta.

Először a szagot érezte meg, az idegen lény izzadtságának savanykás bűzét. Undorodva fintonította el az orrát. A légszűrő-rendszer kezdetlegesnek tűnt. Ő is látta a szperiai vészjelzését; egyszerre eszébe jutott, hogy a lénynek nem volt orra... így könnyű elviselni a kellemetlen szagokat!

Lábujjhegyen egyensúlyozva trikorderével megpróbált valamilyen fényforrást találni. Hiába. Szeme sincs, jutott eszébe, ahogy maga elé idézte az idegen lény képét. De akkor... Mi hasznát vették a zsilipnél lévő borostyánszínű jelzőfénynek? Talán készen vették a modulokat, gondolta. Igen, megvették az egységeket, aztán csak beillesztették őket a helyükre. Ez arra is magyarázatot adott, hogyan működhetett tovább a robbanás után.

Megtalálta a megfigyelőablak nyitószerkezetének kapcsolóját. Aktiválta, a dokkolócsarnok ragyogó fényáradata elárasztotta a hajót. B'Elanna lassan megfordult és körülnézett. Minden szürke volt és egyszerű. Sehol egy díszítés, egy felirat, egy kép. B'Elanna hátán végigfutott a hideg. Olyan, mint egy börtöncella, gondolta. Régen megörült volna, ha egy ehhez hasonló hajóban kell napi nyolc órát dolgoznia.

A trikorderére pillantott. A jármű tervezési szempontból végtelenül egyszerű, már-már kezdetleges volt. Mesterséges gravitáció nulla, hiányoztak róla az élelmezési és egészségügyi felszerelések. A kabin

közepén plasztikhám himbálózott – valószínűleg ebben helyezkedett el a vezérlők fölé felfüggesztett pilóta. A bonyolult manipulátorok segítségével még a hajó külső karjait is irányítani tudta.

A megfigyelőablak egy egész falat elfoglalt. Jobb oldalon a rakétahajtómű vezérlője, B'Elanna háta mögött pedig egy kerek kivetítő és a kommunikációs konzol helyezkedett el. A műszereken első pillantásra látszott, meg sem közelítik a Csillagflottánál használatos eszközök minőségét, bár néhány megközelítőleg hasonló elven működött.

B'Elanna émelygett a bűztől. Rögzített még néhány adatot a trikorderrel, de semmi érdekeset sem talált. Mivel nem sok értelmét látta, hogy tovább nézelődjön, kimászott, lezárta a nyílást és összehívta a csapatát.

– Van valami, amit érdemes jelenteni? – kérdezte.

– Az anyagelemzés semmi szokatlant nem mutat –mondta Dawson. – Duracél, a Csillagflottánál használatosnál némileg több kadmiummal és rodiniummal. Mindennek kissé nagyobb a sugárzási szintje a megszokottnál, de ezt akár a fehér törpe közelségével is magyarázhatjuk.

– Így van – bólintott B'Elanna. – Wong zászlós?

– Az igénybevételi repedések mindenben jelen vannak – mondta Wong halkán. – Érthető, hiszen az űrváros szétrobbant.

– Akkor minden pontosan olyan, mint sejtettük –mondta B'Elanna. – Rendben. Menjetek vissza a gépházba, én pedig értesítem a kapitányt, hogy kiszórhatjuk ezt a szemetet. – Annak sem látta értelmét, hogy megőrizték a hajót, a legszívesebben azt is kihajította volna, de eszébe jutott, hogy a fedélzetre vett idegen lény esetleg igényt tart rá.

*

Biztos, hogy elsiklottam valami felett, tűnődött Janeway kapitány a csőre bámulva. Mivel semmi sem utalt külső, inváziós hadsereg jelenlétére, csakis azt feltételezhette, hogy a szperiaiak építették a szerkezetet. De miért? És hogyan történhetett meg, hogy létrehoznak valamit, aztán hagyják, hogy az elpusztítsa őket? Elég lett volna, ha egy kicsivel, egy egészen kicsivel arrébb fordítják a csövet, és a pusztító erejű kisülés elhaladt volna az űrváros mellett. Ha ezt teszik, a komplexum nem semmisült volna meg. Vagy roppantul ostobák voltak (ami kevéssé valószínű egy olyan faj esetében, amely eléggé fejlett ahhoz, hogy egy ilyen szerkezetet felépítsen), vagy valami másról volt szó. Olyasmiről, amit a Voyagerről eddig nem vettek észre. Janeway úgy érezte, neki, a

kapitánynak kellene rájönnie a titok nyitjára; úgy érezte, a megoldás ott van az orra előtt – csak éppen képtelen felismerni.

– Kapitány – szólalt meg Marta Dvorak –, azt kérte, tájékoztassam a cső állapotában bekövetkezett változásokról.

– Mi történt? – kérdezte Janeway. Talán most megtudja a választ!

– Újabb energiafelhalmozódás mutatkozik a belsejében.

– Megerősítve – mondta Tuvok. Janeway egyikről a másikra pillantott.

– Mennyi idő telt el az energiakisülés óta?

– Egy egész huszonöt század óra – válaszolta Tuvok.

– Feltehetően újra tüzelni fog – mondta Janeway. Fejében egymást kergették a gondolatok; megpróbálta felbecsülni, milyen károkat okozhat a következő kisülés. – A jelenlegi energiafeltöltődés mértékével számolva mennyi idő múlva kerül sor a kilövellésre?

Marta Dvorak elvégzett néhány gyors számítást.

– Becslésem szerint... körülbelül öt és fél óra múlva, kapitány.

Még öt és fél óra, mielőtt újra lecsap az a gigantikus sugár, gondolta Janeway. Még van egy kis idejük a vizsgálódásra és a tervezgetésre.

A következő sugarat teljes készenlétben fogják várni.

Ötödik fejezet

– Aha! – kiáltott fel Neelix, Paul Fairman felé lengetve azt a böllérkést, amit a pagafasírt szeletelésére használt. – Már csak te hiányoztál!

A pagapörkölttel történt katasztrófa óta fél szemét a hajókonyha bejáratán tartotta. A szellőztető már régen megtisztította a levegőt, a füstből már csak valami enyhe szag érződött. Szerencsére kevesen vették észre a legénység tagjai közül, és ők is arra gondoltak, a sütésfőzés ilyen mellékhatásokkal jár.

Neelix tudta, hogy Fairman előbb-utóbb visszatér. Először is ez volt az egyetlen hely, ahol ebédelni lehetett, másodszor: még mindig szerette volna megkapni azt a hordozható energiaforrást.

– Az a valami, amit ebédnek nevezél... Majdnem kinyírt! – mondta Fairman, miközben elvett egy tálcát. – Nem szóltál, hogy felrobbanhat!

– Mondtam, hogy kevergess, nem?

– A pokolba, Neelix, én zsoldos vagyok, nem szakács!

– Ez egyszer biztos! – prűszkölte Neelix.

– Ami a hordozható energiaforrást illeti...

– Egy pillanat! – Neelix dúdolva a konyha hátsó részébe sietett, ahol megkavarta a vacsorának valót; félig füstölt phut készített, yermaszósszal. A világossárga phu, ami a lábas széle felé bugyogott, lejjebb süllyedt és ismét a megszokott, halványsárga gőzt kezdte eregetni.

Amikor visszatért Fairmanhez, a katona bűnbánó arcot vágott.

– Sajnálom, ha elszúrtam az ebédet – mondta. –Én... én megijedtem. Neelix nagyvonalúan legyintett egyet a böllérkéssel.

– Nem számít – mondta. Tulajdonképpen csak eny-nyit szeretett volna hallani. Valami bocsánatkérést. Néha olyan érzése támadt, az embereket mindenre kézen fogva kell rávezetni. – Bárkivel előfordulhatott volna. A főzés egyáltalán nem olyan könnyű, amilyennek látszik.

– Az energiaforrás...

– Persze, persze! Az energiaforrás. Egyébként mire is kell?

– Meglepetés.

– Meglepetés? – kérdezte Neelix érdeklődve. Mindig is szerette a meglepetéseket.

– Csak annyit mondhatok – közölte Fairman egy ka-csintás kíséretében –, hogy nagyot fog emelni a hangulaton.

– A tiéden, vagy az egész legénységén? Fairman sértődötten pillantott Neelixre.

– Mindenkién – mondta.

– Nos, a szívem mélyén mindig is szerencsejátékos voltam. Ha jót tesz a legénység többi tagjának, akkor benne vagyok. Megteszem, ami tőlem telik – ígérte –, de figyelmeztetlek, lehet, hogy sokba fog kerülni.

– Bármit megadnék érte!

Neelix letette a böllérkést és gyorsan megölelte Fairmant.

– Jó látni végre, hogy valaki nagylelkű – mondta. Pontosan ezt a fajta szellemiséget szeretne volna meghonosítani a legénység tagjai között.

– Hát... Igyekszem – mondta Fairman. Úgy tűnt, minden rendben van, ezért Neelix felragadott egy tányért, és nekilátott kimerni Fairman ebédjét. A nagylelkűség jutalmaképpen pikáns drayoniai vörös szószban úszó, hatalmas szelet pagafasírtot adott a katonának.

*

– Nincs jelentenivaló, kapitány – mondta nyugodtan Chakotay. – A távolsági érzékelők még semmit sem mutatnak.

Janeway bólintott. Még nem számított változásra.

– Folytassa, parancsnok. – mondta. – Ha szüksége lesz rám, a gyengélkedőben leszek. Megnézem, mi a helyzet a látogatónkkal.

– Igen, kapitány.

Janeway belépett a turboliftbe, és bemondta az úticélját. Gondolatai pusztítás körül keringtek, aminek tanúja volt. Miközben a turbolift a megjelölt fedélzet felé suhant, végiggondolta a csőágyú által felvetett kérdéseket. A legfontosabb még mindig a miért volt. Úgy érezte, valamiről megfeledkezett. De mi lehet az? Mi az, ami elkerülte a figyelmét, ami nem hagyja nyugodni?

Érezte, világosabban tudna gondolkodni, ha aludna egyet, de tudta, erre most nincs idő. Talán B'Elanna kiderített valamit; talán a behozott törmelék és a szperiai űrhajó választ ad néhány kérdésre.

Aztán persze még itt a cső, a másik talány. Tuvok és Dvorak zászlós éppen akkor kezdte meg az elemzését, amikor elhagyta a hidat. Lehet, hogy találnak valamit...

A gyengélkedőbe belépve Kest és a hajó holografikus doktorát az egyik orvosi asztal mellett találta. A szperiai szürke volt, a teste körte alakú, de sovány. Úgy feküdt, mintha már nem élne. Kes egy letapogató pultot hajtott a mellkasa fölé. A műszer halványan világítva végigsiklott az

idegen testén, és információk tömegét továbbította a doktor kezébe lévő trikorderbe. A szperiai fején lévő csápok petyhüdten, és mozdulatlanul lógtak, de a szája hirtelen kinyílt. Lassan levegőt vett.

– Hogy van? – kérdezte Janeway aggódalmasan.

– Az állapota stabilnak látszik – felelte a doktor.

– Mi baja?

– Nem tudom pontosan.

– Eddig annyit sikerült megállapítanunk – vette át a szót Kes –, hogy sokkos állapotba került. Valószínűleg...

– Ha ember volna, ez lenne a diagnózis – mondta a doktor –, de nem ismerem a fiziológiáját, ezért semmit sem jelenthetek ki határozottan. Az is elképzelhető, hogy másról van szó.

– Visszanyerte már az eszméletét? – hajolt előre Janeway a lény arcát vizsgálgatva. Tudta, szűk látókörűsége van, de szerette volna, ha a lénynek van szeme. Valahogy képtelen volt arra, hogy empátiát érezzen a szem nélküli teremtmények iránt.

– Nem – mondta a doktor. – Olyan, mintha szándékosan kikapcsolta volna az agyát. Ha bármiféle sérülés volna a fején, azt mondanám, hogy kómába esett. Mi történt vele? Talán valami különleges eseményben volt része?

– Tanúja volt néhány ezer fajtársa halálának. A doktor nem tűnt meglepettnek.

– Akkor már érthető az állapota – bólintott.

– Nem lehetne valahogy magához téríteni? – kérdezte Janeway. Ha kikérdezhetné a szperiait, talán választ kapna néhány kérdésre. – Nincs valami szer, ami segítene neki?

– Nem vagyok hajlandó kockára tenni a beteg életét azzal, hogy találmányaimat gyógyszerként adom be neki! – jelentette ki a doktor. – Nem a huszonegyedik században vagyunk, kapitány!

– Megpróbáltunk rájönni, miként működik a teste – vágott közbe gyorsan Kes. – A doktor már fel is térképezte a keringési rendszerét. Éppen a központi idegrendszerét szerettük volna megvizsgálni.

– Tényleg nincs semmi, amit tehetne, doktor? – erőltette Janeway. – Fontos lenne, hogy beszéljek vele.

– Több, mint negyven kitűnő orvos tapasztalatai és a Föderáció által az utóbbi száz évben összegyűjtött medikai információk vannak a birtokomban, de jelen esetben csak annyit javasolhatok, hogy várjunk. Semmit sem tehetünk. A testen nem láthatók külsérelmi nyomok.

– De lehet, hogy haldoklik!

– Igen, ez lehetséges – mondta a doktor. – De az is elképzelhető, hogy hosszabb hibernációba készül merülni, ami alatt a szervezete helyrehozza azokat a testi és pszichológiai károsodásokat, melyeket elszenvedett. Vagy az is lehet, hogy ez a faj így alszik. Esetleg... másról van szó. Nem tudjuk. Nem tudhatjuk. Alapos vizsgálat és kutatás hiányában, jelen pillanatban csak feltételezéseim lehetnek. Úgy vélem, a páciens sokkos állapotban van. Hangúlyozom, ez csak találgatás. Még nem láttam a ilyen felépítésű testet, ilyen szerveket.

Janeway kényszeredetten bólintott. Ha a doktor nem tud tenni semmit, akkor... bele kell törődni. Nem maradt más, csak a várakozás.

– Rendben van – mondta –, de kérem, tájékoztassanak az állapotában beálló változásokról.

– A parancsot nyugtáztam – mondta a hologram. Lepillantott a betegére. – Mivel amúgy sincs szükségem alvásra, azt terveztem, hogy állandó megfigyelés alatt fogom tartani.

– Helyes – bólintott Janeway. Lenézett a szperiai szürke, szem nélküli arcára és felébredt benne a sajnálat. Ez a lény rengeteget szenvedett... Igen, tényleg sokról lehet szó. Végignézte, ahogy fájának ezrei meghalnak... barátok, munkatársak, talán még a családja is. Egy ember is ugyanígy kikészült volna. Sokk, rémület, veszteség és bűnbánat. Bűnbánat, hogy túlélte azt, amibe oly sokan belehaltak.

Janeway elfordult és az ajtó felé indult. Hosszú napunk lesz, gondolta.

Tizenhét órákor Janeway kapitány megbeszélésre hívta a rangidős tiszteket. Egyetlen hajó sem bukkant fel a zónában. A cső a már meghatározott ütemben folytatta az energiafelhalmozást. Ha Tuvok és Dvorak zászlós becslései pontosak – és Janewaynek minden oka megvolt arra, hogy bízson ebben –, akkor várható volt, hogy egy óra és tíz perc múlva újból tüzet nyit.

Végignézett az asztal körül ülők komor arcán. A balján B'Elanna és Chakotay ül, Hány Kim, Tom Paris és Tuvok a jobb oldalán foglalt helyet. Csak Kes és Neelix hiányzott, de ők is bármelyik pillanatban megérkezhetek.

Az ajtó hirtelen kinyílt, és megjelent Neelix. Egy alacsony tetejű fémkocsit gördített maga előtt. Neonzöld szakácssapkát viselt, narancs és kék csíkos kötényt, az alatt rikító, narancsszínű ruhát. Mögötte Kes lépett be; rajta kék-fekete kezeslábas volt. A kezében tányérokat és evőeszközöket tartott.

– Mi akar ez lenni, Mr. Neelix? – kérdezte Janeway meglepett bosszúsággal. Nem szerette azokat az apró meglepetéseket, amelyekkel Neelix a megbeszélések alkalmával próbálta őt megörvendeztetni.

– Sajnálom kapitány, hogy késtünk egy keveset – mondta Neelix. – Az én hibám. A yermaszósz túlságosan vizesre sikeredett, ezért még egy adagot kellett készítenem.

– Erre gondoltam! – mutatott a kocsira, a sapkára és a kötényre Janeway. – Mi ez?!

– Természetesen a vacsora, kapitány. – Neelix lerántotta a leplet a kocsiról, amelyen pasztellszínű zöldségekkel és krémes, zöld szósszal teli, mély fémtál állt. – A verozai ragu, amit már olyan régóta ígérgetek. – Rákacsintott Janewayre. – Ez az egyik specialitásom.

– Mr. Neelix! – sóhajtott fel Janeway. – Ez egy tiszti megbeszélés, és nem díszebéd...!

– Tudom, tudom! Értem én – mondta Neelix. Kes tányért, villát és kanalat tett a tisztek elé. – De nem hiszem, hogy függelemsértést követnének el. Az a legfontosabb, hogy egyenek. Ne féljenek, utána mindent eltakarítok!

– Ki ügyel a hajókonyhán? – kérdezte Chakotay.

– Paul Fairman. Önként jelentkezett – mondta Neelix.

– Fairman jelentkezett? – kérdezett vissza Chakotay meglepetten.

Janeway is elsodálkozott. A maquik közül Fairman volt az egyik, akihez kevés reményt fűztek. Zsoldos volt, nem elvekért, pénzért harcolt. Chakotay szerint még komoly problémákat okozhatott. Szerencsére eddig nem sok vizet zavart, elvégezte a munkát, amit rábíztak, de egy hajszálnyival sem többet a szükséges minimumnál.

– Így van! – felelte Neelix. – Igazán elragadó figura. Rejtett tehetséggel rendelkezik. Arra gondoltam, kitanítom őt kuktának.

Chakotay felnevetett és megrázta a fejét.

– Örülök, hogy ezt hallom. Hátha rendes, szorgalmas embert tud faragni belőle... Támogatom az ötletet!

– Ami az ételt illeti... – Janeway a levegőbe szimatolt. A ragu fűszeres illata lassan betöltötte a helyiséget. A kapitánynak el kellett ismernie, étvágygerjesztő... Sokkal finomabbnak ígérkezett, mint bármi Neelix legutóbbi kotyvalékai közül. Körülpillantott az asztal mellett ülőkön. Mindenki az ételt bámulta, az arcokon érdeklődés tükröződött. Még Tuvokén is, bár az ilyesmit a vulkániaknál nehéz meghatározni. Janeway gyomra éhesen kordult egyet. Talán mégsem lenne baj, ha most az egyszer, kivételesen vacsora közben tartanának megbeszélést...

– Rendben – mondta a kapitány. – Ha már ennyit fáradozott... kérem, folytassa. De nem szeretném, ha szokássá válna a dolog! Vagy megbeszélést tartunk, vagy vacsorázunk!

– Természetesen, kapitány! Természetesen! – helyeselt Neelix. – Egyszerűen csak arról van szó, hogy válsághelyzetben mindenkinek meg kell őriznie az erejét... ahogy azt mondani szoktam. – A nő mellé tolta a kocsiját, és jókora adag ragut mert a tányérjára. – Kóstolja meg! „

Janeway kézbe vette a villáját, felszúrt egy apró, kerek, világossárga gömböt és jobbra-balra forgatva felemelte. Olyan, mint a hagyma, gondolta, csak sárgább. Pillanatnyi töprengés után a szájába dugta a gömböt, lassan ráharapott.

A gömb úgy pukkant szét, mint a kiszúrt léggömb, meleg, zamatos lével árasztva el a kapitány száját. Az íz először fahéjára emlékeztetett, aztán csipetnyi mandulát és mézet lehetett felfedezni benne. Janeway lehunyta a szemét, átadta magát az élvezetnek. Amikor felnézett, mindenki őt bámulta. Elszégyellte magát, és fogalma sem volt, mit mondjon. Nem szokott az ételekről áradozni, azonban ezt nem hagyhatta szó nélkül – még soha sem evett ehhez foghatót.

Neelix úgy nézett rá, mint egy szeretetre és dicséretre vágyó kölyökkutya.

– Ízletes – mondta Janeway, miután lenyelte a falatot. Neelix ételei közül ez volt az első, ami igazán ízlett neki. Előbb-utóbb ennek is meg kellett történnie, gondolta. Ennyi próbálkozás után találnia kellett egy olyan ételt, ami tökéletesen megfelel az embereknek. – Mit mondott, mik ezek a sárga ízék? Neelix arca ragyogott.

– Magabogyók, természetesen. – Megfordult, és kimért egy adagot Chakotay tányérjára, aztán végighaladt az asztal mellett. Legutoljára Kest szolgálta ki; leült és magának is szedett. Eltolta a kocsit az útból és várakozóan pillantott körbe. – Hát... Jó étvágyat!

A tisztek megízlelték az ételt. Az arcukon meglepett elégedettség tükröződött. A magabogyókat mindenki megkedvelte. Még Tuvok is bólintott.

– Igazán jó...

Ez a legelismerőbb jelző, amit a vulkáni valaha ételre tett, gondolta Janeway. Tuvok még a Betazedén egyik négynovás éttermének főztjét is csak „eléggé tápláló”-nak nevezte.

Miután befejezték az evést, Janeway félretolta a tányérját.

– Itt az ideje, hogy munkához lássunk – mondta szája sarkát törölgetve. – Mindannyian láttuk, mire képes az a cső. Észrevételek? Chakotay?

– Lenyűgöző fegyver. Egész bolygókat képes porrá zúzni. Az úrállomás szerkezetének szilárdságát bizonyítja, hogy az első sugárnak nem sikerült elpusztítania.

– Egyetértek – mondta B'Elanna. – Ami ekkora pusztításra képes, nem lehet más, mint valamiféle abszolút fegyver prototípusa.

– Nem, nem, nem – rázta a fejét Neelix –, ez egyszerűen lehetetlen. Ismerem a szperiaiakat. A kicsinyes ci-vakodás annyira lefoglalja őket, hogy semmiféle fegyverre nincs szükségük, legyen az abszolút vagy másféle. Senki sem háborgatja őket... A legnagyobb ellenfeleik: önmaguk.

– Ez a cső – mondta Tuvok – túlságosan nagy és otromba ahhoz, hogy bármiféle háborúban bevessék... még azelőtt elpusztulna, hogy egyetlen lövést leadnának belőle. A Voyager például pusztán a manőverező fűvókáit használva is könnyedén távol tudná tartani tőle magát. A jelek szerint nem arra készült, hogy kijuttassák az Arbuk rendszerből. Ez a hely pedig stratégiai szempontból jelentéktelen, nincs értelme ilyen eszközzel védeni.

– Lehet, hogy csak egy kísérleti példány – vélte Harry Kim.

Janeway bólintott; már az ő fejében is megfordult ez a magyarázat.

– Ez az elmélet logikailag nem igazolható – mondta Tuvok. – Egy kísérleti példányt sokkal kisebb méretben építenének meg. Ez a szerkezet sokévi munka eredménye. Nyilvánvalóan végleges modell. Azonban a

tervezés vagy a kivitelezés során balul sült el valami. Nem az elképzelések szerint működik, különben nem pusztult volna el az űrváros. Egy kísérleti fegyver tesztelése során a tizenháromezer fős veszteség elfogadhatatlan.

– Ezek a magyarázatok abból indulnak ki, hogy a szperiaiak építették a csövet – mondta Chakotay. – De mi van akkor, ha nem ők csinálták?

Janeway meglepetten pillantott Chakotayra. Ez a lehetőség meg sem fordult a fejében.

Tuvok már készen állt a válasszal.

– Illogikus. A csövet itt kellett felépíteni. Nincsen térhajtóműve. Nem származhat a naprendszeren kívülről.

Chakotay elfordította a fejét, B'Elannára nézett.

– A letapogatóink apró fűvókákat jeleztek, melyekkel lassan meg lehet fordítani, de semmi egyebet. Van valami elképzelése arról, milyen más módon lehetséges megmozdítani?

– Mármint vonósugáron kívül? Nincs. Hacsak nem csatlakoztatnak rá egy hajtóművet később... De nagyon szívesen megnézném azt a térhajtóművet, amit ekkora tömeg megmozdítására építettek!

– Térhajtóművek... – méltózkodott Janeway. – Nem volt valamiféle szubtér-torzulás, amikor a cső tüzelni kezdett?

– De igen, volt – bólintott Tom. – Megrázta az egész hajót.

– Mi okozta? – kérdezte Janeway. Sorban a tisztjeire pillantott, de erre senki sem tudott választ adni. Még Tuvok sem. – Jól van. Erre még visszatérünk. Tehát... Ha feltételezzük, hogy a csövet eredetileg nem fegyvernek szánták, de elromlott, irányíthatatlanná vált, és... – Megrázta a fejét. – Mi másra lehetett használni? Mire tervezték?

– Ha a második kérdésre megtaláljuk a választ, az némi fényt vethet az elsőre is – mondta Tuvok.

– Többet fogunk tudni, amint a szperiai magához tér – mondta Janeway. Ha magához tér, tette hozzá gondolatban, de nem mondta ki hangosan. – Kes? Hogy van a vendégünk?

– Még nem tért magához. A doktor szerint valamilyen dolgozó lehet... Dolgozó, mint a földi méheknél. Értik?

– Érdekes elképzelés. Mi mást derítettünk még ki? B'Elanna?

– Átvizsgáltam a szperiai hajóját és a törmeléket a kettes dokkolócsarnokban. A hajót űrbéli építkezésre készítették. A vezetője mérnök vagy építőmunkás lehetett, ugyanis külső manipulátorokkal látták el. A törmelék elemzése során semmi különös nem találtunk. Az egész egy halom szemét. Magas kadmiumtartalmú duracél, olvadt műanyag és

vezeték. Nagyjából erre számítottam, ha figyelembe vesszük, min ment keresztül.

– Javaslat?

– Szabaduljunk meg mindentől. Csak a helyet foglalja.

– Rendben, intézkedjen. A törmeléket kidobjuk, de a szperiai hajó marad. Lehet, hogy az idegen visszakéri – mondta Janeway. Ha egyáltalán magához tér...

– Ha nem bánja, kapitány... – kezdte Neelix. – Vacsora után van egy kis szabadidőm. Szeretném átnézni a törmeléket, mielőtt kidobják, ha megengedi. Esetleg lehet ott valami használható.

– Kétlem – szólt B'Elanna. – Olvadt hulladék.

– Az egyik faj hulladéka a másik kincse.

– Nem látom akadályát – mondta Janeway. Tapasztalatból tudta, hogy Neelix időnként csodákat művelt az összeguberált anyagokkal. Lehet, hogy tényleg fel tud majd használni valamit abból a hulladékból. – Rendben van, Mr. Neelix, de húsz óráig végezzen.

– Köszönöm, kapitány! – ragyogott fel Neelix arca.

– Az a legfontosabb, hogy többet tudjunk meg a csőről, mielőtt elhatározzuk, mit tegyünk vele – állapította meg Janeway. – Tudni akarom, van-e valamilyen mód a lekapcsolására. Javaslatok?

– Hadd vigyek át egy munkacsoportot, hogy közelebből is megvizsgáljuk! – kérte B'Elanna. – Lennie kell valamilyen vezérlőszerkezetnek. Semmit sem láttam, ami a Csillagflotta technológiai szintjét meghaladná, így csak idő kérdése, hogy rájövünk a működési elvére.

Janeway bólintott. Ez legalább jó hír volt.

– Rendben. Annyi embert vigyen, amennyire szüksége van.

– Azonnal nekilátok – tolta hátra B'Elanna a székét.

– Végeztünk – állt fel Janeway is. – Mr. Tuvok, maradna még?

– Természetesen, kapitány.

Amikor a többiek elhagyták a szobát, és az ajtók bezáródtak, Janeway megkerülte az asztalt, hogy Tuvok mellé érjen. Tuvok figyelmesen nézte; az arcán nyoma sem látszott érzelmnek, de a kapitány tudta, kíváncsi. Ő legalábbis az lett volna a helyében.

Leült Tuvok mellé, az asztal szélére, mély lélegzetet vett, és rendezte a gondolatait. Csak kerülgetem a témát, ismerte fel, Tuvok ennél többet érdemel. Tudta, egyetlen vulkánitól sem könnyű ilyesmit kérni, de nem látott más módszert az idegen megközelítésére.

– Mr. Tuvok, már hosszú ideje ismerjük egymást –kezdte –, és sok mindenben mentünk keresztül...

– Azt hiszem, sejtem, mit akar mondani, kapitány –nézett a szemébe Tuvok. – Többet kell tudnunk a csőről, és többet kell tudnunk a szperiaiakról, valamint arról, mi okozta az úrvárosuk megsemmisülését. Figyelembe véve mindazt, ami itt történt, valóban logikusan elsődleges fontosságú, hogy kapcsolatot létesítsünk a szperiaival.

– így van. Akkor tuja, mit szeretnék kérni? Tuvok elfordította a fejét.

– Azt akarja, hogy agyegyesítést kezdeményezzek a szperiaival.

– Pontosan. – Janeway azt kívánta, bárcsak lenne valami más mód arra, hogy kommunikáljanak a szperiaival. Sajnos ez látszott az egyetlen megoldásnak.

– Az agyegyesítés önmagunk, a lényünk megosztása egy másik élőlénnel – mondta Tuvok lassan. – Nem csak én fogok hozzáférni a szperiai elméjéhez, hanem bizonyos mértékig ő is az enyémhez. Érzem, amit érez. Ha sérült az agya, az enyém is károsodást szenvedhet. Továbbá... mind a kettőnk számára veszélyes az ilyen direkt kommunikáció. Nem ismerjük a faj mentális adottságait.

– Tisztában vagyok a veszélyekkel – nézett Tuvok szemébe Janeway. – Ezért önnek kell meghoznia a döntést. Nem kényszeríthetem.

Tuvok felállt és háta mögött összefűzte a kezét.

– Úgy hiszem, csak egyetlen logikus döntés létezik. Az életünk múlhat azon, sikerül-e szóra bírni a szperiait. Megkísérlem az agyegyesítést.

– Mikor?

– Egy óra múlva. Szükségem van némi időre, hogy szellemileg felkészüljek, mivel nem tudom, hogyan működik az elméje. Fel kell készülnöm, ha bármi balul ütne ki. Jelen pillanatban a hajó nincs veszélyben. Ha megengedi, kapitány...

– Rendben. Menjen csak.

Tuvok megfordult, és nagy lépésekkel kivonult. Janeway felsóhajtott. Tudta, hogy a vulkáni bele fog menni. Nem először kívánta, hogy még száz olyan tagja legyen a legénységének, mint ő.

Neelix mély lélegzetet vett, a karját nyújtotta Kesnek. Besétáltak a kettes dokkolócsarnokba.

– Kicsit a Felderszk Négyen lévő sziklakertekre emlékeztet – mondta elgondolkozva. Hunyorogva az olvadt törmelékhalomra nézett, ami így, kissé elhomályosulva egy távoli hegyre emlékeztetett. – Csak a rózsaszín ég, a meleg nyári szél és a fél tucat hold hiányzik.

– Csodálatosan hangzik – suttogta Kes.

– Egyszer elviszlek oda – ígérte Neelix Kes karját cirógatva. Milyen gyönyörű lennél a rózsaszín ég háttere előtt! – gondolta. A galaxis legszerencsésebb élőlényének érezte magát, hogy rátalált Kesre.

– Egészen pontosan mit keresünk? – kérdezte a lány.

– Bármit! – Neelix kelletlenül elfordult Kestől, kényszerítette magát, hogy a lány tágra nyílt szeme helyett a dokkolócsarnokra nézzon. Valami szokatlant vagy érdekeset keresett. Sosem lehet tudni, hol bukkanunk valami használhatóra...

– Mégis, mit keresünk?

– Nem tudom. – Neelix lágyan megcirógatta Kes állat. Még soha nem találkozott senkivel, aki ilyen szép volt. A haja, a bőre, a mosolya... csupa tökéletesség. –Nehéz így keresgélni, amikor csakis téged látlak...

– Ó, Neelix! – kacagott boldogan Kes. – Csodálatos vagy. De igazán, mit szeretnél találni? Hogyan tudok segíteni?

– Hát... – Neelix elhallgatott, és elkomolyodva végigpillantott az űrállomásról leszakadt darabokon. – A legfontosabb az étel... De nem hiszem, hogy itt túl sok ennivalót találhatunk. Olyasmit keress, ami bármilyen módon felhasználható vagy újrahasznosítható. Fémlapok, független tárolórendszerek, ilyesmi.

– Ahhoz mit szólsz?

Neelix a lány által jelzett irányba pillantott. Az egyik faldarabban, úgy húsz lépés távolságban világító műszertáblát fedezett fel.

– Nagyon érdekes – hunyorított a faldarab felé. –Nézzük meg!

Egymás kezét fogva mentek oda. A műszer közelről már nem látszott túl érdekesnek. Egy faldarab, benne egy kerek nyílás meg egy világító szerkezet.

– Csak egy szperiai zsilip – mondta Neelix csalódottan. – A műszertábla még mindig működik, ami azt jelenti, hogy saját energiaforrással rendelkezik... Egy energiaforrást pedig mindig fel lehet használni!

– Mire? – kérdezte Kes. Neelix rákacsintott.

– Meglepetés. De úgy hallottam, kifejezetten dobni fog a legénység hangulatán! – nyakát nyújtogatva megvizsgálta a zsilip mindkét oldalát, majd a műszer borítását. – Egy órába fog telni, hogy kiszedjem. Tudod, hogy ez mit jelent?

Kes felnevetett

– Épp elég idő...

– A teljes Pegrina Nászdalhoz! – fejezte be Neelix. Apró szerszámkészletet húzott elő az egyik zsebéből, széthajtogatta és elővett belőle egy mágneskulcsot. Az élesebbik végét használva lefeszítette a műszertáblát a válaszfalról. A lap mögött tucatnyi, különböző színű drótot, több relékapcsolót és néhány szperiai csuklós fülesanyacsavart látott.

Kes keresztbetett lábbal leült elé.

– Kész vagy? – kérdezte vigyorogva.

– Az egészet?

– Az elejétől a végéig!

– Rendben van – Neelix megköszörülte a torkát. Aztán, ahogy kilazította az anyákat és nekilátott leszedni a drótokat az energiakapcsolókról, belefogott a kétezer kettőszázhuszonkét versszakból álló dalba:

Szerelem ezer napja ott ragyog szemedben...

Szerelem ezer éje ver belül szívemben...

Az első nap áll agyaglábon...

Ai! Mi, új választottal!

Az első éj száll szellőszárnyon...

Ai! Könnyűszívűek vagyunk mi!

Szerelem ezer napja...

– Van valami fejlemény, doktor? – kérdezte Janeway kapitány. A Tuvokkal folytatott beszélgetése után azonnal a gyengélkedőhöz ment, hogy tájékozódjon az eseményekről. Bárcsak magához térne a szperiai! – gondolta. Ha a lény hirtelen magához térne, megkímélhetné az első tisztjét egy esetlegesen rosszul sikerült agyegyesítés okozta traumától. Abból, hogy egy órát kért a szellemi előkészületekre, Janeway tudta, Tuvok a legrosszabbra számított.

A doktor kissé helytelenítően krákogott.

– Attól tartok, nem, kapitány. Alig két óra telt el az utolsó látogatása óta. A szperiai állapotában semmiféle változás nem történt, és nem is valószínű, hogy belátható időn belül történni fog. Mint már mondtam önnek, a legapróbb változásról is tájékoztatni fogom, amint bekövetkezik.

– Hogy áll a központi idegrendszer feltérképezésével?

– Már befejeztem. Éppen az emésztőrendszerhez akartam hozzálátni. Elképzelhető, hogy szüksége van valamiféle táplálékra.

Janeway bólintott; a dolgok várakozásának megfelelően zajlottak. Történhet bármi, a holografikus doktor a szabályzatnak megfelelően végzi a vizsgálatokat.

Belekarolt a hologramba.

– Doktor, beszélhetnék önnel az irodájában? – kérdezte. Úgy gondolta, legjobb, ha négy szemközt beszél vele, nehogy meghallja valaki, akinek éppen erre akad dolga. Talán a doktor, ha megismeri a helyzet komolyságát, talál valamilyen megoldást az idegen felépülésének felgyorsítására.

– Természetesen. – A doktor megfordult, és elsőnek lépett be a gyengélkedő közepén lévő fülkébe, ahol kapcsolótáblák fénye ragyogott, és a szperiait figyelő műszerek pittyegtek.

Janeway magukra zárta az ajtót.

– Attól tartok, nem túl rózsás a helyzetünk – halkította le a hangját. – Egy rendszerben vagyunk egy elpusztított űrvárossal, egy megkergült gépezettel, ami rendszeres időközönként óriási energiasugarakat lök ki, és egyetlen szemtanúnk sincs, aki elmondaná, mi történt, eltekintve egy eszméletlen szperiaitól. Ha más szperiaiak is felbukkannak, elég egy pillantást vetniük ránk és arra a kézenfekvő következtetésre jutnak, hogy mi okoztuk a pusztítást.

– Megértem önt, kapitány, de nem látom be, hogy...

– Szükségem van erre a szperiaira! Ébren! Olyan állapotban kell, hogy képes legyen kommunikálni. Nemcsak a hajó biztonsága érdekében, hanem azért is, hogy tájékoztassa a fajtájabelieket, mi történik a berendezésükkel. Talán leállíthatják, ha mi nem vagyunk képesek rá. Megértette a helyzet súlyosságát? – A doktor szemébe nézett, és látta, amint ellágyulnak a vonásai. Lehet, hogy csupán egy komputerprogram, gondolta, de több, mint a részei összessége. A holodoktor sokkal emberibben viselkedett jó néhány embernél, akit Janeway ismert. A kapitány már arra is felfigyelt, hogy minél hosszabb ideje futott, annál emberibb reakciókat mutatott... Mintha a körülötte lévőket figyelve megtanulná, hogyan kell élni.

– Van még valami, amit nem próbáltam ki – ismerte be a doktor.

– Mi az?

– A vére rézalapú, mint a vulkániaké. Mivel Tuvok hadnagy a hajón tartózkodik, jó pár vulkáni pszichotrópiás gyógyszerrel rendelkezünk, melyek a mentális aktivitást stimulálják. Kipróbálhatnám az egyiket.

– Tegye!

– De – folytatta a doktor – lehetséges, hogy rosszul reagál rá... vagy sehogy sem.

– Minél hosszabb ideig vagyunk itt – suttogta Janeway –, annál nagyobb az esélye, hogy összeakaszkodunk a szperiaiakkal. Gondolja, hogy a gyógyszer meg fogja ölni?

– Nem, nem hiszem, hogy bármit is tenne a véráramában.

– Akkor próbálja meg.

– Rendben van. – A doktor kisietett a szobából. Egy fecskendőpisztolyt, majd egy halványzöld folyadékkal teli üvegcét vett elő. – Tecorum-D – mondta. Gondosan kimért egy adagnyt, majd a szperiai ágya felé fordult.

A szperiai nyugodtan feküdt, a fején lévő csápok erőtlenül és mozdulatlanul pihentek, szája nyitva. Lélegzete olyan volt, mint a fuvolafütty, mély, de szabályos. A mellkasa feletti ellenőrzőkészüléken lévő fények zölden és borostyánszínűen világítottak.

A doktor této vázott.

– Továbbra sem vagyok meggyőződve arról, hogy ez a legjobb, amit a beteggel tehetünk.

– Azt mondta, nem fogja megölni.

– Azt mondtam, nem hiszem, hogy meg fogja ölni.

– Doktor – kezdte Janeway –, ha bármiféle esélyt lát arra, hogy ártani fog vele, akkor ne használja a gyógyszert. Nem azért vagyok itt, hogy gyilkosság elkövetésére kényszerítsem önt, hanem, hogy arra ösztönözzem, használja fel a rendelkezésére álló összes forrást. Eredményeket akarunk, méghozzá gyorsan! A helyzetünk nehéz, de még nem súlyos. Ha ez az út nem járható, akkor meg fogunk próbálkozni valami mással. – Például agyegyesítéssel, tette hozzá magában.

A doktor bólintott.

– Körülbelül kilencszázhatvanezer az egyhez az esélye annak, hogy a gyógyszer károsodást okoz neki. Azt hiszem, hogy ez az elfogadható kockázat keretein belül marad. – Előrehajolt, és beoltotta a szperiait a fecskendőpisztollyal. – Ugyanakkor annak az esélye, hogy a gyógyszer hatni fog, alig több mint százezer az egyhez.

Janeway feszülten figyelt, visszafojtotta a lélegzetét. A kijelzők adatai kissé megváltoztak... apró remegés, aztán semmi. A szperiai egyik csápja enyhén megmozdult. Talán... elkezdődött egy folyamat? Janewayben egyre növekedett a feszültség. Gyerünk, gondolta, meg tudod tenni.

De semmi sem történt. Az eredmények továbbra is alacsonyak, de stabilak maradtak. A fejcsápok petyhüdten és mozdulatlanul lógtak. A szperiai tovább lélegzett. Semmi változás.

Az is lehet, hogy a gyógyszer nem hat azonnal.

– Mennyi idő, míg megtudjuk, hogy hatott-e? – kérdezte a kapitány.

– Mar tudjuk – mondta a doktor. Megérintette Janeway karját. – Sajnálom, kapitány. Volt néhány másodpercnyi fokozott agyi tevékenység, de aztán visszaesett a megszokott szintre. Ennél többet nem remélhetünk.

– Nem lehetséges, hogy egy nagyobb adag hatni fog?

– Nem – mondta az orvos határozottan –, és nem is fogom kipróbálni. Már így is a programom korlátait feszegettem. Idővel majd magához tér... Attól tartok, csak ebben reménykedhetünk, hacsak az anatómiai vizsgálataim nem derítenek ki valamilyen csúfos hibát, amit az előzetes vizsgálatok során vétettem.

– Mennyi esély van erre? – suttogta Janeway, bár előre tudta a választ.

– Szinte semmi.

Tuvok gyorsan végignézett magán, mielőtt belépett a gyengélkedőbe. Az ősrégi vulkáni mentális gyakorlatsorozattal amennyire tudta, felkészítette magát a szperiaival történő agyegyesítésre. A Vulkánon minden gyerek megtanulta, hogy ilyen módon erősítse a mentális képességeit és fókuszálja az összpontosítását. létfontosságú volt, mikor illogikus és teljesen idegen fajokkal kerültek kapcsolatba.

Amikor benyitott, a hajó holografikus doktora odalépett hozzá.

– Segíthetek, Mr. Tuvok?

– A kapitány megkért, hogy kezdeményezzék agyegyesítést a szperiaival – mondta Tuvok. – Beleegyeztem. Kérem, figyelje az állapotomat az összekapcsolódás alatt, doktor.

– Természetesen. – A doktor magához vett egy tri-kordert. – Gondolja, hogy ez bölcs dolog, Mr. Tuvok? Számos adatbázissal rendelkezem a vulkániak fiziológiáját illetően, és mindegyik kihangsúlyozza az eszméletlen, vonakodó, teljesen ismeretlen és feltehetőleg agysérült alanyokkal történő agyegyesítésben rejlő veszélyeket.

– Tisztában vagyok az ebben rejtőző veszélyekkel, doktor – mondta Tuvok. – Megtettem minden szükséges óvintézkedést.

– Nos, rendben van. Kíváncsi, hogy sikerrel járjon.

– Köszönöm. – Tuvok közelebb lépett az öntudatlan szperiaihoz és kiürítette a tudatát. A második természetként benne élő vulkáni szellemi fegyelem automatikusan megtisztította elméjét az olyan érzésektől, mint a félelem, a nyugtalanság és az idegesség. A logika és a rend megőrizte az uralmat. Tuvok tudta, hogy az érzelmek a logika ellenfelei, a kis halálok, melyek aláássák azt a belső nyugalmat, aminek elérésére minden vulkáni törekedett.

Lepillantott az idegen furcsán vonások nélküli arcára, és azon töprengett, mennyire másként érzékelne, ha nem lenne olyan érzéke, mint a látás. A csápoknak olyan szerepük lehet, mint nálunk a szemnek, gondolta.

Hagyta, hogy hideg, elemző pillantása feltérképezze a szperiai fejének topográfiáját és nekilátott eltervezni, hogyan fog hozzáérni – jobb kéz ide, bal kéz oda –, hogyan fognak összekapcsolódni.

Lassan kinyújtotta jobb kezét, megérintette az idegen hűvös, szürke bőrét. Ujjbegyei kissé bizseregtek, ahogy a másik testbe zárt tudatot kereste. Igen, most már érezte egy aktív tudatalatti elme zűrzavaros, kusza

gondolatait, a fegyelmezetlen gondolkodási folyamatok kaotikus rendezetlenségét. Kutatva, tapogatózva kinyújtotta a bal kezét.

– Egy az elménk – suttozta még mélyebbre előrenyomulva a tudatban. – Egyek a gondolataink. – Közös múltat keresett, olyan élményeket, melyeken osztoztak, valamiféle közösséget, melynek segítségével áthidalhatja a két, különálló elméből egy tudatosságba történő átmenetet. – Az érzékeink összekapcsolódnak. Egyek vagyunk.

Számok. A matematika közös nagyrabecsülésére bukkant, olyan esztétikai érzékre, ami magában foglalta a geometria precíz íveit, kanyarulatait és képleteit, a számok tisztaságát, az analitikai algoritmusok megnyugtató egyszerűségét.

A neve Sozoas. A Tech-klán egyik mérnöke. Ismeri azokat a válaszokat, melyeket keresünk.

Tuvok érezte, ahogy a szíve lelassul, ugyanúgy dobog, ahogy a szperiaié. Érezte, hogy kezdenek egymásra hangolódni. Sozoasban magához hasonló szellemre talált, olyasvalakire, aki sokra értékelte a logikát és a rendet, bár egyiket sem tanították neki.

Még mélyebbre nyomult. Most már érezte, hogyan áramlik végig a vér mindkettejük ereiben, hallotta a levegő susogását mindkettejük tüdejében és érezte a szperiai háta alatt lévő orvosi asztal hideg, merev felületét.

Egyek vagyunk, gondolta.

Az én gondolataim a te gondolataid...

Egy a testünk...

Az elménk összekapcsolódott...

Egyek a gondo...

Az átmenet alig észrevehetően történt, mintha egy olajozott csúszdán siklana végig, gyorsabban és gyorsabban; megállíthatatlan utazás olyan érzéseken és képeken át, melyek nem voltak az övé, mégis valahogy hozzá tartoztak.

A keltetőtelep...

Befogadás a Tech-klánba...

Kiképzés a Csillagflotta Akadémián...

Ott állni a Vulkán sápadt napja alatt...

Még soha nem érzett ehhez az egyesüléshez hasonlót, nem volt születésmegosztózás, sem pedig agyegyesítés, inkább mind a kettőből egy kevés. Az egyik pillanatban kívülálló volt, aki kintről pillantott befelé, a másikon nagyobb egész, többé már nem Tuvok vagy Sozoas, hanem valami új, valami nagyobb, mint valamelyikük is volt.

Olyan volt, mintha két, teljesen különböző életet élt volna két, teljesen különböző világban és csak most ébredt volna rá erre. Szimbiózis – villant át rajta. Ez a szó és ez a fogalom egyszerre volt idegen és ismerős a számára. Felfedezte új testét: négy kéz, négy láb, két fej, két test. Csápjai elévettítették a körötte lévő szoba struktúráját, a hangrezgéseket, az anyag szerkezetét, a csiszolt acél és vas és műanyag sima tökéletességét.

Hol vagyok?

Kinyitotta két szemét. Elfordította a fejét, miközben a szobának azt az elfüggönyözött részét tanulmányozta, melyet Kes készített elő a számára.

Különös hely.

Voyager.

Biztonságos.

Két lábát a padló felé lendítette. A Tuvok-kiterjedés vele együtt mozogva felsegítette, testének tökéletesen kiegyensúlyozott része, egyszerre teljes mértékben új és teljes mértékben ismerős.

Kötelesség.

A küldetése.

Logikusan nézve, találnia kell egy klánvezért, és elmagyarázni neki a helyzetet.

Janeway kapitány?

Janeway vezér.

A Sozoas-kiterjedés felkelt, félrehúzta a függönyt és a Tuvok-kiterjedés segítségével az ajtó felé indult. A világot most színek töltik meg – tűnődött el egy része. A logikáját nem értette, de felébresztette a kíváncsiságát. Egyik része még csak nem is sejtette a létezésüket, de most any-nyira természetesnek tündek, ahogy vulkáni szemeivel végignézett rajtuk, mint azok a körvonal-formák, melyekkel fűrtjei térképezték fel a szobát – egyszerre hatottak szokatlannak, és mégis megnyugtatóan ismerősnek.

Egy lény jelent meg előtte, elállta az útját. Egyik érzéke sima tárgyként jelezte, amin nem volt több részlet, mint egy csiszolt duracél lemezen. Egy másik érzéke barna szemet, sápadt bőrt, rózsaszín ajkakát és szokatlanul lapos testet mutatott, ami valahogy mégis megállt azokon a hosszú, egyenes lábakon.

A hajó orvosa.

Egy idegen.

A legénység másik tagja.

Klán-barát.

– Doktor-barát – csiripelte a szavakat két nyelve. Másik szájára váltott, arra, amelyik vulkáni részében volt. – Meg kell találnom Janeway vezért, és jelentenem kell a klánnak.

– Még sehová sem megy, Mr. Tuvok – mondta a doktor. – Figyeljen rám. Valami nincs rendjén. Még mindig zajlik az agyegyesítés. El kell engednie a szperiai.

Nincs rendjén?

Agyegyesítés?

Tuvok.

Az egyik kiterjedésem.

A szperiai.

Sozoas. A másik kiterjedésem.

Növekvő türelmetlenséget érzett. Mikor megpróbálta megkerülni Doktor-barátot, az elállta az útját.

– Mr. Tuvok – mondta újból Doktor-barát, és megfogta az egyik karját, azt, amelyiken öt ujj volt. – Nem engedhetem, hogy elhagyja a gyengélkedőt. Agyegyesítésben van a szperiaival. Engedje el, Tuvok!

Agyegyesítés.

Szétválasztottság.

Nem szabad megengedni.

Lassan, csendben kinyújtotta a legelöl lévő karját és háromujjú kezével megszorította a doktor vállát. Tudta, hogy ez az a hely, ahol az embereknél összefutnak az idegek. Fájdalmat akart okozni.

Semmi sem történt. A doktornak öntudatlanul a padlóra kellett volna roskadnia, aztán ő átlépett volna felette, és tovább kereste volna a kapitányt, hogy jelentsen a klánnak. De semmi sem történt. Miért nem esett össze Doktor-barát?

– Mr. Tuvok – mondta a doktor –, hall engem?

– Engedj tovább – mondta –, jelentenem kell Janeway vezérnek.

A doktor megfogta háromujjú kezét és gyengéden megpróbálta visszafordítani az orvosi asztal felé. Különösnek találta ezt az érzést. Ez az elfogadás pillanata? Zavarodottan tévovázott.

– Mr. Tuvok – nézett a doktor a Tuvok-én szemébe –, hall engem? Mondjon valamit, Mr. Tuvok. Tuvokkal akarok beszélni.

– Miért állsz még mindig? – kérdezte. Eléggé logikus kérdésnek látszott. Elvégre Doktor-barátnak a földön kellene hevernie, öntudatlanul.

– Nyugalom – mondta Doktor-barát. A Tuvok-én nyakához érintett egy furcsa szerkezetet. A kettős lényt szédülés fogta el. Leválás... Visszacúszás...

– N-ne... – dadogta mindkét szájával és mindhárom nyelvével. A sötétség úgy rontott rá, mint valami élő teremtmény. –Nem... szabad... meg... engedni...

B'Elanna befejezte az űrruha sisakjának rögzítését és alléval megbökte a kommunikátor-egységet. Fülében a háttérzaj tompa zöreje hangzott fel – az egység működött. Különös, mennyire vigasztaló lehet ez a sívár űrben, gondolta. A diagnosztikai kijelző mindenhol zöldet mutatott. Miközben nézte, a digitális jelzés ugrott egy percet: 11:59:00

– Wong, Dawson, jelentkezzetek.

– Wong zászlós, minden rendszer zöld – mondta Li Wong.

– Dawson zászlós, minden rendszer zöld – mondta Péter Dawson.

B'Elanna megfordult, hogy rájuk nézzen. Fehér űrru-hájukban és a hátukra erősített fehér hajtóművel szinte egyformák voltak. Az arcuk a színezett védőlemez mögött csak akkor vált láthatóvá, ha a fény egy bizonyos szögben világított be a sisakjukba. B'Elanna tudta, hogy ő is ugyanígy néz ki.

– Egész éjszakás munka lesz, hadnagy? – kérdezte Dawson.

– Előfordulhat. Van valami kifogásod ellene?

– Nem – vágta rá gyorsan Dawson –, csak kérdeztem.

– Helyes. – B'Elanna megfordult. Széles mozdulatokat tett, hogy legyűrje a zsilip gravitációját. – Kizsilipelek.

Meghúzta a kart, ami kiszívta a levegőt a zsilipből. Még űrruhája elszigeteltségében is eljutott hozzá némi sziszegés. Mikor a borostyánszínű fény zöldre váltott, meghúzta a másik kart is – a Voyager oldalán lévő ajtó némán feltárult.

Kitolta magát, majd bekapcsolta a hátán lévő hajtóművet. Az aktiválódó apró rakéták némán tolták egyre távolabb a zsiliptől. A Voyager elmaradt mögötte, bal felé a fehér törpecsillag ragyogó fehér gömbje tűnt fel, betöltve az égbolt negyedét. Tőle jobbra fényes rubinszínű korong, talán akkora, mint a Hold a Földről nézve. A vörös óriás. Félúton közöttük, keringve, vörös és fehér fényben fürödve... a szperiai fegyver.

Kevesebb, mint egy óra múlva ismét tüzet nyit, gondolta B'Elanna. Vagy nem. Ha megtaláljuk a vezérlőjét, lekapcsoljuk!

Hátrapillantott. Dawson és Wong, szintén a hátukon lévő apró rakétákat használták arra, hogy utánarepüljenek. B'Elanna újabb kétmásodperces gázfröccsöt adott a saját hajtóművének. Egyre gyorsabban haladt a cső irányába.

– A közelebb eső végénél fogunk kezdeni – mondta –, és egész hosszában végigrepülünk mellette. Én vagyok felül, Dawsoné a bal oldalam, Wongé pedig a jobb. Háromszöget alkotunk, hogy a cső egészét és egymást is láthassuk.

– Pontosan mit keressünk? – kérdezte Li Wong.

– Vezérlőtermet vagy bármi más, a megszokottól eltérő dolgot. Kell, hogy legyen ennek a dolognak valami irányító központja.

– Ki mondta, hogy kívül van? – motyogta Dawson. B'Elanna elvigyorodott.

– Ne feledje, Mr. Dawson, hogy él a mikrofonja.

– Elnézést.

– Az észrevétel azonban helyes. Ha nem találjuk kívül, akkor a következő sugár után bent is körül kell néznünk.

Öt perc alatt eljutottak a csőhöz és megfelelő helyzetbe manőverezték magukat. B'Elanna egyre a csőben hunyorgó fényeket figyelte, amelyek erősebbé váltak.

Mintha csak a gondolatait hallaná, egyszerre Harry Kim zászlós hangja hasított bele az általuk használt rádiócsatornába.

– Torres hadnagy, azt gondoltam, esetleg érdekli, hogy továbbra is figyeljük az energia-felhalmozódást. Negyvenkét percük van a következő kisülésig.

– Köszönöm. Tartsa rajta a szemét, Harry. A kedvemért...

– Rendben. Kívánja, hogy eltranszportáljuk önöket a sugár előtt?

– Ha eljutunk addig, akkor igen. Lehet, hogy jól fog jönni. Jobb félni, mint megijedni.

– Rendben. Kim, vége.

B'Elanna felkuncogott. Rendes kölyök!

– Rendben, foglaljátok el a helyeteket! – parancsolta. A cső tetejére kormányozta magát, zászlósa is a helyükre repültek. Amikor a csőre lepillantva mind a kettőjüket látta a szeme sarkából, intett. – Gyerünk!

Bekapcsolta a tolorakétáit és elindult a cső fölött. A szerkezet fala végtelennek tűnt. Duracél lemezek, egyik a másik mellett. A szerkezet az óramutató járásával ellentétes irányba forgott. Nagy, négyszögletes panelekből állították össze, az elemeit varratmentesen hegesztették össze. B'Elana még sosem látott ilyen finom illesztéseket. A lemezeken egyetlen jelölést, egyetlen sorozat- vagy darabszámot sem látott. Olyan volt, mintha az egészet a korábban látott robotmunkások szerelték volna össze. A robotoknak nem volt szükségük efféle jelzésekre, minden információt a memóriabankjukban tároltak.

– Ha szólok, gyorsuljatok fel harmincas sebességre.
– Vettem – mondta egyszerre Dawson és Wong.
– Most! – B'Elanna begyújtotta a manőverező-rakétáit. Ellenőrizte a többieket. Wong kissé lemaradt, de gyorsan felzárkózott.

Alattuk sima, komor és kopár acélfelület. Egyik kilométer a más után... B'Elanna kortyolt egy kevés vizet a szájtól balra lévő csőből. Erősen koncentrált. Kell, hogy legyen vezérlője, gondolta. Egy ilyen monstrum nem lehet meg ilyesmi nélkül!

Tizenöt perccel később, amikor felbukkant alattuk a túlsó cső vége, B'Elanna a rakéták segítségével fékezett. Nem találtak semmit, amit vezérlőnek lehetett nevezni. Vagyis... semmit sem találtak. A hadnagy dühöngött. A szperiaiak komplett bolondok! Először is, nincs tartalékrendszer az űrváros falaiban, hogy megakadályozza a robbanásszerű nyomáscsökkenést, másodszor pedig: nincs mód arra, hogy leállítsák ezt az átkozott, forgó hadigépezetet. Ki hallott már ilyen trehány tervezésről? Mi a fene bajuk lehet ezeknek az örülteknek?

Vagy talán Dawsonnak van igaza, és a vezérlő a cső belsejében helyezkedik el? B'Elanna a kronométerére pillantott. Még tizenhat perc, aztán elszabadul a pokol.

– Hadnagy – szólalt meg Dawson –, találtam valamit. – A hangja izgatott volt.

B'Elanna a zászlós irányába nézett. Dawson... eltűnt! A hadnagy pislogott. Hol lehet? Túl a cső hátsó végén és a közvetlen látómezején kívül? De ez örültség... A cső hátsó vége nyitott, és mindjárt jön a sugár...

– Hol vagy?

– A peremen túl. Van egy apró bejáratí folyosó... itt a burkolatban. Körülbelül két métert haladtam rajta. Azt hiszem, egy zsilip.

– Várj meg!

Megfordult, begyújtotta a rakétáit és elsüvített a cső vége mellett, ami pontosan úgy nézett ki, mint az elülső rész. Ahogy benézett, láthatta a felgyülemlett energia lüktető, vörös-sárga izzását. Akárcsak elől, a burkolata itt is öt méter vastag volt, de az acélfelület tökéletességét egy körülbelül két méter átmérőjű kerek nyílás törte meg.

A folyosó felé fordult. A nyíláson belül fényt látott... Dawson bizonyára levette az övéről a lámpát, hogy megvizsgálja a belső részt.

B'Elanna a nyílás felé manőverezte magát, és mikor elhaladt mellette, megragadott egy kis, kör alakú kiugrót a bejárat oldalában. Hogy ne ficamodjon ki a válla, begyújtotta az űrruha rakétáit is – sikerült együtt mozognia a forgó csővel.

Pillanatnyi zavarodottság után, amikor a relatív fenn és a lenn egyszerre helyet cserélt, azon kapta magát, hogy a csővel együtt mozog. Feje fölött lassan megfordult a Voyager.

B'Elanna lepillantott a kis folyosóba. Dawson egy ugyanolyan zsilippel szemben állt, amelyet a kettes dokkolócsarnokban vizsgáltak meg.

A szíve egyre hevesebben kalapált. Ez az! Ennek kell lennie... Lehet, hogy mégsem olyan örültek a szperiaiak? Világos, hogy az irányítószobát a cső egyik végébe teszik.

– Wong zászlós! Csatlakozz hozzánk. Amint a nyílás eléri a pozíciódat, gyere. Vigyázz, igazodj hozzá a forgáshoz.

– Rendben.

– Dawson, látod azt a három kis lyukat a falban? Ott, előtted! – B'Elanna lassan elindult előre. A forgás következtében keletkezett némi gravitáció; az értéke legfeljebb a földi G egyharmada lehetett. A hadnagy a falakhoz támaszkodva haladt.

– Ööö... igen.

– Dugd beléjük az ujjaid, és fordítsd az óramutató járásával ellentétes irányba! – B'Elanna remélte, a zárszerkezet ugyanazon az elven működik, mint a kis mérnöki hajó zsilipje. Dawson előrehajolt.

– Megvan! Megmozdult!

A folyosón halványzürke fény ömlött végig. Mindkét oldalán világítópanelek izzottak. Dawson előtt kerek nyílás tárult fel.

Dawson hátrapillantott.

– És most?

– Itt vagyok mögöttem – mondta B'Elanna. Dawson belépett. B'Elanna egyszerre elfojtott nyögést hallott, amit mormogás követett.

– Mi a gond? – kiáltotta, és megpróbált felgyorsítani. Dawson eltűnt a szeme elől. Ha valami történt vele... Neki kellett volna elsőként odamennie! – Dawson!

– Semmi gond! – válaszolt Dawson kissé bosszúsan. B'Elanna közben beérte, és látta, hogy kissé bizonytalanul talpra áll. – Megbotlottam a saját lábamban. Idebent mesterséges gravitáció, és nem voltam rá felkészülve.

B'Elanna megkönnyebbült.

– Életre utaló jel? – kérdezte a nyílás felé nyúlva, amely egy három méter mély és két méter széles helyiségbe, egy zsilipbe vezetett.

– Semmi. Szerintem lakatlan.

B'Elanna bólintott. Világos, gondolta. Ha lenne odabent valaki, égtek volna a lámpák.

Abban a pillanatban, amikor a nyíláson keresztül a zsilipbe lépett, úgy érezte, lefelé zuhan. Belekapaszkodott a nyílás keretébe. Dawson előrelépett és megfogta a karját. Mesterséges gravitáció, ahogy Dawson említette. Talán a földi G háromnegyede lehetett.

Ahogy a szédülés elmúlt, és sikerült alkalmazkodnia a változáshoz, hátralépett, hogy Wong is csatlakozhasson hozzájuk. Dawsonnal együtt megragadta az érkező zászlós karját, és biztosan tartották, amíg nem érezte a lába alatt a talajt.

– Rendben vagyok – mondta kiegyenesedve a zászlós. B'Elanna a zsilip hátulsó falához lépett, ahol egy falba épített kapcsolótáblát talált. A panel sárgán világított.

– Ez pontosan olyan, mint az, amelyik a szperiai hajóján volt – mondta. Belehelyezte három ujját és az óramutató járásával ellentétes irányban elfordította. A mögöttük lévő nyílás bezárult, a helyiségbe sziszegve levegő áramlott. Amikor a vezérlőtábla fénye sárgából halványkékre váltott, egy kerek nyílás jelent meg előttük. A cső belsejébe vezetett.

B'Elanna lehajolt és előrelépett. A helyiség, ahová jutott, minden bizonnyal a vezérlő volt. Különös felszerelések – legtöbbjük kerek és ezüstszerű – borították be a falak és a mennyezet minden négyzetcentiméterét. Sisakja korlátozta a látását, és így nem nézhetett körül alaposabban. A szkafandere belső kijelzőire pillantott. Hőmérséklet: tizenkét fok – kicsit alacsony. A légnyomás sem elég magas, de a levegő oxigénjének minősége és mennyisége megfelelő. Kikapcsolta a sisakját, lehúzta a fejről. Halk pattogást hallott, enyhén zúgott a füle. Az orra előtt a levegő apró párapama-csokká változott.

Aztán megcsapta az orrát a szag – izzadtság, gépolaj és testek szaga, akárcsak a szperiai hajóján, de százszor, ezerszer erősebb. Tudta, hogy minden űrállomás és minden űrhajó ilyen, mielőtt a végleges környezetszabályzók a helyükre kerülnek. A szűrőket és a tisztítóberendezéseket mindig az utolsó egységek között szerelik be. A mérnökök idővel hozzászoknak – mást nem nagyon tehetnek.

Dawson és Wong őt figyelték.

– Belélegezhető – jelentette ki. – Takarékoskodjunk a saját levegőnkkel. A zászlósok gyorsan levették a sisakjukat.

– Mi ez a szag? – Dawson elsápadva kapkodott levegő után.

– Nincsenek légszűrők. Aprókat lélegezzetek, az orrotokon keresztül. Mindjárt hozzászoktok.

Előreindult. Az övéről lekapcsolta a trikordert. Menet közben körülnézett. Egyetlen kijelzőt vagy műszert sem látott. Megrázta a fejét. A

szperiaiak nem csupán építőmunkásnak rosszak, de mérnökként és formatervezőként sem állnak meg a helyüket. Órákba fog telni, míg rájönnek, hogy működik a cső. Fogalma sem volt arról, hogy a sok egyforma ezüstszerű gömb közül melyik mire való.

A túlsó falnál egy kis, fekete dobozt fedezett fel. A jelek szerint ezt utólag helyezték el, mert a mögötte lévő falszakaszt hanyagul, lézerrel vágták ki. A doboz vezetékei közvetlenül a falban lévő energiacsatlakozóhoz futottak.

– Lássatok *hozzá az* áramkörök átvizsgálásához. Kezdjétek a fekete dobozzal – mondta B'Elanna. – Értesítem a Voyagert, hogy mit találtunk.

Megfogta a sisakját, visszatette a fejére. A vezérlőterem felfedezése fontos lépés volt annak érdekében, hogy áttekinthetővé tegyék a helyzetet, de sejtette, szó sem lehet semmiféle gyorsjavításról. Több napba is beletelik, mire mindent megismernek. A kapitánynak mindenesetre tudnia kell, hogy mit találtak.

Ahogy a sisak újra rajta volt, megbökte állával a kommunikációs panelt, hogy a Voyager csatornájára váltson. Sztatikus zörej zúgott a fülébe.

– Torres a Voyagernek.

– B'Elanna! – Harry Kim hangja fémesen és távolról csendült fel. – Már próbáltam... – A sztatikus zörej egy pillanatra elnyelte a hangját: –... rendben vannak...? – A zúgás erősödött.

– Túl nagy a zörej! – B'Elanna a kronométerre pillantott. Nyolc perc az energiakisülésig. Elegendő arra, hogy leadja a jelentését és a sugár előtt visszaérjen. –Egy perc múlva teljes jelentést teszek. Várjon, míg megszabadulok az interferenciától!

–... várni... rendben... – vette ki a nagy zúgásból. Levette a sisakját.

– Túlságosan nagy itt az interferencia. Ki kell mennem a felszínre, hogy beszélhessek a Voyagerrel.

– Előtte megnéznéd ezt? – kérdezte Dawson. Átnyújtotta neki a trikorderét.

B'Elanna átfutotta az adatokat, amit Dawsonnak a fekete dobozból sikerült kivarázsolnia. Furcsa, gondolta homlokráncolva. A doboz a jelek szerint valamilyen jelfogó volt, és összeköttetésben állt a helyiség valamennyi műszerével.

B'Elanna megértette, mire való.

– Távezérlés! – suttopta. – A csövet kívülről irányítják.

– Most is éppen jeleket vesz – mondta Wong izgatottan.

– Ne nyúljatok hozzá! – kiáltotta B'Elanna. – Ne tudják meg, hogy rátaláltunk. – Felkapta a sisakját és futólépésben a zsilip felé indult.

Figyelmeztetni kell a Voyagert! Gyorsan átlépett, belehelyezte három ujját a lyukakba, az óramutató járásával megegyező irányba fordította a zárószervezetet és megkezdte a kizsilipelést.

Gondolatai örült sebességgel száguldottak. A fekete doboz ottlétének csakis egyetlen oka lehetett: szabotázs. De ki helyezte oda? Miért vett jelzéseket... és honnan?

Lehet, hogy a Voyageren lévő szperiai tette. Talán ezért menekült meg, míg a többiek közül senkinek sem sikerült. Nem, ez nem jó. Miért adott volna le vészjelzést, ha előzőleg ő okozta bajt? Ha pedig már itt tartunk: miért fog a doboz még mindig jelzéseket? Nem, lennie kell még valakinek, aki odakint van, figyel és vár.

A fények kékről sárgára váltottak; az első nyílás feltárult. B'Elanna előrelépett.

Csak egyetlen dologban lehetett biztos: a katasztrófa nem baleset volt. Valaki szánt szándékkal elpusztította a szperiaiak úrvárosát, és megölte az ott tartózkodókat. Az a bizonyos valaki még mindig ott van, még mindig kapcsolatban van a csövel, még mindig ő irányítja!

A korábban is használt kiugróba kapaszkodva kimászott a cső burkolatára. Kissé szédült, ahogy a galaxis megpördült körülötte.

– Torres a Voyagernek – szólt bele a rádióba.

– B'Elanna! – mondta Hány. Az adása ismét tisztán hallatszott. – Minden rendben?

– Igen – kezdte. – Felfedeztünk valamit...

B'Elanna megszakította az adást. Hirtelen mozgásra figyelt fel ott, ahol nem lehetett semmi...

A fehér törpe felé fordult. Három hatalmas, nagy sebességgel egyenesen a Voyager felé tartó, gömb alakú hajó bukkant elő a csillag ragyogó koronájából.

Lesben álltak.

– Rendeljen el vörös riadót! – sürgette. – Kapcsolják be a pajzsot, Harry! Hátbatámadnak! Harry! Harry? Nem jött válasz. A vezérhajó tüzet nyitott.

Janeway kapitány sajgó háttal nyújtózkodni kezdett. Ásított egyet. Egy-egy hosszú nap után mindig nehéz a lazítás. Evekkel korábban, amikor megkapta a kapitányi előléptetését és az első hajóját, az első tiszte először gratulált neki... aztán részvétét nyilvánította. Akkor nem értette, de most már világos volt: a végtelen felelősség, a hosszú órák, a napi irányítás feszültsége és erőfeszítései annyira megviselik az embert, hogy a legszívesebben sikoltozva elmenekülne a további munka elől.

Mindenkinek megvolt a maga módszere arra, hogyan birkózzon meg ezzel. Chakotay a maqui hajó vezetőjeként belekóstolt ebbe a felelősségbe; indián rítusokhoz és állati lélek-vezetőhöz nyúlt. Más kapitányok, akiket Janeway ismert, a jógameditációt alkalmazták, fárasztó testi gyakorlatokat végeztek, egészen komolyan foglalkoztak valami olyasmivel, aminek semmi köze a hajókhoz, a parancsnokláshoz. Csak így maradhattak épeszűek.

Janeway a holoregényeket szerette. Minden egyes alkalommal, mikor úgy érezte, a stressz kezd túl nagyra növekedni, rájuk szánt húsz-harminc percet. Most pedig határozottan érezte magában a feszültséget...

Az Üvöltő szelek közepén tartott. A barátságtalan, ingoványos terület megjelenítése különösen jól sikerült, gondolta, miközben székébe telepedett. Egy pillanatra becsukta a szemét, lelassította a légzését, felkészült, hogy Heathcliff világába merüljön. Hirtelen megszólalt az interkom.

– Gyengélkedő Janeway kapitánynak – hallatszott a doktor hangja. Megérintette a jelvényét.

– Itt Janeway. Mi történt, doktor?

– Mr. Tuvok agyegyesítést kísérelt meg a szperiaival. Sajnálatos módon úgy tűnik, a dolognak van némi mellékhatása.

Rémület hasított Janewaybe. Nem lett volna szabad előhozakodnom ezzel az ötlettel!, gondolta a legrosszabbtól tartva.

– Miféle mellékhatások? – kérdezte rekedten.

– Mindketten magukhoz tértek, de úgy tűnt, telepatikusán továbbra is kapcsolódnak egymáshoz. Megkísérelték együtt elhagyni a gyengélkedőt. Tuvokot el kellett kábítanom. Jelenleg mind ő, mind a szperiai öntudatlan.

– Marad valamilyen végleges károsodás?

– Nem hiszem. Úgy gondolom, egy órán belül mindketten magukhoz térnek. Mind a ketten egészséges szintű mentális aktivitást mutatnak.

Janeway lassan hátradőlt. Talán mégis megérte, hogy belevágtunk ebbe a kockázatos vállalkozásba...

– Tájékoztasson a változásokról!

– Ahogy kívánja, kapitány. Gyengélkedő, vége.

Felharsant a vörös riadó.

Janeway azonnal magához tért, visszanyerte éberségét. Talpra szökkent. Olyan ez a nap, mint egy érzelmi hullámvasutazás, gondolta.

– Kapitány a hídra! – hallatszott Chakotay hangja. Ismét a jelvényéhez nyúlt.

– Itt Janeway. Mi a gond?

– Három hadihajó jelent meg – mondta Chakotay. –A hívásainkra nem válaszolnak és tüzet nyitottak ránk.

Az első sortűz mellé ment. Újabb tüzelésre készülnek. Aktiváltam a pajzsokat.

– Végezzen védekező manővereket! Elindultam. Janeway, vége.

Kirontott a szobából, rohanni kezdett a turbolift felé, de félútig se jutott, amikor erős robbanások sorozata rázta meg a Voyagert. Faltól falig dülöngélt, majdnem elesett. Egy másodperccel később még egy robbanás következett. A hajó megremegett. Megszóltak a másodlagos szirénák. Bekövetkezett az, amitől Janeway és a legénység tagjai a legjobban féltek: a Voyager léket kapott!

A kapitány megállt, hallgatózott, de a szirénák harsogása miatt nem hallotta a kiszökő levegő árulkodó sziszegését. Valószínűleg egy másik fedélzet sérült meg...

A Voyager megremegett a talpa alatt. A hajtóművek felüvöltöttek. A teljesítményhatár közelében vagyunk! Mit művel Chakotay?

A biztonsági szerkezetek lekapcsolták a reaktortekercseket, kihunytak a fények. A padlón kigyulladtak a vészvilágítás paneléi – ezek telepekről kapták az energiát. Rossz jel! Lehet, hogy a gépház is találatot kapott?

A Voyagert újabb robbanás rázta meg. A fedélzet hirtelen balra billent. Valami ellenállhatatlan erő a válaszfalhoz csapta Janewayt. Kábultan a padlóra csúszott. A gravitáció-kiegyenlítők nem bírták ellensúlyozni azt, amit Chakotay és Tom Paris műveltek.

El kell jutnom a hídra! Ki kell derítenem, mi történt!

Rácsapott a jelvényére.

– A kapitány hívja Kimet! – kiáltotta. Kim volt a hídon tartózkodó tisztek közül az egyetlen, akinek vélhetőleg nem kellett súlyos döntéseket

hoznia, aki nem vett részt közvetlenül a manőverek végrehajtásában. – Állapotjelentést!

Harry Kim azonnal válaszolt. Olyan kimért és halk hangon beszélt, hogy Janeway meg mert volna esküdni rá, a fiú félholt a rémülettől.

– Lék keletkezett a burkolaton, a tizenkilences fedélzeten, kapitány. A térhajtóművek nem működnek. Teljes impulzusmeghajtással haladunk a vörös óriás felé.

– Ott leszek, amint tudok. Tájékoztasson minden fontos dologról. Janeway, vége.

Hála a Akadémiának a stresszkiképzésért, és hála az égnek a maquik harci tapasztalatáért! Egy tapasztalatlanabb legénység már rég pánikba esett volna. Kim azt mondta, a vörös óriás felé haladunk... Lehet, hogy Chakotay valami cselre készül? A Csillagflotta kézikönyveiben nem szerepeltek ehhez hasonló manőverek.

Janeway feltápaszkodott és a turbólift felé tántorgott. Nagyon remélte, hogy Chakotay manővere sikeres lesz.

*

Chakotay a korlátba kapaszkodva állt a hídon. Izmai megfeszültek, a teste merev volt, de kitartott. A műszerek szerint valamivel több, mint két és fél G nehezedett rájuk, de senki sem lehetett biztos abban, hogy a készülékek pontos adatokat közölnek. A berendezések fele tönkrement, a jobb oldali érzékelők kijelzői megvakultak. A gravitáció-kiegyenlítők nem bírták a terhelést.

A ránehezedő súly lassan csökkenni kezdett. Most már értem, miért van a Csillagflottának olyan sok tartalékrendszere, gondolta keserűen. Nélkülük már nem élnénk...

– Lemaradnak – mondta Tom Paris nyugodtan. – Burkolati hőmérséklet közelít a kritikus értékhez.

– Állítsák át a tolóhajtóműveket. Huszonkét fok.

– Már megtörtént, uram – mondta Tom. – Gyújtás... most!

A nehézkedés ismét a normális kétszeresére növekedett. Chakotay megkapaszkodott és felpillantott a vészesen felénk közeledő vörös óriás tüzes tömegére. Ha ez nem válik be, akkor meghalnak, pillanatok alatt atomjaikra égnek. Mindig is utált az ösztöneire hagyatkozva repülni, de már hozzászokott. A maquik között többször meg kellett már tennie. Ez a trükk is bevált már egy párszor...

Igaz, akkor egy másik hajót irányított. Egy olyan hajót, amelyen működtek a berendezések. Olyat, aminél a Voyager legalább kétszer nehezebb. Most már mindegy. Vagy sikerül a dolog, vagy... Vagy mindennek vége!

– Nem megy! – jelentette ki Tom. – Nem tudunk kiszabadulni!

– Gyújtsák be a manőverező rakétákat is! – mondta Chakotay erőltetett magabiztossággal. Gyerünk, gondolta, és úgy húzta a korlátot, mintha pusztá kézzel megmozdíthatná a hajót. Gyerünk! Sikerülni fog!

Tom begyújtotta a manőverező rakétákat is. A hajón remegés futott végig. Chakotay felnyögött, olyan hangot hallatott, mintha egy hatalmas test csapódott volna a mellkasa közepébe. Kapaszkodott, ahogy bírt, de képtelen volt megtartani magát. A padlóra roskadt. Éles recsenés... a karjában eltört valami. A vállába beledőfödtek a fájdalom fehérén izzó tüi.

Chakotay felüvöltött.

*

Ahogy a mély, vibráló morgás feldübörgött az alatta lévő fedélzetből, és testének minden egyes sejtjét saját súlyának kétszerese húzta lefelé, Kathryn Janeway összeszedte akarateréje maradványát, és megpróbálta előrekuzdani magát. Valahogy elvergődött a turbóliftig. Én vagyok a kapitány, zakatolt az agyában. A hídon kell lennem. Ott a helyem!

A turbólift szerencsére még mindig működött. Bemászott, belekapaszkodott a korlátba. – Híd!

A lift tiltakozó nyikordulások közepette elindult. Janeway felsóhajtott. A gravitációs érték csökkent; könnyebben tudott lélegezni. Legalább a robbanások abbamaradtak, gondolta. Chakotay előhúzott egy újabb nyulat a maqui-cilinderéből...

Ahogy az ajtó kinyílására várt, hirtelen elakadt a lélegzete. A hajó ismét megtántorodott. Váratlanul négy vagy öt G-s erő sújtott le rá. Aztán egy pillanatra súlytalanná vált, majd... A turbólift megugrott lefelé. A súlytalanság megszűnt. Janeway a padlóra omlott. A hátán feküdt, meg se próbált felállni.

Amikor a turbólift lelassított és ismét megkezdte feltartóztathatatlan emelkedését a híd felé, Janeway érezte, arcbőre ráfeszül a csontjára. A szemhéja lezáródott. A megnövekedett gravitációban a saját súlya szorította le a padlóra. Olyan érzése támadt, mintha egy tonna téglát pakoltak volna a mellkasára, a lábára és a kezére. Mozdulni sem tudott és lélegezni is csak alig.

Aztán... Hirtelen enyhült a szorítás. A gravitációs érték csökkent. Janeway óvatosan lábra állt. Úgy érezte, egyetlen ép bőrfelület se maradt a testén, mintha minden lehorzsolódott volna róla. Felemelte a kezét, megérintette az orrát. Vértett. Most nincs idő ilyesmire! A lift megállt, az ajtó kinyílt. Janeway előrelépett, és megérkezett...

Amit látott, az a csillaghajók legrosszabb rémálmában szokott előjönni.

A híd személyzetének nagy része nyögve vagy öntudatlan állapotban hevert a padlón. Chakotay sem volt kivétel. A berendezések kijelzőinek több mint fele örült értékeket mutatott, a többi működésképtelenné vált. Csak két tiszt maradt a helyén: Harry Kim és

Tom Paris. A legfiatalabb és a legerősebb, gondolta Janeway.

Chakotay megpróbált felülni. A bal karja furcsa szögben állt, mintha két könyökízület lett volna rajta. Az arcát és a ruháját vér borította.

– Ne keljen fel, parancsnok – mondta Janeway előrelépve. Most nem foglalkozhatok se vele, se a többiekkel! Első a hajó... az emberek másodlagosak. – Mr. Paris! Állapotjelentést!

– Három közvetlen találatot kaptunk – mondta Tom. – A tizenkilences és a tizennégyes fedélzetnél léket kapott a burkolat. A térhajtóművek nem működnek. A létfenntartó-rendszer azonban működik.

– A gépház éppen most helyezte üzembe kívül az impulzusmeghajtást – vette át a szót Harry. – Csak a manőverező rakétákra hagyatkozhatunk. A pajzsoknak harminc másodpercen belül hetven százalékos energiával kellene működniük, a fűzersoroknak ötven százalékkal.

– A fotontorpedóink még megvannak, kapitány – mondta Tom.

– Élesítse a fotontorpedókat! – mondta Janeway. – A támadóinkhoz viszonyított helyzetünk?

– A vörös óriás gravitációs vonzását parittyá-effektussal

felhasználva kikerültünk a tűzvonalukból. – mondta Tom. – Sajnos, nem volt időnk, hogy a fehér törpe gravitációs mezejét is számításba vegyük. Jelenleg húszmillió kilométernyire vagyunk a cső másik oldalán.

– A három hajó újra közeledik – mondta Harry. – Jelenlegi sebességükkel két és fél percen belül lőtávolságban lesznek.

– Úgy látszik, nem sok időt nyertünk. – Janeway mély lélegzetet vett, és levetette magát a kapitányi ülésbe. – Minden tartalékenergiát a pajzsokba. Fordítsa meg a hajót, Mr. Paris. Fotontorpedók kilövéséhez felkészülni!

Az előlő képernyőn a közeledő hajókat figyelte. Megközelítették a csövet, elhaladtak mellette, aztán váratlanul, a Voyagertől távolodva oldalra kanyarodtak. Furcsa kerülő, gondolta Janeway, résnyire húzva a

szemét. Mintha új irányból akarnának támadni. Úgy jönnek, hogy a célt tévesztett lövések ne találhassák el a csövet.

Igen! A csövet védik! Tehát fontos a számukra. Ez lehet a gyenge pontjuk...

– Az impulzusmeghajtás ismét üzemkészs! – örvendezett Harry.

– Mr. Paris, álljon a cső felé vezető pályára. Vigyen el minket az eleje előtt. Gyerünk! Mr. Kim, próbáljon annyi energiát átirányítani a jobb oldali pajzsokhoz, amennyit tud.

– Megvan! – vigyorgott Tom. Betáplálta a pályájukat; a Voyager egyenletesen gyorsult.

– Kapitány – szólalt meg Harry kissé riadtan –, a cső negyvenegy másodperc múlva fog újra tüzet nyitni.

– így van, Mr. Kim. – Janeway bólintott. A három, ismét irányt változtató hajót figyelte. A támadók a jelek szerint elfogó manőverbe kezdtek. Sikerülni fog!

– Tüzet nyitnak! – mondta Tom. – A jobb oldali pajzsok kilencvenhárom százalékon. Ez a sorozat nem fogja átütni.

Hatalmas energiasugár bukkant elő a vezérhajóból. Csillámlott és egyre nagyobbá vált. Janeway felkészült a becsapódásra: megkapaszkodott és szmolta a hátralévő másodperceket.

Három... kettő... egy...

A hajó megrázkódott, de úgy tűnt, a pajzsok tartanak.

Valahonnan az impulzushajtóművekből siránkozó hang tört fel. Mennyi idejük van még, mielőtt a cső tüzet nyit? Nem lehet túl sok, gondolta. Húsz másodperc? Huszonöt?

– Nincs sérülés – szólt Tom. – A pajzsok hatvanhét százalékon vannak és kitartanak.

– Sikerül áthaladnunk? – kérdezte Janeway. – Nagyon közel járunk. Tom a kijelzőket tanulmányozta.

– Igen... marad négy másodpercünk.

– Hívja a vezérhajót – állt fel Janeway.

– Továbbra sem válaszolnak – mondta Harry.

– Legyen nyílt adás.

– Igenis, kapitány. Kesz. Janeway mély lélegzetet vett.

– Itt Kathryn Janeway kapitány beszél a Voyager föderációs Csillaghajóról. A hajómat üldöző három hajó kapitányaival kívánok beszélni.

– Nincs válasz – mondta Harry. Janeway elfintorodott, de folytatta.

– Tudom, hogy ez a helyzet milyennek tűnik az önök számára. Ennek ellenére biztosíthatom önöket, hogy semmi közünk sincs az ebben a rendszerben lezajlott pusztításhoz. Egy vészjelzésre válaszolva érkezünk ide és a fedélzetünkre vettünk egy túlélőt. Most a gyengélkedőn van.

– Még mindig nincs válasz.

– Vége az adásnak – mondta Janeway. Visszafordult az üléséhez. Már csak néhány másodperc, gondolta és a kronométerre pillantott.

– Milyen messze vannak? – kérdezte hirtelen.

– Hatezer kilométernyire és gyorsan közelednek – mondta Tom.

Egyszerre ott ásított előttük a cső szája. A belsejében energia lüktetett; pokoli vörös ragyogás. Janeway azon kapta magát, hogy visszafojtja a lélegzetét. Ha csak néhány másodperccel elszámolták magukat...

Elszánguldottak a cső előtt. Szívdobbanásnyi idővel később ragyogó fehér fény borította el a hidat. A cső kivetette magából az elképesztő mennyiségű energiatöltetet.

Fél másodperc múlva megérkezett az első lökéshullám.

B'Elanna rémülettel vegyes haraggal figyelte a szeme előtt kibontakozó csatát. A három kerek, ezüstszerű hajó egyszerre nyitott tüzet, fotontorpedóknak és elektromágneses energiakisüléseknek látszó lövedékekből álló, megsemmisítő zárótüzet zúdítva a Voyagerre. A hajó megrázkódott, ahogy az első, majd még egy, és még egy lövés eltalálta. Lángok csaptak ki a burkolaton megjelenő lyukból.

B'Elanna felnyögött.

– Meneküljetek! – kiáltotta. – Tűnjetek el innen! Ne várjátok meg az újabb sorozatot!

A Voyager, mintha hallotta volna biztatását, éles fordulóba kezdett. A hajtóműgondolák feltöltődtek a tér-váltáshoz, aztán hirtelen leálltak. A Voyager egyszerű impulzusmeghajtással dőcögött a vörös óriás irányába.

A három hajó megfordult, hogy üldözőbe vegye. A vezérhajó újból tüzet nyitott, de a Voyager éles kanyart vett és a lövés félrecsúszott. Baj van a pajzsokkal, gondolta B'Elanna. Tehetetlenül figyelte az eseményeket.

A Voyager ismét megfordult, ezúttal egyenesen a vörös óriás felé tartott. A három hajó utána. Újabb vad sortűz következett. Néhány lövés talált... legalább egy a burkolatot is átszakította. Túl sokan vannak! – dühöngött B'Elanna. A vére felforr; a legszívesebben ott lett volna a hajón, a barátaival, hogy együtt küzdjön velük az életéért.

Jól ismerte Chakotay parancsnokot, és tudta, a harcnak még nincs vége. A Voyager nem adja fel ilyen könnyen. Dühítette, hogy nem segíthet a társainak. Vagy talán mégis...?

Emlékezett a cső tűzerejére. Ha rájönne, hogyan működik a vezérlője, megfordítaná a monstrumot, célpontot jelölhetne ki a számára.

Megfordult, visszasietett. Rengeteg tennivalója volt. Gyorsan elforgatta a zsilip kapcsolóját. A nyílás lezárult, levegő áramlott a kamrába. Hét perc. Hét perc alatt csodákat lehet művelni, gondolta. Most mindenképpen!

Amint a légnyomás elérte a biztonságos szintet, B'Elanna lekapta a sisakját, és bezsilipelt. Dawson és Wong felpillantottak a trikordereikről.

– Ne hagyjátok abba a munkát – mondta a hadnagy. Miközben elővett a saját trikorderét, néhány szóval beszámolt a történeteikről.

Nekiláttak, hogy megkeressék az irányítómechanizmust. A két zászlós elsápadt; és B'Elanna észre vette, hogy Wong keze kissé remeg, de nem adták fel. Örült tempóban dolgoztak.

Teltek a percek. Öt perc maradt. Négy... B'Elanna megtalálta a helyzetváltoztató rakéták vezérlőjét. Boldogan felkiáltott, de aztán rádöbbsent, már így sem marad ideje a célzás elvégzésére.

Három perc.

Érezte, nem tudják végigcsinálni. A Voyager a vörös óriás felé tartott, üldözői valószínűleg a nyomában maradtak. A monstrumon elhelyezett apró rakétákkal pedig legalább fél órába telne, hogy ekkorát forduljanak.

Reménytelen!

Sóhajtott egyet és megállt, hogy felnézzen arra a helyre, ahol utoljára a Voyagert látta. Még egy perc... Tudta, az űrben egy perc sokszor felér az örökkévalósággal.

Lehet, hogy a Voyager időközben kiégett, tehetetlenül sodródó ronccsá változott? Nem mehetett ki megnézni; a cső nemsokára kiereszti magából az energia-tömeget. Semmit, semmit sem tehet! Várnia kell. Várni és imádkozni: csak ennyi maradt...

*

Neelix a kabinjában éppen a szperiai válaszfalból származó energiaforráson dolgozott, amikor megszólalt a vörös riadó jelzése. A szerkezet darabokra szedve hevert előtte. Hétköznapi egység volt, a Thaluziai Enkláv gyártotta exportra, a kvadráns egész területét ellátták vele. Úgy alakították ki, hogy az egymástól eltérő szintű technológiával rendelkező fajok egyformán használhassák. A moduláció megváltoztatása nem látszott bonyolult feladatnak, csak néhány apró átállítást kellett elvégezni rajta, hogy megfeleljen a Csillagflotta előírásainak.

Neelix elmosolyodott és visszapattintotta az elülső lemezt a helyére. Kesz! Paul Fairman bizonyára örülni fog. Már csak szólni kell neki, hogy átveheti.

Megérintette a jelvényt.

A következő pillanatban megszólalt a riadósziréna, felgyulladtak a vörös fények.

– Ó! Elnézést! – mondta. Rácsapott a jelvényére. – Kikapcsolni! Elnézést! Kikapcsolni!

Hiába. A sziréna nem hallgatott el, a jelzőfény is tovább villódzott. Neelix rájött, nem ő indította be a rendszert. Valami nagy, nagyon nagy baj történt!

– Harcálláspontok! – hallatszott Harry Kim kiáltása az interkomból. – Megtámadtak minket!

Támadás? Neelix ijedtében nagyot kiáltott. Mibe rángatta bele őt Janeway meg ezek az őrült emberek? Váratlanul robbanás rázta meg a hajót. Hasra vetette magát. Az energiaforrás az asztal sarka felé csúszott. Neelix az utolsó pillanatban kapta el.

– Itt maradsz! Túl sokat dolgoztam azért, hogy megszerezzelek.

Lába alatt megbillent a fedélzet. A távolabbi fal felé tántorgott, és az ágynak támaszkodott. Újabb robbanás rázta meg a hajót. Érezte, a Voyager gyorsítani kezd. Na végre, örvendezett. Álljunk felfelé a veszély útjából.

Amikor a több G-nyi erő rátört, az ágyra zuhant. Hát, itt mégiscsak jobb, mint a padlón. Remélte, a hajó nem szenvedett komolyabb károsodást.

Újabb robbanások.

Mi lehet Kessel? A gyengélkedőn van! Jaj, csak nehogy baja essék!

*

A vörösriadójelzés hallatán a doktor azonnal cselekedni kezdett. Mivel az energiarendszerek lekapcsolódtak, kinyitott egy panelt a diagnosztikai asztal oldalában és szíjakat vett elő, melyeket lazán Tuvok karja és lába köré csavart, hogy rögzítse.

– Miért teszi ezt? – kérdezte Kes.

– Ha esetleg rázósra fordulna a helyzet. Biztosítanunk kell, hogy le ne essen az asztalról. Gondoskodjon a szperiaiáról.

A fedélzet váratlanul megremegett a lábuk alatt. Kes megtántorodott, kis híján elesett.

– Értem! Csinálom! – felelte, amikor visszanyerte az egyensúlyát. A szperiai karját ugyanolyan módon rögzítette, ahogyan azt a doktor tette Tuvokkal. Közben érezte, a Voyager felgyorsít.

Hirtelen megnövekedett a gravitáció.

– Azt hiszem, a kiegyenlítő felmondta a szolgálatot – jegyezte meg a doktor.

Megszólalt az újabbriadójelzés. A fedélzet ismét meg-rándult. Kes megrémült. Érezte, valami nagyon, nagyon rossz dolog történt.

A doktor nem vesztette el magabiztosságát. Amint rögzítette Tuvokot, felemelte a földről a nőt, átvitte a legközelebbi vizsgálóasztalhoz, felfektette.

Kes erőlködve elfordította a fejét, a doktorra nézett. Úgy érezte, legalább egy tonna a súlya.

– Maga talpon maradt...? – kérdezte csodálkozva. A doktor bólintott.

– Hologram vagyok. A fényre nem úgy hat a gyorsulás, mint a húsrá és vérré. – Gyors mozdulatokkal hevedereket erősített Kes végtagjaira és törzsére, az asztalhoz rögzítette. – Próbáljon normálisan lélegezni. A második riadó azt jelenti, hogy lék keletkezett a burkolaton, de nem hiszem, hogy ezen a fedélzeten. A gyengélkedőnek van saját levegőkészlete. Ha szükséges, átváltunk rá.

Kes megrémült. A helyzet kritikusként tűnt.

– Neelix... – suttogta. Ha történt vele valami, én... én... Nem is tudom, mit teszek!

– Mr. Neelix képes arra, hogy gondoskodjon magáról – mondta a doktor. – Az lesz a legokosabb, ha kizárólag önnel és két ápolóval foglalkozom.

Átkozott balszerencse, gondolta Paul Fairman keserűen. Ökölbe szorította a kezét. A legszívesebben felüvöltött volna. Nem a mellére nehezedő nyomás miatt – bár olyan érzése támadt, mintha elefántok telepedtek volna rá –, nem is attól, hogy a megnövekedett gravitációban a padlóra zuhant és a bal térdében megroppant valami. Az dühítette, hogy itt van ezen az elátkozott hajón, a semmi közepén. Nem azért szerződött le a maquikhoz, hogy egy föderációs legénység tagjaként a delta kvadránsban csellengjen. Ha ez lett volna a célja, akkor egyszerűen jelentkezik a Csillagflotta Akadémián.

Nem ment az Akadémiára, inkább a galaxis civilizált részében csavargóit, alkalmi munkákat vállalt. Időnként megszegett egy-egy törvényt, műtárgyakat, különleges italokat, jól eladható holmikat csempészett –mindig azzal foglalkozott, ami a legnagyobb hasznot hozta. A gyakorlatban tanulta meg, hogy az egyetlen ember, akire számíthat: saját maga. Az árvák sorsa mindig ez lett; akik család nélkül nőttek fel, azok senkitől sem várhattak segítséget.

Eddig minden szorult helyzetből kimászott, de most... Janeway mintha úgy döntött volna, megöli a legénységét, a hajó teljes személyzetét a halálba viszi. És ez nagyon, nagyon nem tetszett neki.

Tovább kellett volna mennünk, gondolta keserűen. A Voyagernek nem kellene megállni senki és semmi kedvéért. Haza kellett volna mennünk, egyenesen haza! Nem foglalkozhatunk mindennel, mert életünk végéig ebben a szektorban fogunk kóvályogni!

Lehet, hogy a csillagflottás legénységnek tetszik a dolog. Lehet, hogy a maqui legénység elfogadja ezt, de Paul Fairman nem. Neki más, komolyabb tervei vannak!

Már vagy ötven bolygón járt, rengeteg dologgal foglalkozott életében, és közben megfigyelt valamit. Az élőlényekben volt valami közös. Legyen szó klingonról, vulkániról, romulánról vagy emberről, mindenki azt az ételt szerette a legjobban, amit az anyja készített neki annak idején. Lehet, hogy az „anya” zöldeskék csiga volt, vagy érzelemmentes gépezet, mint a vulkániak esetében – ez nem számított. Minden lény kötődött a sajátjához.

Paul Fairman, mielőtt zsoldos lett, két éven keresztül replikátorokkal foglalkozott. Olyan világokon kereskedett, amelyek nem ismerték a szerkezetet. Menet közben gyakran megsértette az Elsődleges Irányelvet,

de ezt mindig badarságnak tartotta. Mi rossz lehet abban, hogy ételt ad az éhezőknek, véget vet a nyomorúságuknak, és közben még egy kis pénzt is keres?

Ha a szabad kereskedelem visszaszorítására törekvő Föderáció nem lőtte volna szét a hajóját, már rég meggazdagodott volna. Ha nem kobbazzák el tőle a keservesen összegyűjtögetett latinumját, már rég lenne egy saját bolygóugrója. Nem kellett volna csatlakoznia a maquikhoz, hogy maga mögött hagyhassa Új Oroszországot, azt a pokoli világot. Nyugodtan élhetne a világegyetem emberek által lakott zónájában...

Mindegy. Történt, ami történt. Eddig mindig sikerült életben maradni. Állta az ütések, amiket a galaxis mért rá. Mindent kibírt, és mindig visszatért. Soha nem adta fel a küzdelmet, miért éppen most tenné?

Volt egy ötlete, egy terve, amivel kivívhatja a legénység megbecsülését. Nem volt túl sok pénz a dologban, de itt, a semmi közepén úgysem tudna mit kezdeni a vagyonnal. Ebben a helyzetben az is elég, ha tekintélyt szerez.

A mellkasáról legördült a mázsás súly. Megpróbálta megmozdítani a lábát. Fehéren izzó fájdalomlándzsák döfödtek a teste bal oldalába. Elakadt a lélegzete; felhagyott a próbálkozással, mozdulatlanul feküdt a padlón.

A hajtóművek félelmetes hangot hallattak. A fedélzet vibrált. Aztán...

Megszólalt a második jelzés. A Voyager léket kapott!

Ezt nem ússzuk meg, gondolta Paul Fairman elkeseredetten.

*

A cső tüzelt, és egyre csak tüzelt.

Kathryn Janeway némán tűrte a lökeshullámok hatását, és feszülten figyelt. Arra számított, a három ellenséges hajó megkerüli az energiasugarat, és ismét a Voyagerre támad.

Nem jöttek. Valahol elakadtak...

Janeway felsóhajtott. Nem akarta megölni a támadókat, csak annyit szeretett volna elérni, hogy a szubtér torzulása során keletkező lökeshullámok megbénítsák a rendszereiket, és így a Voyager eltávolodhasson tőlük. Elég időt hagyott nekik a manőverezésre. Az Akadémia bármelyik kadétja képes lett volna arra, hogy kikerülje a sugarat. Lehet, hogy elszámította magát? Lehet, hogy mégis a halálba csalogatta őket?

Kellemtlen érzések áradtak szét benne. Nem, nem akart végezni velük! Igaz, ők támadtak a Voyagerre, de egyszerű félreértésről volt szó, amit

könnyedén tisztázni lehetett volna. Talán mégis túléltek... Ha igen, ha előkerülnek, akkor beszélni fog velük, tárgyalni, és mindent megmagyaráz. Feltéve, hogy meghallgatják.

Elég ebből! – gondolta. Velük később is ráérek foglalkozni. Megvoltak a saját problémái, amikre megoldást kellett találnia. A hajó léket kapott, a térhajtómű meghibásodott, a legénység pedig...

Felállt és átment Chakotayhoz, aki időközben felült, és maga elé húzta bénán lógó bal karját. A padlón heverők nyögve feltápászkodtak. A jelek szerint Chakotay sérülése volt a legkomolyabb.

– Hogy van? – Janeway letérdelt Chakotay mellé.

– Eltört a karom – suttogta a férfi.

– Megmentette a hajót.

– Rossz pozícióban voltunk, amikor ránkjöttek. – Chakotay megfogta a korlátot, megpróbált talpra állni. Janeway segített neki. – Egy maqui trükköt használtak, mikor előbújtak a fehér törpe koronájából.

– Jelentkezzen a gyengélkedőn – mondta Janeway. Tom Paris felé fordult. – Mr. Paris, most használhatja a szanitéctanfolyamon tanultakat. Kísérje el Chakotayt a gyengélkedőbe, aztán, segítsen Kesnek és a doktornak. – Sejtette, hogy a gyengélkedő személyzetének igencsak megszaporodott a munkája.

– Értettem! – Tom Paris bizonytalanul felállt. – Megyek, de... Janeway a konzolja mögé csúszott.

– Ne aggódjon Mr. Paris, egyedül is elboldogulok, míg egy másik pilóta ideér. Mint ön is tudja, repültem néhányszor.

– Igen, kapitány. – Tom Paris megfogta Chakotay ép karját, a turbólifthez támogatva a sérültet. A lift ajtaja úgy nyílt ki, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

Legalább van valami, ami még működik, gondolta Janeway. Harry Kimre nézett.

– Hívjon ide valakit, hogy átvegye Mr. Paris helyét. Teljes listát kérek a hadrafogható tisztekről, és a legénység azon tagjairól, akik nem szenvedtek komolyabb sérülést. Öt perce van!

– Értettem!

Janeway megfordult, és arra a helyre nézett, ahol a lökeshullám megérkezése előtt a három szperiai hajó tartózkodott. A cső végre abbahagyta a tüzelést; most már kiderítheti, mi történt velük. Imádkozott, hogy nem semmisültek meg.

Habozott egy pillanatig, aztán aktiválta az impulzushajtóművet, hogy egy nyolcad impulzussal előrébb vigye a hajót. Átpillantott Harryre.

– Meg tudja határozni a hajók helyzetét? Valahol itt kell lenniük.

– A letapogatom befogta őket – válaszolta lassan Harry. – A vezérhajó sodródik. A másik kettő is... Az egyikén működik a létfenntartó-rendszer. A másik kettőben semmilyen energiát nem érzékelek. – Felpillantott. – A jelek szerint nincsenek tartalék rendszereik. Úgy tűnik, harcképtelenek.

– Azért még ne örüljünk – mondta Janeway. – Mi sem vagyunk éppen fittek... Kárjelentést kérek a gépházból!

– Már itt is van! A gépház jelentése szerint a tér-hajtómű még huszonkét óráig működésképtelen lesz. Jelentős károsodások a nyolcas, tizenkettes, tizennégyes és tizenkilences fedélzeten. Két léket kaptunk. A helyreállítási munkálatok elkezdődtek. A transzporterek legalább hat órája működésképtelenek. Le kell majd állítaniuk az impulzushajtóművet is, hogy elszigeteljenek egy sugárszivárgást a hármass fedélzeten.

– El tudja érni Torres hadnagyot? Szeretném, ha ő felügyelne a javításokra.

– Megpróbálom. – Harry visszafordult a konzoljához. – Nem válaszol – mondta egy pillanat múlva,

majd hozzátette: – A támadás előtt is nehezen tudtam őt elérni. Úgy tűnik a cső interferál. – Próbálkozzon tovább!

*

Most fejezte be B'Elanna a cső tüzeléséig tartó visszaszámlálást. Feszülten visszatartotta a lélegzetét.

Semmi.

Hallgatózott, de semmi szokatlant nem látott. Lehet, hogy nem indult el a sugár, gondolta.

Dawsonhoz fordult:

– Nem ér-...

Szavai fültépő üvöltésbe fulladtak. A vezérlőtáblán lévő fények elhalványodtak, a padló megremegett. B'Elanna lepillantott. Először csak enyhe rezgést érzett, de a vibrálás egyre fokozódott, végül olyan erős lett, hogy a nő fogai egymáshoz koccantak.

– Sisakokat fel!

Dawson és Wong rábámult. Wong mondott valamit, de B'Elanna a körülöttük dúló hangorkán miatt egy szót sem hallott.

Felvette a sisakját, a helyére illesztette, majd intett a zászlósoknak, kövessék a példáját. Még akkor is hallotta a sugár üvöltését, mikor már

biztonságosan becsattintotta a sisak reteszeit, de ekkor már halkabb volt, olyan, mint egy távoli vízesés moraja. Sokkal jobb...

Megbökte a kommunikációs panelt az állával.

– Dawson, továbbra is figyeld a fekete dobozt. Ha módot találsz arra, hogy rácsatlakozz, tudni akarom, milyen információkat vesz és közvetít.

– Értettem! – Dawson a doboz felé fordult.

– Wong, megtaláltam a rakéták vezérlőjét... itt vannak... Azt viszont nem tudom, melyik a célzóberendezés. Nézd meg ott hátul, én előre megyek. A követ-

kező energiakitörés előtt meg akarom fordítani a csövet. – Talán addig kitar a Voyager, tette hozzá gondolatban.

– Igen, hadnagy – mondta Li Wong. Az irányítóterem vége felé indult.

B'Elanna mély lélegzetet vett. Az űruha újrafelhasznált levegőjét általában fémeknek és fullasztónak érezte, de a szperiai vezérlő bűze után finomnak találta. Felemelte a trikorderét és nekilátott a következő áramkör átvizsgálásának.

Megörült, aztán elkomorodott. Egy pillanatig azt hitte, megtalálta a célzóberendezést, de kiderült, hogy csak egy szubtérsűrítőre vagy szubtérátalakítóra bukkant. Agyában zakatolva követték egymást a gondolatok. Még mindig nem sikerült rájönnie, milyen feladat végrehajtására tervezték a monstnumot.

Szinte észre sem vette, hogy a rezgés enyhül, majd megszűnik. Mély csend borult a helyiségre.

– Voyager... – hallotta meg egyszerre Harry Kimet a sztatikus zörej vad sziszegésében. – Voyager

Torresnek! – A háttérzaj megfakította Kim hangját.

– Itt Torres – válaszolt, de a szavak a torkán akadtak. A Voyager még mindig odakint van. Nem pusztult el! B'Elanna elvigyorodott. Chakotay megint előhúzta a nyulat a kalapból!

– Voyager... – hallotta újra Harryt, de a sziszegés érthetlenné tette a szavait. A jelek szerint nem hallotta a választ.

– Kim, itt Torres – ismételte. – Kifelé tartok. Maradjon vonalban.

Harry Kim nem válaszolt. De legalább tudom, hogy életben vannak! És most ez is elég.

– Mindjárt visszatjövök – szólt oda Dawsonnak és Wongnak a zsilip felé menet.

Tuvok, amikor kinyitotta a szemét, különös hiányt érzett. Az agyegyesítés alatt valamilyen rendkívüli dolog történt, gondolta.

A könyökére támaszkodva feltolta magát és megrázta a fejét, hogy kitisztuljon. A doktor beadott neki valamit, erre tisztán emlékezett. Valami szert... aminek az utóhatásai még mindig nem múltak el. Kába volt és zavarodott, enyhe émelygést érzett. Nyeléskor nyelve vastagnak és bolyhosnak tűnt, enyhe fémes íz áradt szét a szájában.

Tetrazimol. Felismerte a tüneteket. Enyhe nyugtatószer, melyet a Vulkán száraz tengereiben éjjel virágzó szivacsokból vonnak ki. Megfelelően alkalmazva időlegesen csökkenti az agyhullám-aktivitást és alvást idéz elő.

Felült. A gyengélkedő egyik bioasztalán feküdt és úgy tűnt, elég régóta. A helyiségben sérültek tucatjait látta. Vele szemben, az egyik bioágyon Chakotay feküdt. Kes éppen az ő karját vizsgálta.

– Üdvözlöm, Mr. Tuvok – hallotta hátulról Tom Paris hangját. – Örülök, hogy ébren van. Nagy hasznát láttuk volna a hídon.

Tuvok elfordította a fejét. „Tom-barát” kilépett a háta mögül. Egy pohárnyi rózsaszínes, sárgás levet tartott a kezében.

– Ezt nekem hozta? – kérdezte Tuvok. A nyelvét vastagnak érezte, hangja furcsán reszelős volt, mikor megszólalt.

– Igen. – Tom-barát átnyújtotta a poharat. Tuvok óvatosan kortyolt belőle egyet. Gujáva és psaaat-gyümölcs levének keveréke; kicsit fanyar de a szomját eloltotta. – A doktor azt mondta, kérni fog majd egyet, mikor felébred – folytatta Tom-barát. – Az elektrolitokról is magyarázott valamit...

Tuvok a padlóra lendítette a lábát, és két nagy korty-tyal megitta a gyümölcslevet. Úgy érezte, a teste ismét hajlandó engedelmeskedni az akaratának. Az émelygés elmúlt és a gondolatai kitisztultak.

– Mi történt? – kérdezte. – Miért van ilyen sok sérült a gyengélkedőn?

– Volt egy aprócska csatánk három szperiai hadihajóval – mondta Tom-barát –, de ne aggódjon, jelenleg harcképtelenek.

– Mióta vagyok eszméletlen?

– Nem tudom... legalább fél órája. Ennyi ideje vagyok én itt, hogy kisegítsem a doktort. Hogy érzi magát? Tuvok elgondolkodott.

– Különösen... leírhatatlanul furcsán. Mintha hiányozna belőlem egy rész.

– Hiányozna? – Tom-barát a szemöldökét ráncolta. – Ezt hogy érti?

– Nem vagyok benne teljesen biztos. – A gondolatot tényleg rejtélyesnek találta. Egy alkalmasabb pillanatban alaposabban meg kell vizsgálnia a kérdést. – Nem emlékszem rá, hogy agyegyesítés kezdeményezése után valaha is lett volna ilyen érzésem.

– Azt hiszem, tudom a választ – csatlakozott hozzájuk Doktor-barát. Felemelt egy orvosi trikordert és megkezdte Tuvok kivizsgálását.

– Örömmel hallok – mondta Tuvok. Kissé előrehajolt, hogy lássa az orvosi trikorder eredményeit, de a doktor elfordította a kijelzőpanelt.

– A vulkániakhoz hasonlóan a szperiaiaknak is rézalapú vére van. Egy órával az ön agyegyesítése előtt egy vulkáni serkentővel – tecorum D-vel – próbáltam felébreszteni a vendégünket.

– Világos – bólintott Tuvok. Ez magyarázatot adott az agyegyesítés szokatlan hatásaira.

– Ööö... Bocsánat, de ezt nem egészen értem – mondta Tom-barát.

– A tecorum D egy pszichotróp – magyarázta Tuvok –, a pszichotrópok pedig a mentális képességeket serkentik, ideértve a telepátiát és az empátiát is. Úgy sejtem, Sozoasnak rejtett telepátikus képességei vannak, melyek a gyógyszer hatására a felszínre törtek. – Felállt és elegáns, de kimért mozdulatokkal megigazította az egyenruháját. Úgy érezte most, hogy a teste ismét működőképes, az a legfontosabb feladata, hogy megkeresse a klánvezért és jelentést tegyen neki. Ez a kötelessége, A logika is ezt diktálta.

– Nem szabadna felkelnie – mondta a doktor. – Sápadtnak tűnik és az elektrolitszintje még mindig alacsony.

– Elég erős vagyok ahhoz, hogy visszatérjek a szolgálatba, doktor. – Tuvok visszaadta a poharát Tómnak. – Kérek még. – Mikor Tom a gyümölcsléért indult, a vulkáni Doktor-barát felé fordult. – Az agyegyesítés túlságosan jól sikerült. A szperiai és én összetett lénnyé váltunk, sem az egyik, sem a másik, hanem mind a kettő egy része. Mindkettőnk emlékeihez hozzáfértünk és olyan közösséget találtunk, ami lehetővé tette, hogy egyetlen organizmusként működjünk. Azt hiszem, valami hasonlót éltünk át ahhoz, amin a Trillek mennek keresztül, amikor összekapcsolódnak a szim-biontáikkal.

– Elképzelhető – ismerte el a doktor. – A Csillagflotta orvosi feljegyzéseiben nincs túl sok információ a pszichotrópiás gyógyszerek hatása alatt történő vulkáni agyegyesítésekről.

– Ezt a kombinációt rendszerint elkerülik. A vulkániak veszélyesnek tartják. Nem kíséreltem volna meg az agyegyesítést, ha tudtam volna, hogy a szperiainak pszichotrópot adtak be.

– Sajnálom – mondta a doktor. – Tájékoztatom kellett volna önt.

– Semmi baj, doktor. Úgy tűnik, nincs maradandó hatása a dolognak. Semmi olyan nem történt, ami káromra lenne. – Tuvok átvett még egy pohár gyümölcslevet Tom-baráttól. – Mi történt Sozoasszal?

– Ez a szperiai neve? – kérdezte Doktor-barát.

– Igen.

– Abban a pillanatban, amint elengedte, újból elvesztette az öntudatát. Az agyi aktivitása azonban drámaian megnövekedett, így talán hamarosan felébred.

– Megtudott tőle valamit? – kérdezte Tom-barát.

– Igen. Azt hiszem – mondta Tuvok. A csőre gondolt; agyát elárasztották a Tech-klán szubtér-gyorsítási tervezetének részletei: hogyan pénzelt a klán tizenkét évig titokban a tervezetet, miközben a Katonai-klánnal versengett a hatalomért; hogyan választották ki a kettős naprendszert a végső, működő gépezethez, hogyan hozták működőképes állapotba, hogyan hibásodott meg. – Valójában nagyon sokat tanultam – mondta.

Most, hogy rágondolt, az összes esetleges információ eszébe jutott... Mintha ő maga is végigélte volna a kísérletet.

Kiürítette a második poharat, és visszaadta Tom-barátnak.

– Köszönöm – mondta, majd meghajolt. – Ha meg-bocsátanak, akkor most jelentést kell tennem Janeway vezérnek.

Kisétált a gyengélkedőből. Nem nézett vissza, de érezte, Tom-barát és Doktor-barát meghökkenve néz utána. Bízott benne, nem bántotta meg őket. A nem-vulkáni interperszonális kapcsolatok néha zavaróan illogikusak voltak. Igyekezett óvatosan manőverezni az emberek érzelmekkel teli világában, de néha nehezen ment.

– Janeway vezér? – hallotta Tom-barát hangját, amikor a gyengélkedő ajtaja bezárult mögötte. A turbólift felé tartva megérintette a jelvényét.

– Tuvok Janewaynek.

– Itt Janeway – válaszolt azonnal a kapitány.

– Megszereztem a szükséges információkat. Jelentést szeretnék tenni. Úgy gondolom, érdekesnek fogja találni.

– Csatlakozzon hozzám a hídon.

A helyzet nyugodt, gondolta Janeway. Legalábbis pillanatnyilag... Egyelőre ennyivel is beérte. Most, hogy Tuvok felébredt és Chakotay gyógyulófélben van, hamarosan kezükbe veszik az irányítást.

– Megvan Torres hadnagy, kapitány! – szólalt meg váratlanul Harry Kim.

Még egy jó hír! Úgy látszik, egyszerre minden összeáll. Janeway felemelte a fejét és megszólította Torrest.

– Hadnagy, a Voyager komoly sérüléseket szenvedett. A javítások ellenőrzésére szükségem van önre a fedélzeten.

Kinyílt a turbólift ajtaja. Janeway hátrapillantott. Tuvok érkezett. A nő bólintott. Olyan, mint mindig, gondolta.

Tuvok a kapitányhoz sietett, de Janeway felemelt kézzel jelezte, várjon.

– Kapitány! – B'Elanna hangját alig lehetett hallani a sok zörejtől. – Megtaláltuk a cső vezérlőjét.

– Most ne azzal foglalkozzanak! Később még visszamehetnek. – Ha nem foglalják el a szperiaiak.

– Azt hiszem, nem fogalmaztam világosan – mondta B'Elanna. – Az űrváros pusztulása szabotázs következménye volt. Valaki egy távirányítású érzékelőegységet kötött a cső vezérlőjére. A szerkezetet most is irányításuk alatt tartják.

– Most is? Azt akarja mondani, hogy ebben a pillanatban is? – Janeway a lehetőségeket mérlegelve az ajkába harapott. Szabotázs... a dolgok kezdtek világossá válni.

– Igen. Azt hiszem. Ha gondolja, ellenőrizhetem.

– Tegye. Megbénítottuk a három utánunk jövő hajót. Azok már nem irányíthatják a csövet.

– Egy pillanat... Időre van szükségem... – Az interkomot sztatikus zörej töltötte be. Harry Kim gyorsan lehalkította a készüléket.

A kapitány Tuvokhoz fordult és tájékoztatta a történetekről. Tuvok figyelmesen végighallgatta, de nem szólalt meg.

– Mi a véleménye B'Elanna felfedezéséről, Mr. Tuvok? – kérdezte Janeway.

– Különös, hogy az a három hajó nem volt tisztában a cső közelgő kislülésével. Ez arra enged következtetni, hogy valójában nem ők voltak azok, akik a vezérlőberendezést elhelyezték.

– Egyetérték – fordult újra a kivetítő felé Janeway. –A valódi bűnös még mindig odakint van. Megtudott valamit a szperiaitól?

– Semmiféle szabotázsról nem tudott. Szerinte a szubtér-gyorsító cső meghibásodott.

– Szubtér-gyorsító cső? – Janeway mély lélegzetet vett. Ez érdekesen hangzott... és olyasminek, amit nem a hídon kell megvitatni. – Erről inkább később beszéljünk.

– Egyetértek.

– Elemezte a helyzetet?

– Két lehetőséget látok – folytatta Tuvok. – Az egyik, hogy van kint egy másik hajó vagy hajócsoporthoz, amely most is minket figyel, és vagy lecsapni készül, vagy semmit sem tesz, így továbbra is minket tartanak majd felelősnek az úrváros elpusztításáért.

– És mi a másik lehetőség?

– Hogy a másik hajó vagy hajócsoporthoz csupán a cső elszabotálásában érdekelt és mi, legalábbis jelen pillanatban, kívül esünk az érdeklődésükön vagy felelősségi körükön.

– Egyik variáció sem igazán tetszik – mondta Janeway. B'Elanna hangja hasított közénk.

– Kapitány, a doboz még mindig fog valamilyen adást.

– Meg tudja mondani, honnan származnak a jelek?

– Nem. Szubtéri vivőhullámot használ, de szélessávút, nem egy irányba sugárzót.

Janeway lassan bólintott. Úgy tűnik, a titokzatos szabotőrök nem könnyítik meg a dolgát. Nem lesz egyszerű elcsípní őket.

– A tények ismeretében úgy gondolom, hogy először a vezérlőben kellene befejezni a munkát – mondta B'Elannának. – Azt szeretném, ha ott maradna. Derítsen ki mindent, amit csak tud!

– Igen, kapitány.

– A csoportja két tagját felvesszük, hogy a Voyager javításánál segédkezzenek. Carey hadnagy fogja felügyelni a műveletet.

– Működnek a transzporterek? – kérdezte B'Elanna. Janeway oldalra fordult, Harryre pillantott, aki megrázta a fejét.

– Még nem. A térhajtóművek és a védelmi rendszer előbbrevaló.

– Ha kívánja, – megbéníthatom a távirányítót.

Janeway a vulkánra nézett.

– Mit javasol?

– Nem támogatom az ötletet – mondta Tuvok. – Ha a szabotőrök valamilyen okból még nem figyeltek fel ránk, nem bölcs tudatni velük a jelenlétünket.

– Legalábbis nem ilyen állapotban – bólintott Janeway. – Hagyja a dobozt – mondta B'Elannának. – Ne tegyen semmit, amivel zavarná a működését. Inkább arra próbáljon rájönni, hogyan tudnánk innen irányítani a csövet.

– Mennyi idő múlva tudják felvenni a csoportomat? Janeway betáplálta a pályát és negyed impulzusmeghajtásra gyorsított.

– Körülbelül három perc múlva. – Utána a gépház lekapcsolhatja az impulzushajtóműveket, gondolta.

– Addigra készen leszünk – ígérte B'Elanna.

– Van valamilyen jelzés a szperiai hajókról? – kérdezte a kapitány Harryt.

– Még semmi, kapitány.

– Figyelje őket tovább. – Megérintette a kommunikátor-jelvényét. – Janeway a gyengélkedőnek!

– Még mindig eléggé elfoglaltak vagyunk, kapitány – mondta a doktor némi iróniával. A háttérből tucatnyi hang mormolását lehetett hallani. – Ha a szperiai miatt hív, attól tartok, még mindig nem nyerte vissza az eszméletét.

– Tartsa szemmel, doktor.

– Úgy lesz. Gyengélkedő, vége.

Janeway hátradőlt. Elhatározta, a legközelebbi pihenőnél szólni fog B'Elannának, nézze meg, mit lehet tenni a doktor betegekkel szemben tanúsított magatartásával. Tényleg kezdett az idegeire menni. Nem kell teljesen újraprogramozni – csak itt-ott lecsípni belőle egy keveset, hogy kissé udvariasabban válaszoljon. Ha vele beszélt, mindig úgy érezte magát, mint egy iskolás kislány.

Egy vörös-fekete egyenruhát viselő zászlós jelent meg mellette. Richárd N'gara, a maqui legénység egyik pilótája volt. A bőre barna volt, de Janeway észrevette, az arcán és a homlokán horzsolás sötétlik. Más sérülést nem fedezett fel rajta.

– Átvenném az irányítást, kapitány – mondta N'gara mély hangon.

– Tessék – állt fel Janeway, hogy Richárd a megüresedett székbe ülhessen. – Két zászlóst készülünk felvenni a csőnél. Amint biztonságban a fedélzetre értek, vigyen minket ötezer méternyire a három sodródó hajótól. Álljon meg velük szemben.

– Igenis, kapitány – mondta N'gara. Nekilátott a kijelzők ellenőrzésének.

Kinyílt a turbólift ajtaja; a gépház egyik javítóosztaga lépett be. Azonnal a kutató-poszthoz léptek, felnyitották a műszerfalat és munkához

láttak. A letapogató relék paneléit kellett kicserélniük. Úgy látszik, Carey hadnagy kézben tartja a dolgokat, gondolta Janeway.

– Történt valami változás a szperiai hajóknál? – kérdezte Marta Dvoraktól.

– Igen, kapitány – mondta a nő a letapogatók értékeit vizsgálva. – Úgy vélem, a második hajó egy órán belül újra üzembe helyezi a létfenntartó-rendszerét. A jelek szerint mindhárom hajó komoly károsodásokat szenvedett az energiasugártól, és az ennek következtében fellépő lökéshullámoktól. Egyikőjük sem jelent veszélyt számunkra... néhány napig.

– Tehát a legénységünket nem fenyegeti közvetlen veszély?

– Nem.

– Helyes. Mr. Tuvok, csatlakozzon hozzám. A kabinomban folytatjuk a beszélgetést.

Paul Fairman óvatosan lépkedett. Már nem fájt a lába – az a holografikus doktor egész rendesen összefoltozta –, de még mindig nem bízott abban, hogy a térdé megtartja a testét.

Az a hologram... ügyes fickó, de nem hús-vér ember. Semmit sem tud a szenvedésről. Nem úgy, mint ő.

Minden más volna, ha meglenne az energiaforrás. Vajon mikor fogja Neelix megszerezni? Mindenki egyfolytában csak arról beszélt, Neelix mennyire ügyes a hulladékhasznosításban – ő, megszerezte ezt a kapitánynak, megszerezte azt a hajókonyhára –, de ennyit bárki meg tudna tenni. A fenébe is, egy ferengi megcsinálta volna ugyanazt, amit Neelix, és közben annyi üzletet nyélbeütött volna, hogy mostanra övé lenne a fél kvadráns!

Sarkon fordult, és kis híján beleütközött Neelixbe. Döbbsen megállt.

– Éppen téged kereslek – mosolygott Neelix. – Van nálam egy energiaforrás, ami talán megfelel.

– Micsoda...? Máris? – Fairman elképedt. Arra számított, hogy több hetet, talán egy teljes hónapot kell várnia, mire megkapja azt, amit kért. Azt hitte, Neelix csak akkor tudja megszerezni az energiaforrást, ha majd újra leszállnak valahol.

– A kabinomban van.

– Nagyszerű! – vigyorgott Fairman. A dolgok végre kezdenek jól állni. Már nagyon ideje volt, ha meggondoljuk, mi mindenben ment keresztül.

– De van egy kis probléma – mondta Neelix. Persze, hogy lennie kell valami turpisságnak!

– Mi az? – kérdezte gyanakodva Fairman.

– Előbb szeretném tudni, mire fogod használni.

Irigy kis gazember! Olyan, akár egy ferengi. Fairman somolygott. Ez talán jó jel. Ha Neelixet is beveszi az üzletbe, ha ígér neki néhány százalékot a haszonból, talán a maga oldalára állítja. Az üzlettársak pedig mindig segítik egymást, igaz?

Mosolyt erőltetett az arcára.

– Hát, talán be tudlak venni. – Kezét Neelix vállára tette és lehalkította a hangját, mint valami összeesküvő: – Arról van szó, hogy...

Janeway vezér elfoglalta az asztala mögötti széket, és várakozón rápillantott. Tuvok kis terpeszben állt előtte, a karját a háta mögé tette. Mindig ezt a pózt vette fel, amikor jelentést tett. Kinyitotta a száját, hogy belekezdjen, de a kapitány közbevágott.

– Először arra volnék kíváncsi, hogy érzi magát. Biztos benne, hogy képes újra ellátni a feladatát?

– Biztosíthatom róla, hogy szellemileg és testileg is jól vagyok. Janeway lassan bólintott.

– Rendben, Mr. Tuvok. Jelentsen!

– A cső – kezdte Tuvok – valójában a szperiaiak titkos tervezete, ahogy azt gyanítottuk. Azonban nem fegyver, hanem egy nagyon fejlett szubtér-gyorsító első működő példánya.

– Ezt már korábban is említette. Szubtér-gyorsító? –Janeway előrehajolt.

Tuvok az élénk érdeklődés jeleit látta az arcán. Tudta, a kapitány azon töpreng, vajon hazajuthatnak-e ennek a szerkezetnek a segítségével

– Ez egyre érdekesebben hangzik – mondta Janeway.

– Hogyan működik?

– A lényeg az, hogy a hajó a cső belsejében hajtja végre a térváltást, miközben a cső ezzel egyidőben ellentétes pólusú szubtér-mezőt gerjeszt. A szerkezetnek elméletben olyan hatása van, mint amikor kilövünk egy golyót valamilyen fegyverből.

– Azt mondta, „elméletben”. Magyarázza meg.

– Nem működött.

– Mi romlott el? Miért nem működött? Ha a szabotázs miatt, akkor rendbe tehetjük a dolgot.

– Úgy vélem, az egész szperiai tervezés elhibázott. Láttuk, hogy a szperiaiak milyen rossz minőségű hajókat és űrállomásokat építenek. A Sozoas agyával létesített közvetlen kapcsolat során meggyőződhettem arról, hogy a tervezésnél hibáztak. Ahhoz, hogy a szub-tér-gyorsítójukkall létrehozott szubtér-mezőt – ami ilyen méretű, és erősségű – sikeresen irányíthassanak, a szerkezet minden részét pontos szabvány szerint kell behangolni és beállítani. Képesek az elmélet szerint működő számítógépes modelleket létrehozni, de arra alkalmatlanok, hogy terveiket ekkora léptékben sikeresen kivitelezék.

– Azonban a mi felszerelésünkkel és forrásainkkal... – töprengett Janeway. Tuvok megrázta a fejét.

– Azt hiszem, ez jóval túl van a hajó technikai lehetőségein... és talán a Csillagflottáén is. A föderációs tudósok is végeztek kísérleteket egy hasonló gyorsítóelképzelés kapcsán, úgy harminchat évvel ezelőtt, de felhagytak vele, mivel képtelenek voltak ilyen hatalmas erőket ennyire pontosan kiegyensúlyozni.

Janeway vezér bólintott.

– Igen, olvastam róla. A Charles Montgomery-tervezet. Azt hiszem, több hajó elpusztult.

– Térhajtásra történő gyorsítás közben berobbantak. Huszonhat tapasztalt tiszt vesztette életét. Túl kockázatosnak tartották a további kísérleteket, ezért lemondtak a terv valóra váltásáról.

– De ha a szperiaiak monstuma úgysem működött volna – tért vissza Janeway vezér a kérdésre –, akkor miért foglalkoznának azzal, hogy szabotálják? Miért nem várnak, és nézik végig, ahogy kudarcba fullad az egész?

– A szabotőrök nyilvánvalóan arra számítottak, hogy működni fog.

– Nem értem. Neelix azt állította, hogy a szperiaiaknak nincsenek ellenségei. Van valamilyen gyanúsított? Esetleg a kazonok?

– Nem valószínű, kapitány. Minden bizonnyal maguk a szperiaiak a bűnösök.

– Magyarázatot kérek.

– A szubtér-gyorsító tervezetének története hosszú és viharos. Ahhoz, hogy megérthesse, ismerni kell a szperiai társadalmat, mivel abban rejtőzik a probléma valódi gyökere.

Janeway vezér hátradőlt.

– Hallgatom.

– A szperiai társadalom lényegében egymással viszálykodó klánokból áll, melyek egy-egy, közös érdeket szolgáló cél érdekében időleges szövetségeket kötnek egymással. Kiterjedt és nagyon zavaros hivatalnokrendszerről van itt szó. Ebben az esetben minket három klán érdekel: az Ipari-klán, ami az összes űrbéli létesítmény felépítését és karbantartását felügyeli, a Katonai-klán, ami a szperiai űr védelmét, feltárását és kiaknázását végzi el, és a Tech-klán, ami mérnökökből és tudósokból áll. A tervezetet, még a korai szakaszban a Katonai-klán próbálta kezébe kaparintani, mondván, hogy az ő jogos hatáskörük alá esik, de mind a Tech-klán, mind az Ipari-klán megakadályozta ezt a lépést, amikor döntésre beterjesztették a Klánok Tanácsa elé. Sokévnnyi vitatkozás, pereskedés, lobbyzás és vesztegetés után végül a Tech-klán nyert.

– Ezért a Katonai-klán megpróbálta megsemmisítem.

– Sajnos, ez nem ennyire egyszerű. Minden klánon belül vannak alklánok, melyek érdekei közösek más klánok érdekeivel. Az érdeklődéstől és családi kötelékektől függően egy vagy több különböző alklánba is tartozhat valaki. Példának okáért a mi szperiai menekültünk a Tech-klán tagja, miközben elsődleges klánja Bányász-alklánjához, Gazda-alklánjához és Ipari-alklánjához is tartozik. Származása miatt – az első anyja a Tech-klánba tartozik – ahhoz csatlakozott először. Mivel a második anyja a Gazda-klán tagja, ezért abba az alklánba is beletartozik, habár a politikájában nem vesz részt tevékenyen. Az apja a Bányász-klánhoz tartozik, ami valójában az Ipari-klán önkormányzattal rendelkező része, ám mégis saját hellyel rendelkezik a Klánok Tanácsában, így...

– Értem, mire gondol – szakította félbe Janeway vezér. – Beleszédülök ebbe a sok klánba és alklánba. Ha ez volt az ízelítő a szperiai kultúra működéséből, akkor már értem, honnan vette Neelix a bürokratikus módszereikről szóló rémtörténeteit.

– Nos, igen – mondta Tuvok. – Míg nem tapasztaltam meg valamennyit abból, amin Sozoas keresztülment, azt gondoltam, hogy az emberi politika összetett dolog. A szperiaiak a legteljesebb mértékig olyan vitatkozó, bürokratikus és ellenszegülő faj, ahogy azt Mr. Neelix állította.

– Vagyis nem tudhatjuk, hogy a Katonai- vagy a Tech-, esetleg az Ipari-klán valamelyik alklánja – ha nem egy teljesen másik klán – volt az, aki szabotálta a szubtér-gyorsító tervezetet – szölt Janeway vezér.

– Ez a helyzet.

– Megállapítható a vendégünk ártatlansága?

– Igen. Éppen a gyorsító felé tartott, hogy valamilyen különös energiafelhalmozódást ellenőrizzen, mikor a cső nekilátott szétlőni az űrvárost. A lökéshullámok eltaszították a hajót, és a navigációs rendszer tönkrement. Úgy vélem, hogy a három, Tech-klánhoz tartozó hajó, akiket megbénítottunk, a vészjelzésére érkezett.

– Érdekes – tűnődött Janeway vezér.

Tuvok hirtelen előrelépett és az asztalnak támaszkodott. Kába volt, és a szoba kissé forgott a szeme előtt. Mi a baj? Az agyegyesítés valamilyen utóhatása?

– Tuvok? Tuvok!

Felnézett. Janeway vezér megkerülte az asztalt. Nyugtalannak tűnt. Tuvok megvetette a lábát.

– Csak egy kissé kába vagyok. Köszönöm, hogy törődik velem.

– Talán újra el kellene mennie a doktorhoz.

– Azt hiszem, némi élelemre van szükségem – mondta Tuvok. Logikus kívánságnak látszott. Az elektrolitszintje bizonyára még mindig nem állt teljesen helyre.

– Akkor menjen, és lássa el magát – tért vissza Janeway vezér a székéhez. – Ha valami történik, hívni fogom.

Miután Dawsont és Wongot gond nélkül visszaküldte a Voyager fedélzetére, B'Elanna visszatért a cső vezérlőjébe. Rengeteg munkám van, gondolta. Nem foglalkozott tovább a cső vezérlőjének megkeresésével, a kis fekete dobozra fordította minden figyelmét.

Tudta, a doboz egyfolytában jeleket ad és vesz – a trikordere ennyit kiderített –, de azt, hogy a jelek honnan származnak és hová tartanak, vagy mit tartalmaznak, képtelen volt meghatározni. Akkor sem lépett volna előrébb, ha sikerül megfejtenie a kódokat; az üzeneteket szperiai logika szerint, szperiai nyelven fogalmazták meg.

Támadt egy ötlete. A logika azt diktálja, ahogy Tuvok fogalmazna, hogy a doboznak kapcsolatban kell lennie mindennel, ami a cső vezérlését végzi.

Hogy ez eddig miért nem jutott az eszébe? Biztos a feszültség az oka, gondolta.

Megújult energiával vágott neki ismét az áramkörök feltérképezésének. Ügyes, gondolta. Nagyon, nagyon ügyes. Talán a szperiaiak mégis jobb mérnökök voltak, mint feltételezte.

*

– Gyengélkedő Janewaynek – szólt a doktor az interkomból.

– Hallgatom, doktor – mondta Janeway. A szemét dörgölve hátradőlt. Ajánlom, hogy jó hír legyen, gondolta.

– Azt mondta, tájékoztassam minden változásról. A szperiai megmoccant. Úgy vélem, hamarosan magához tér.

– Ez kitűnő hír, doktor. Hogy érte el?

– Nem az én érdemem, hanem Tuvok agyegyesítésének köszönhető. Sozoas állapota azóta folyamatosan javul. Azt hiszem, egy órán belül teljesen magához tér.

– Amint ez bekövetkezik, értesítsen! Beszélünk kell vele.

– Értettem!

*

– Hogy mid van neked? – kérdezte Neelix meghökkenve.

– Ne olyan hangosan! – suttogta Paul Fairman. Megnyalta az ajkát és idegesen végignézett a folyosón. A kabinjához értek. Az ajtóhoz lépett, és mikor az kinyílt, berántotta Neelixet.

– Azt mondtad... replikátor? – faggatózott Neelix.

– Így van! – büszkélkedett Fairman. – Egy Reflux kétezres, a valaha gyártott legjobb replikátor. Egy gyönyörűség, fajtája legjobbjá, készen arra, hogy bármilyen energiaforrásra rákössék. Komolyan mondom, bármilyenre.

– Honnan szerezted?

– Régebben ilyenekkel kereskedtem. Nem abból állt az életem, hogy a maquik mellett harcoltam.

– De Chakotay azt mondta, zsoldos voltál.

– Chakotay! Semmit sem tud rólam! – horkantott fel Fairman. – Terveim vannak, Neelix, nagy terveim. A replikátor csak a kezdet. Ha egyszer beüzemeltük... a határ a csillagos ég!

– Nem is tudom – mondta Neelix. – A replikáit ételek olyan... hát szóval mesterségesek. Nem tesznek jót az emésztésnek.

– A civilizált világegyetem fele ezt használja. Nézd, örülj, hogy beveszlek a buliba!

– Nem értem...

– Ugyan! – Fairman az arcára erőltetett egy mosolyt és remélte, eléggé meggyőző. Ez bolondnak néz engem! – Tíz százalék... Tisztességes ajánlat, nem?

– Miből kapok tíz százalékot? A replikáit ételekből?

– Nem. A befolyásból. A hatalomból. Az emberek borsos árat fizetnének a replikáit ételekért... a csokoládéért, kávéért, teáért, mindenért, amire vágytak, de meg kell lenniük nélküle.

– Most már értem – mondta Neelix. Hátrálni kezdett az ajtó irányába. – Feketézni akarsz, mi?

– Ne nevezzük ilyen csúnyán. Nevezzük inkább... szolgáltatásnak. Tudod, hányan szidják a főztödet?

– Micsoda? – torpant meg Neelix. – Szidják? Az én főztömet? Ez elképzelhetetlen! Ez lehetetlen! Ez...

– Ez igaz – bólogatott Fairman. Most megvagy! Mindig a leiekre kell hatni. Régi, jó kufárfogás. – Meglep, hogy nem vetted észre. És tudod, mi az oka? Az, hogy mindenki arra vágyik, amit már megszokott. A külső energiaforrásról üzemelő replikátorommal felkínálhatjuk nekik ezt a lehetőséget... és még a hajót sem terheli meg. Hidd el, az emberek sokkal

jobban értékelnék ezt, mint azokat az ételeket, amiket tőled ingyen kapnak a hajókonyhán.

– De a kapitány...

– Neki nem kell tudnia róla – mondta Fairman. – És Chakotaynak meg Tuvoknak sem. Esetleg B'Elannának... Tudom, hogy a múltkor klingoni gruckot akart enni zpaval. Gondolj csak bele, mennyire megváltozna a legénység hangulata, ha csak egy, állandóan üzemelő replikátoruk lenne.

– Meg kell fontolnom – mondta Neelix. Megfordult és mielőtt Fairman megállíthatta volna, kilépett az ajtón.

– Visszajössz még – suttogta Paul Fairman. – Tudom, hogy visszajössz!

*

Tuvok keresztülsétált a hídon. Menet közben odabiccentett Chakotay-barátnak, aki felkötött karral tért vissza a szolgálatba. Súlyos törés lehetett, töprengett Tuvok, ha a molekuláris összeforrasztás sem tudta teljesen meggyógyítani.

Míg a kapitány szobájában volt, a híd teljes legénysége kicserélődött. Kim és Dvorak zászlós-barátokat Iglesias és Basatt zászlós-barátok váltották fel. Pjotr Ogdanovich-barát és Dimitrij Onasis-barát állt a fegyverrendszerek posztján. A konzolok javításán tucatnyi férfi és nő dolgozott.

Tuvok megállt, hogy figyelje a mérnökök munkáját. Carey hadnagy éppen egy cseremodult akart behelyezni az érzékelőrendszerbe. Munkája, általában kifogástalan volt, most azonban kissé hanyagnak tűnt.

– Mr. Carey – mondta.

– Igen, Mr. Tuvok? – kérdezte Carey, még mindig a konzolba bújva.

– Legyen óvatosabb azokkal a felszerelésekkel.

– Tessék...? Elnézést, uram, mire céloz? – bukkant elő Carey feje. Értetlenül felhunyorított Tuvokra.

– Ön hanyag – mondta Tuvok.

Carey lassan megrázta a fejét, láthatóan zavarodottan.

– Uram?

– Ön hanyag – ismételte meg Tuvok.

– Sajnálom, uram, de nem értem. Milyen szempontból?

– Általában – mondta Tuvok. – Hát nem látja? Hanyagság – mutatott az egész konzolra. – Hanyagság mindenütt.

– Igenis, uram – mondta Carey, furcsa pillantást vetve rá. – Jobban fogok ügyelni.

– Valami gond van? – lépett hozzájuk Chakotay.

– Nem, Chakotay-barát – mondta Tuvok –, csupán figyelmeztettem Carey hadnagyot, hogy ügyeljen jobban a felszerelésére. A munkája hanyag.

– Folytassa csak – mondta Chakotay a hadnagynak –, és ügyeljen jobban.

– Igenis, uram – Carey a fejét csóválva visszafordult, hogy kicserélje a modult.

Tuvok nem mozdult el a helyéről, Chakotay mellett állva figyelte a mérnök munkáját. Máris precízebb, gondolta. Bólintott, majd elfordult és a turbólifthez sietett. Az ajtó kinyílt. Belépett.

– Hetes fedélzet – mondta, és türelmesen várt, míg a turbólift elszárguldott vele a kívánt helyre. Éhes volt és úgy vélte, jobban érzi magát, ha gyorsan harap valamit. Megnézi, mit készített Neelix-barát vacsorára. Talán még egy maga-bogyós fogást...

Mikor belépett a konyha ajtaján, Neelixet egyedül, edényei és serpenyői társaságában találta. Az apró idegen arca felderült, amikor meglátta, odasietett *hozzá*.

– Mr. Tuvok! Éppen önre van szükségem.

Átkarolta Tuvokot és gyorsan megölelte. Vajon ez most a befogadás pillanata? Tuvok kis időre eltöprengett ezen, majd elvetette a gondolatot. Neelix mindig is ilyen illogikus módon viselkedett.

– Mit tehetek önért, Mr. Neelix? – kérdezte, finoman kiszabadítva magát az ölelésből.

– Problémám van – mondta Neelix. Átölelte Tuvok vállát és lassan az étkeződe hátsó részében található asztalok felé vezette. – A tanácsát kérem.

– Amennyiben tudok segítem, megteszem – szólott Tuvok. Hová akar kilyukadni? Neelix még soha sem fordult hozzá tanácsért.

– A következőről van szó... – ült le Neelix az egyik asztalhoz. Tuvok pedig vele szemben foglalt helyet. – A legénység egyik tagja, Paul Fairman, megkért, hogy szerezzek neki egy energiaforrást. Úgy tűnik, van egy kis, hordozható replikátora, amit a maqui hajóról hozott el, és csak egy energiaforrásra van szüksége ahhoz, hogy működtesse. Találtam neki egy energiaforrást, de nem biztos, hogy oda kell adnom neki. Tulajdonképpen úgy vélem, nem volna jó ötlet.

– Úgy gondolom, jó ötlet volna – mondta Tuvok.

– Igazán? – kérdezte Neelix. – Miért?

– Mert jó ötlet.

– De saját hasznára akarja fordítani!

– Nem, dehogy! – A lehetséges válaszok közül ez tűnt a legmegfelelőbbnek.

– Nem! De azt mondta...

– Nem akarja – jelentette ki szilárdan Tuvok. Biztos volt benne, hogy ez a helyes válasz. – Tudom. Neelix zavarodottan megrázta a fejét.

– Biztos benne? – kérdezte.

– Teljesen. Ez az egyetlen logikus következtetés.

– Fairman arra kért engem, hogy ezt tartsam titokban... – kezdte Neelix. Tuvok bólogatott. Ő is gyakran őrzött klántitkokat.

– Megérttem a körütekintését. Ez klántitok lesz. Rendben?

– Az valami vulkáni dolog?

– Vulkáni dolog? – értetlenkedett Tuvok.

– A klántitok.

– Nem.

– Aha, Csillagflotta. Nem kell többet mondania –

állt fel vigyorogva Neelix. – Köszönöm, Mr. Tuvok. Kimondhatatlanul sokat segített! Most már tudom, mit kell tennem!

– Kérem – kelt fel Tuvok is. Azért jött ide, hogy gyorsan egyen valamit, emlékeztette önmagát. – Van még abból a kiváló raguból? Amelyikben maga-bogyók voltak?

– Talán még akad egy kevés – mondta Neelix. – Jöjjön, megnézzük!

Sozoas, amikor visszanyerte az öntudatát, kinyújtotta először az egyik, aztán a másik, majd a harmadik fürtjét. A szoba furesán visszhangzóit. Elbizonytalanodott. Nem tudta, hol van. Kinyújtotta még három fürtjét, hogy a szoba képe élesebbé váljon. A különböző felületekről visszapattanó hullámjelek több részletet árultak el: sima falak, szögletes asztalok, padló, nyílások, amelyeken keresztül friss levegő érkezett.

Biztonságban vagyok, villant az agyába. Ellazította magát. Felismerte a helyet. A Voyager Csillaghajó gyengélkedőjében vagyok.

De honnan tudta ezeket a dolgokat? Soha nem járt még ezen a hajón, nem igaz?

Tuvok. Tuvok-barát mondta nekem.

Eszébe jutottak klán-barátai, akik meghaltak a szubtérgyorsító sugarában. Eszébe jutott, hogyan dobálták vadul kis hajóját a lökéshullámok, miközben egyik rendszer a másik után mondta fel a szolgálatot. Eszébe jutott, milyen kétségbeesetten igyekezett segítséget kérni... segítséget, amiről tudta, nem érkezik meg, mielőtt kifogyna az oxigénből. Eszébe jutott, hogy a legmélyebb elkeseredés pillanataiban, mikor a halál elkerülhetetlennek tűnt, felidézte a sha-ce nagy rítusát, a nagy megtisztulást. Felkészítette testét és lelkét a túlvilágra, majd lefeküdt, hogy meghaljon.

Volt azonban valami, ami tompábbá tette ezeket a fájdalmas emlékeket. Olyan érzése támadt, mintha mindez valaki mással történt volna meg, vagy legalábbis valaki másnak a fürtjén keresztül látta volna ezeket az eseményeket. Szinte már álomnak tűnt az egész, ugyanakkor mégis megtörtént, ebben biztos volt.

Mennyi idő telhetett el azóta? Lassan felült, csápjai folyamatosan ide-oda tekergőztek a feje tetején, hogy feltérképezzék a környezetet. Egyetlen óra sem rezegett a légáramlatot, amiből megtudta volna, mennyi az idő. Egyetlen szerkezeti jel sem azonosította a helyet vagy berendezéseit.

Mozgásra figyelt fel – a Kes-barátként azonosított alak gyorsan közeledett feléje. Egy pillanatra kínzó hiányérzet fogta el, ahogy visszaemlékezett, hogyan érzékelte Kest azzal az érzékével, amit a Tuvok-én „látás”-nak nevezett. Csak néhány percig volt része ebben a „látás”-ban, de micsoda pompás pár percek voltak! Színek... élesség... árnyékok... a

korábban teljesen idegen fogalmak most, úgy tűnt, töredékrésznyi távolságba kerülnek.

– Hogy van? – kérdezte Kes-barát.

A hangok különösen hangzottak, furcsán élettelennek és hangnem nélkülinek, kevesebb, mint a fele volt bennük annak a gazdagon árnyalt rezgéstartománynak, melyet Sozoas köznapi beszélgetésben használt volna. De bármennyire is különösek voltak, mégis megértette őket. Ezen elcsodálkozott egy pillanatra. Soha nem találkozott egyetlen idegennel sem, hogyan lehet akkor, hogy megérti azt, aki itt áll?

Megint csak Tuvok-barát!

Felidézte, hogyan kapcsolódott össze Tuvok-baráttal. A színek szokatlanságát, azt a gazdagságot, amelyet már meglévő szerkezeti-érzékéhez adtak. Rövid időre teljesen új távlatokat nyitottak előtte. Kes-barát kék-feketében volt, haja pedig világosszöke. Doktor-barát is kék-feketét viselt, és kevés haja volt. A képzelete most felhasználta azokat a színeket, felrakta azokra a bonyolult mintákra és szerkezetekre, melyek korábban olyan végtelen változatosságot adtak a világnak.

Logikusan nézve, gondolta, a Tuvok-baráttal történő összekapcsolódásnak kell, hogy legyenek mellékhatásai. Ugyanannyit tanult a vulkánitól, amennyit ő tőle. A lelkek valódi megosztása volt ez.

Vagy az is lehet, hogy tényleg ez a túlvilág? Ezt az elméletet gyorsan elvetette. Tuvok-barát a saját világegyetemének része. Ennyit megtudott az összekapcsolódásuk során. Az úr egy távoli, alfa kvadránsnak nevezett részéből egy Voyager nevű űrhajó megmentette őt, mielőtt még befejezte volna a sha-cet.

– Érti, amit mondok? – kérdezte Kes barát. – Jól érzi magát, Sozoas?

Meg kell szólalnia valahogy. A szájában lévő két nyelv ide-oda tekergőzött, ahogy megpróbálta visszaadni azokat a hangokat, melyeket ezek az idegenek beszédre használtak.

– Én... jól... vagyok – törtek elő a hangok fuvolázva, de úgy tűnt, Kes-barát megérti, mert felsóhajtott és elmosolyodott. Fogainak különös szerkezete, bőre apró redői, ahogy felgyűrődik az ajka és a szeme körül, ezek jó dolgok, gondolta Sozoas.

– Beszéli a nyelvünket! – mondta Kes meglepett és örömteli hangon.

– Látnom... kell... Tuvok-barátot... kérem? – Hamarosán elsajátítja különös beszédmódjukat. Egyik nyelvét a másik köré csavarta. Még gyakorolnia kell egy keveset. A nyelvük – kevesebb, mint száz különböző hanggal –gyerekesen egyszerűnek tűnt. Megpróbálhatná a felső nyelvét

mozdulatlanul tartani, miközben csak az alsóval beszél, az talán könnyítene valamit a dolgon.

– Hamarosan itt lesz – ígérte Kes. – Most engedje meg, hogy hívjam a doktort – elsietett a szoba közepén lévő apró, elzárt fülkébe. Sozoas nézte, ahogy jár, a széles, öles lépteket, azt, ahogy kilöki a karját, hogy egyensúlyban maradjon. Hogyan tud talpon maradni, ha ilyen hatalmasakat lép?

Egy másodperc múlva Kes-barát visszatért, nyomában azzal a szokatlanul sima lénnel, Doktor-baráttal. Doktor-barát egy sima, apró dobozt tartott a kezében, melyet kinyújtott Sozoas felé. Ajándék? A doboz enyhén rezgett Doktor-barát kezében. Mikor Sozoas nyúlt, hogy átvegye, Kes-barát megfogta a kezét és lejjebb tolta. Sozoas felé fordult. El akarja magát fogadtatni? Logikusan nézve nem kellene felajánlania magát – nem vette fel az első vagy a második nőt elfogadó rítus tartását (a Tuvokkal megosztott emlékekből tudta, hogy Kes valamifajta nőnemű lény). Zavarodottságában mind a hat fürtjét kinyújtotta felé. Úgy tűnt, Kes nem érti, és semmiféle magyarázatot nem adott. Egy idegenről van szó, figyelmeztette magát Sozoas. Talán nem vettem észre valamilyen apróságot.

– A... kezei... – kezdte. – Csak... nem?

– Még egy pillanatot várjon – mondta neki Kes-barát. – A doktor meg akar bizonyosodni arról, hogy minden rendben.

– Köszönöm... Kes-barát. – Hibát követett el. Semmiféle rejtett szándéka nem volt Kes-barátnak, mikor megérintette őt. Elgondolkodott, ezek az emberek miként párosodnak. A vulkáni pon farr rítus jutott az eszébe. A pár rituális elfogadása vagy küzdelem időleges hűségének elnyeréséért. Érdekes. Most, hogy jobban belegondolt, teljesen világos volt ennek a gyakorlatnak az értelme a humanoidok között. Rideg logikájuk miatt időnként szükségük van érzelmeik levezetésére, és a párzási időszak alkalmasnak tűnik erre. Kes-barát nem tudhatta, hogy ha egy nő megérinti egy férfi kezét, azzal jelzi, meg akarja kezdeni a két éves udvarlási időszakot, amivel megnyerheti magának a férfit.

– Úgy tűnik, megfelelő az állapota – mondta végül Doktor-barát leengedve a dobozt. – Fel tud állni?

– Igen. – Sozoas lemászott az orvosi asztalról és eléjük állt. A fürtjei Kes-barát állával és Doktor-barát mellkasával voltak egy vonalban. Lassan megfordult és felemelte a karját, hogy mutassa nekik, milyen jól van. Minden egyes ízületét meghajlította, majd mélyen meghajolt. – A gondoskodása... a lehető legkiválóbb... volt, Doktor-barát.

– Van egy bizonyos színvonal, melyet fenn kell tartanunk – mondta Doktor-barát. – Hozhatunk valamit inni vagy enni önnek?
– Esetleg... – habozott – vizet?

*

Tuvok éppen befejezte az evést, amikor a jelvénye jelzett. Az étel igazán pompás volt. Legalább annyira élvezte a gyümölcsök és zöldségek színét, mint amennyire az ízeket. Eddig soha nem figyelt fel arra, hogy az ételnél mennyire fontosak a színek, de most úgy vélte, az élvezet olyan újabb szintjét kínálták, melyet korábban sohasem tapasztalt.

Szórakozottan megérintette a jelvényét.

– Itt Tuvok.

– Janeway – hallotta Janeway vezér hangját. – A doktor most tájékoztatott, hogy a szperiai visszanyerte az eszméletét. Kérem, csatlakozzon hozzám a gyengélkedőiben.

– Máris megyek – mondta Tuvok, miközben felállt.

*

Tom Paris habozva állt Marta Dvorak kabinja előtt. Ezelőtt sehová sem jutott vele, de a mai nap különösen kimerítő volt. Egy csata, amiben majdnem megölték őket, lékek a burkolaton, dupla szolgálat... a hátában és a nyakában még mindig érezte a fáradtságot. Ki kellett egy kicsit lazítania... és úgy sejtette, Martára is ráférne. Miért ne tennék együtt? Marta arcában, a szemében, vagy a hangjában volt valami, ami úgy vonzotta, mint fény a lepkét.

Elhatározta magát. Most vagy soha. Előrelépett és hallotta, ahogy a komputer jelzi a jelenlétét.

– Ki az? – kérdezte egy lány hang.

– Tom Paris.

Az ajtó félrecsúszott. Marta leheletvékony kis háziköntöst húzott és leengedte hosszú, selymes haját. Bőre szinte ragyogott a kabinjából kiáradó gyenge fényben, kék szeme szikrázott. Tom még soha nem látta ennyire gyönyörűnek. Még senkit sem látott ilyen gyönyörűnek.

Marta nekitámaszkodott az ajtókeretnek. Tom orrát megérintette valamilyen idegen parfüm finom, egzotikus virágillata. Előrehajolt és lassan belélegezte.

– Mit tehetek önért, hadnagy? – kérdezte Marta hivatalos hangon.

– Gondoltam, csatlakozna hozzám egy piknikre – mondta Tom. Elvigyorodott, és felemelt egy adatcsipet. – Ellenőriztem, és szabad a holoszoba. Ráadásul azon kevés rendszerek egyike, amelyek teljes energiával működnek.

– Nagyon izgalmasan hangzik – mondta Marta –, de attól tartok, nem tehetem. – Tett egy lépést oldalra, és a válla fölött hátrapillantott – Attól tartok, már van programom erre az estére.

Tom követte a pillantását...

Harry Kim, kezében egy pohár borral, a szobában üldögélt. Üdvözlétképpen megemelte Tom felé a poharát.

Tom elvörösödött.

– Én... ööö... – kezdte.

– Mindenesetre köszönöm – lépett vissza Marta és az ajtó a helyére csúszott.

Tom rácsapott a falra. Úgy látszik, Harry megelőzte őt. Tanul a kölyök. Aztán mosolyra húzta a száját. Nincs ebben semmi meglepő, elvégre egy mestertől tanult.

Fütyörészve elindult, és végigsétált a folyosón.

*

Kathryn Janeway a gyengélkedő előtt várt. Tuvokra. Kissé nyugtalan volt, de igyekezett palástolni. Vajon miért késlekedik a biztonsági tisztje?

Végre megérkezett Tuvok is; öles léptekkel sietett végig az enyhén kanyarodó folyosón. Olyan, mint mindig, gondolta Janeway. A vulkáni jó színben volt, tekintete átható és őszinte.

Tuvok pontosan Janeway előtt állt meg.

– Készen áll, vezér?

Janeway a homlokát ráncolta. Vezér? Kissé szokatlannak tűnt, de most nem volt ideje ilyesmivel foglalkozni.

– Igen. És ön?

– Igen!

Janeway mély lélegzetet vett és előrelépett. Az ajtó kitérült. Beléptek a gyengélkedőbe. A szperiai – Sozoas, emlékeztette magát a kapitány, ez a neve – ott állt, tőle balra, éppen Kessel és a doktorral beszélgetett. Láthatóan sokat javult; bár a bőre még mindig foltos szürke volt, a fején lévő fűrtök most egyfolytában vonaglottak és minden mozdulata erősebbnek, határozottabbnak tűnt.

– V'peth sem t'tar – trillázta az idegen Janeway felé fordulva. – Tuvok-barát, Janeway vezér. S'path tzi nar loth.

Honnan ismeri őt? Persze, persze, az agyegyesítés során ő is legalább annyi új ismerethez jutott, mint Tuvok. Janeway felpillantott a vulkánira, aki derékból meghajolt. Egy pillanatig habozott, aztán ő is ezt tette. Most Tuvok ösztöneire kell hagyatkoznia.

– Örülök, hogy újra találkozom önnel, Tuvok-barát – mondta Sozoas enyhe akcentussal. – Az összekapcsolódásunk igencsak kitágította a világlátásomat.

– Mint ahogyan az enyémet is – így Tuvok. – Hallom, elsajátította a nyelvünket.

– Se'peth na ho-tsko – mondta Sozoas.

– Zha na ho-tsko – válaszolt Tuvok. – Én is elsajátítottam az önét. Jól sikerült osztozás volt, Sozoas-barát – megfordult. – Hadd mutassam be Janeway vezért, aki ezt a hajót irányítja.

– Janeway vezér! – Sozoas másodszor is meghajolt a nő felé.

– Sozoas, örülök, hogy megismerhetem – mondta Janeway. Tuvok alig észrevehetően bólintott, ezért válaszképpen ő is újra meghajolt. A dolgok jobban mentek, mint remélni merte.

– Ön elérte a Barát rangját – folytatta Sozoas –, a közös emlékeinkben így szerepel... és mégis ön a Vezér?

Janeway a vulkánira nézett, aki láthatóan szándékosan kerülte a pillantását. Tuvokot a barátjának tartotta, de soha nem került sor arra, hogy kapcsolatukat szavakba próbálják önteni. Mindenesetre jólesett tudni, hogyan érzett Tuvok vele kapcsolatban: oly sok év után melegséggel töltötte el a dolog.

– Ez valóban így van – mondta lassan Sozoasnak –, az a megtiszteltetés ért, hogy Tuvokot barátomnak mondhatom. Szeretném, ha ön is a barátom volna.

– A mi társadalmunkban a Barátságok eltérő rangokon ívelhetnek át – magyarázta Tuvok Sozoasnak. – Rituális szokásról van szó.

– Pontosan erről van szó – csatlakozott hozzá gyorsan Janeway. – Örülnék, ha Barátként sorolhatnám be.

– Ha Rómában vagy... Ugye ezt mondják az emberek? – kérdezte Sozoas.

– Igen. Igen, így van – nevetett Janeway. Gyorsan körülpillantott a gyengélkedőben. Kes és a doktor, bár udvariasan elhúzódtak az útból, élénken figyelt. Nem, a gyengélkedő nem tűnt alkalmasnak erre, a fajaik közötti első találkozóra.

– Doktor, Sozoas elhagyhatja a gyengélkedőt?

– Természetesen – szólta a doktor. – Testileg kitűnő formában van, ha figyelembe vesszük, hogy majd' egy napig öntudatlan volt, pszichotrópot adtak be neki és átesett egy vulkáni agyegyesítésen. Enyhén kiszáradt, de egy pohár víz segített rajta.

– Rendben – határozta el magát Janeway. – Sozoas, ha követne, áttennénk a találkozónk helyét a tárgyalóterembe.

– Semmi kifogásom ellene, Janeway vezér. Úgy vélem, sok mindenről kell szót ejtenünk. Logikusan nézve mindkettőnk népének számos előnye származhat ebből.

– Erre – fordult Janeway az ajtó felé, Sozoas pedig utána csoszogott. Rövid lábai miatt nem tudott gyorsan járni, ezért Janeway hozzáigazította a lépteit.

Nem tudta elhinni, hogy Neelix vitatkozó népségnek nevezte a szperiaiakat. Úgy tűnt, Sozoas bármit megtett volna azért, hogy a lehető legjobb színben tűnjön fel előtte. A delta kvadránsban létesített kapcsolatfelvételek közül ez tűnt a legígéretesebbnek.

Tuvok egy pillanatig még a gyengélkedőben maradt. Janeway megállt az ajtóban, hogy megvárja.

– Kes – mondta Tuvok –, az ön által viselt színek nagyon tetszetős látványt nyújtanak. Köszönöm önnek az élményt.

– Köszönöm a bókot – válaszolta boldogan Kes mosolyogva. – Hídja, Mr. Tuvok, ez az első kedves dolog, amit mondott nekem. – Felkacagott. – Ha nem vigyáz, még féltékennyé teszi Neelixet...

– A féltékenység ebben az esetben illogikus volna – mondta Tuvok. – Már igen boldog párkapcsolatban élek – megfordult, és az ajtó felé indult, de Janeway felemelte a kezét, hogy megállítsa. Fürkészően felnézett rá.

– Maradjon itt teljes orvosi kivizsgálásra, Tuvok – mondta. Odafordult a holografikus doktorhoz. – Egyetért velem?

– Igen – mondta a doktor. – Az agyegyesítés óta már második alkalommal észleltem abnormális viselkedést Mr. Tuvok részéről, kapitány.

Tuvok elfintorodott.

– Ez a késlekedés nem szükséges és nem is kívánatos, kapitány.

– Én azt hiszem, az – mondta Janeway.

– Ön téved – bizonygatta Tuvok.

– Ez közvetlen parancs, Mr. Tuvok.

– De ön akkor is téved!

– Erről nem ön dönt! – Tuvok nem szokott így vitatkozni. Janewaynek már kétsége sem volt afelől, hogy valami történt vele. Csak remélni merte, hogy nem az agyegyesítés során. Ha bármilyen végleges károsodásról van szó, azt soha nem bocsátja meg önmagának.

– Ön téved! – mondta Tuvok harmadszor is.

– Ha így van, akkor a doktor kifogástalan egészségügyi bizonylatot fog kiállítani önről.

– Így van – karolt bele a doktor Tuvokba. – Kezdjük az orvosi letapogatóval.

– Úgy vélem, a vérbiopszia megfelelőbb volna – mondta Tuvok.

– De... – kezdte a doktor.

Tuvok megmakacsolta magát.

– Vérbiopszia – ismételte.

– Többet tudok erről a berendezésről és arról, hogyan működik, mint ön – erősködött a doktor –, és úgy vélem, rangomat tekintve ön fölött állok a gyengélkedőben, Mr. Tuvok.

– De ha jobban megnézzük, nem vagyunk a gyengélkedőben!

– De igen – kezdte a doktor kissé hevesen. – Ott vagyunk!

Janeway felsóhajtott. Még egy probléma... és sajnos olyan, aminek megoldása túl van az ő képességein. Csakis a doktorra számíthat.

– Erre – mondta Sozoasnak. – Sajnálom, végig kellett néznie ezt a közbjátékot. Úgy tűnik, károsan hatott Tuvokra az agyegyesítés.

– Miféle káros hatásra gondol? – kérdezte Sozoas.

Janeway rápillantott a szeme sarkából és látta, a lény fején lévő összes csáp kinyúlik felé. Úgy tűnt, Sozoas osztatlan figyelmét élvezi. Nem vette észre Tuvok kihívó, vitatkozó, szinte már gyerekes és vulkánitól teljesen idegen hisztériázását? Lehet, hogy észrevette, csupán nem tűnt szokatlannak a számára.

– Semmi különös – nyugtatta meg Sozoast. – Biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra felveheti a szolgálatot.

– Reménykedjünk benne. Logikusan nézve ő legénysége pótolhatatlan része, és nem lehet sokáig távol tartani a szolgálattól.

Miközben Sozoas beszélt, Janeway egyszeriben mindent megértett. Ha természetétől fogva minden szperiai vitatkozik, akkor talán Sozoas személyiségének egy része leképeződött Tuvok elméjében... és talán egy kevés Tuvok rendszeres, szeretetre méltó természetéből bevésődött Sozoasba. A csere rövid távon előnyös lehet, de az ő felelőssége, ha tartósnak bizonyul. Mindenesetre most kihasználja és hagyja, hogy a doktor közben megkísérelje helyrehozni Tuvokot.

– Már évek óta ismerem Tuvokot – mondta a folyosóra lépve. Jobbra fordult. Sozoas lassan követte. – Nem a tőle megszokott módon viselkedett.

– Ah, értem.

– Itt is vagyunk. – A kapitány egy kétszárnyas ajtó elé lépett.

A helyiség közepén kerek asztal állt, körülötte kényelmes, magas támlájú székek. Az ajtóval szemközti falba széles megfigyelőablakot építettek be. A szubtérgyorsító lassan forgott a vörös óriás és a fehér törpe között. Janeway máskor csodálatosnak találta volna a látványt, de most csak a teendőire tudott gondolni.

Leült és intett Sozoasnak, foglaljon helyet. A lény tétovázás nélkül ahhoz a székhez lépett, amelyen rendszerint Tuvok szokott ülni. Testtartása, mozdulatai, viselkedése – minden Tuvokra emlékeztetett. Kísérteties volt.

Janeway mély lélegzetet vett, és gyorsan beszámolt arról, hogyan vették Sozoas segélyhívását, és mi mindennel találkoztak a rendszerben. Néhány szóval felvázolta, mit talált B'Elanna, hogyan zajlott le az ürcsata, aminek a végén a három ellenséges hajó harcképtelenné vált.

– A létfenntartó rendszer mindhárom hajón működik? – kérdezte Sozoas.

– Mindjárt megtudjuk. – A kapitány megérintette a jelvényt. – Janeway a hídnak!

– Itt Chakotay, kapitány.

– Milyen állapotban van a három szperiai hajó?

– Mindháromnak létfenntartó-rendszere minimális fokozaton működik. Figyelemmel kísérjük a javításukat. A jelek szerint a navigációs rendszerüket tartják a legfontosabbnak, mert máris gravimetrikus hullámokat bocsátottak ki rá. Sozoas felállt és a megfigyelőablakhoz lépett.

– Van mód arra, hogy közvetlenül beszélhessek az enyéimmal?

– Természetesen – mondta Janeway. – Nyithatunk egy kommunikációs csatornát, ha fogadják a jelzést.

– Fogadni fogják – jelentette ki magabiztosan Sozoas.

Janeway megfordított egy kommunikációs konzolt, hogy Sozoas is láthassa.

– Janeway a kommunikációs tisztnek – mondta.

– Iglesias zászlós – válaszolt egy férfihang.

– Öt percen belül létesítsen kapcsolatot a három szperiai hajóval. Ehhez a konzolhoz vezesse ki a jelzést.

– Igenis, kapitány – mondta a zászlós, majd kisvártatva hozzátette: – Kesz. A kapitány Sozoasra nézett.

– Engedje meg, hogy *előbb* szóljak Tuvoknak. Ha lehetséges, szeretném, ha ő is itt lenne. – Azt nem magyarázta el, miért tartja fontosnak a vulkáni jelenlétét. Egyelőre nem tudta, hogy Tuvok alkalmas-e a szolgálatra, de a legénység tagjai közül ő volt az egyetlen, aki értette a szperiai nyelvet.

Sozoas megértette, miről van szó.

– Természetesen, Janeway vezér – mondta. – Tudni akarja, mit mondok. Meg kell őriznie a pozícióját. Ez a megszokott eljárás. Megvárjuk Tuvok-barátot.

Kes meglepetéssel vegyes élvezettel figyelte Tuvokot és a doktort, végig vitatkoztak, a vizsgálat minden egyes fázisánál. Tudta, hogy a doktor kissé makacs –ilyenek programozták –, de csak annyira, hogy kiválóan el tudja látni a feladatát. Korábban adódott néhány probléma emiatt, de ebben az esetben, Tuvokkal szemben éppen ilyen csökönységre volt szükség. Az első néhány percben leállt vitatkozni a vulkánival, de aztán taktikát váltott, és szó nélkül tette a dolgát.

A „némán dolgozom” megoldás hatékonynak bizonyult. A doktor elvégezte Tuvokon azokat a vizsgálatokat, amelyeket fontosnak tartott, és nem foglalkozott azzal, hogy a vulkáni mit akar.

A vérbiopszia különös módon semmi különös nem mutatott ki. Ugyanígy az agyi letapogatás, a bioszkennelés és a többi vizsgálat sem hozott eredményt. Kes alaposan szemügyre vette Tuvokot. A jelek szerint az állapota kitűnő volt.

– Mint ahogy már mondtam önnek, ez a vizsgálat szükségtelen volt.

– Igazán? Nos, ön mivel magyarázza szokatlan érzelmi reakcióit? – kérdezte a doktor. – Mikor történt utoljára, hogy megdicsérte a legénység egy másik tagjának ruházatát?

– Körülbelül öt egész kéttized perccel ezelőtt.

– És ezt megelőzően?

Tuvok mélyen a gondolataiba merült. Nem adott választ. Kes is igyekezett felidézni a legutóbbi alkalmat, amikor Tuvok bókkolt valakinek. Rájött, hogy nem tud ilyenről. Egészen eddig úgy vélte, a vulkáni képtelen ilyesmire.

– Nem tudok még egy esetet felidézni – ismerte be végül Tuvok.

– Pontosan erről van szó! – folytatta a doktor. – Atipikus a viselkedése, és ez arra utal, hogy valami nincs rendjén. A testi problémákat kizártuk. Ez azt jelenti, hogy szellemi természetűvel van dolgunk.

– De elképzelhető, hogy a mai napig egyszerűen nem figyeltem fel Kes ruhájára. Ha ez a helyzet, akkor teljesen helyénvaló a reakcióm.

– Nem hiszem, hogy ez ennyire fontos volna – mondta Kes, csírájában elfojtsa az új vitát, ami ebből kipattanhatott. – Miért ne dicsérhetné meg Mr. Tuvok a ruhám színét, ha tetszik neki?

– Ez nem tetszés vagy nemtetszés kérdése – mondta a doktor lassan. – A vulkániak egész egyszerűen nem bókolnak olyan módon, ahogyan Tuvok bókolt önnek. Ez érzelmes és nagyon szubjektív válasz volt.

– Ez egy tény megállapítása – mondta nyugodtan Tuvok.

– Emlékszik az apjára? – kérdezte váratlanul Kes. Talán a valódi válasz felé tudja Tuvokot terelni, hogy ő maga oldja meg a problémát. Neelix ezt tette volna.

– Természetesen.

– Ő is ugyanannyira logikus volt, ő is annyira uralkodott az érzelmein, mint Ön?

– Még inkább. Mindig is törekedtem arra, hogy az ő példáját kövessem.

– Akkor eléggé jól ismeri őt ahhoz, hogy végiggondolja, ő mit mondana, ha olyan helyzetbe kerülne, mint amilyenbe ön a mai nap folyamán... Ő mit mondana, ha ilyen ruhában látna engem? Hogyan reagált volna arra, hogy Janeway kapitány és a doktor szerint vizsgálatra van szüksége? Tuvok elfintorodott.

– Azt hiszem, értem, hová akar kilyukadni. A válaszaim valóban szokatlannak tűnnek, ha összevetjük az atyám képviselte vulkáni szokásokkal... – Elhallgatott, mintha mélyen magában keresné a választ. – Ezek az események további megfontolást igényelnek – ismerte el.

– Azt tanácsolnám – mondta a doktor –, hogy gondosan kísérje figyelemmel a szavait és tetteit az elkövetkezendő huszonnégy órában. Gondoljon arra, mit tenne vagy mondana egy másik vulkáni, mint amilyen az apja vagy más, tiszteletben álló személy, hasonló körülmények között. Ha észleli, hogy a viselkedése eltér a vulkáni normától, álljon meg, és figyelmesen gondolja végig, amit tesz.

– Megpróbálom – mondta Tuvok.

– Nem látok további okot arra, hogy visszatartsam a szolgálattól. Azonban szeretném, ha huszonnégy óra múlva újból jelentkezne nálam. Megismételjük a vizsgálatot.

Jelzett a hajó belső kommunikációs rendszere.

– Doktor – hallatszott Janeway kapitány hangja –, Mr. Tuvok jól van? Felveheti a szolgálatot? Szükségem lenne rá.

– Nincs jól, de azt hiszem, alkalmas korlátozott szolgálatra... amennyiben nem éri túlzottan nagy szellemi megerőltetés.

– Köszönöm, doktor. Mr. Tuvok, jelentkezzen a négyes tárgyalóteremben. Janeway, vége.

– Hallotta a kapitányt – mondta a doktor. – Várja a munka... de ne feledje, amit mondtam!

*

Janeway szája kiszáradt, amikor Tuvok belépett a tárgyalóba és a Sozoaséval szemközti székre huppant.

Olyan... távolinak tűnt. Idegennek. Nem volt azonos önmagával, de azzal az egyfolytában vitatkozó személlyel sem, akivé változott. Talán a doktor csinált vele valamit? Vagy lehet, hogy új szakaszba ért a betegsége? Szemmel kell tartanom! – határozott.

– Feltételezem – mondta Tuvok, mintha mi sem történt volna –, hogy már megtették a szükséges előkészületeket a három szperiai hajóval történő kapcsolatfelvételre. – Összefonta az ujjait a tárgyalóasztalon, és érdeklődve Janewayre pillantott.

– Igen – válaszolt a kapitány. – Hogy érzi magát, Mr. Tuvok? Biztos benne, hogy alkalmas a szolgálatra?

– Igen, kapitány. Szeretnék... elnézést kérni a gyengélkedőben törtétekért. Többé nem fog előfordulni.

Sokkal szigorúbb lett önmagához, ismerte fel Janeway. Egy külső szemlélő azt mondhatná, tökéletes az önuralma. Vasmarokkal szorítja a gondolatait és érzelmeit. Nem hagyja, hogy valami rosszul süljön el, és ennek érdekében bármire képes. A kapitány rájött, ő is pontosan ezt tenné Tuvok helyében.

Rendben, de mit tegyen a saját helyében? Egyelőre semmit... Semmit azon kívül, hogy folytatja a munkáját, és bízik benne, hogy Tuvok, a régi, valódi Tuvok ismét felszínre bukkan.

Megérintette a jelvényét.

– Hívja a három hajót!

– Kesz, kapitány! – mondta Iglesias.

– Kezdje – szólt Sozoasnak. Most már Tuvokra és Sozoasra kell bíznia, hogy elsimítsák a dolgot.

– A szperiai előrehajolt.

– Na braszh – mondta különös füttyök és csiripelés kíséretében. – Azhact na braszh Sozoas.

Remélem, sikerülni fog, gondolta Janeway. Ha nem, akkor feleslegesen áldoztam fel Tuvok agyát, és akkor... Mi lesz akkor? Fogalma sem volt. Idegesen nyelt egyet.

Tuvok nekilátott a tolmácsolásnak.

– Azt mondta: „Figyelem, klán-barátok, itt Sozoas alvezér.”

– Pra-toth na sz'asa – folytatta Sozoas, Tuvok pedig folyamatosan fordította a beszélgetést.

– A szubtér-gyorsító mérnöki részlegének vezetője vagyok. Válaszoljanak, ha hallják ezt az adást – mondta Sozoas.

– Örömmel halljuk az adást – jött a válasz a szperiai vezérhajóról. – Úgy hittük, mindannyian meghaltak. Az ellenség fogságába került, alvezér? Vannak még más túlélői is a mészárlásnak?

– Nem, nincs több túlélő. A Bolygók Egyesült Föderációja, egy távoli szövetség új klán-barátai mentették meg az életem. Jelenleg a Voyager csillaghajó fedélzetén tartózkodom. De nem ez a fontos. Életbevágó információim vannak, melyeket el kell juttatni a klánvezérhez. A szubtér-gyorsító egy ismeretlen alklán vagy klán szabotázsának áldozata lett. A szubtér-gyorsító csövet fegyverként az úrvárosunk ellen fordították.

– Hogyan lehetséges ez?

– Még nem tudom. Vissza kell térniük a bázisra, és leadni a jelentésem a Vezéreinknek. Én itt maradok, hogy további vizsgálatokat végezzek.

– A mi hajóink is maradnak – jelentette be a másik hajó kapitánya.

– Nem.

– De.

– Nem!

– De!

– Nem! Alvezéri kiváltságom értelmében véget vetek ennek a megbeszélésnek.

– Ahogy parancsolja, alvezér.

Az igenek és nemek szinte már olyanok, mint valami rituálé szavai, gondolta Janeway. Úgy látszik a szperiaiak módot találtak arra, hogy minél jobban leegyszerűsítsék a vitáikat. Ha Neelix ezt tudná, másként viszonyulna hozzájuk, másképpen üzletelne velük, mint korábban...

– Meddig tart a hajók megjavítása? – folytatta Sozoas.

– Az A-Zha-Gor térhajtóművei nyolc órán belül lesznek üzemképesek. Az A-Zir-Troin térhajtóművei hét órán belül, az A-Zna-Tas térhajtóművei kilenc órán belül lesznek üzemképesek.

– Elfogadható. Folytassák a munkát. Értesítsen, ha mind a három hajónak visszaállt a termeghajtása. Sozoas alvezér, vége.

– Köszönöm – mondta Janeway. – Úgy vélem, komoly előrehaladás történt. Sozoas félrebillentette a fejét.

– Ez volt az egyetlen logikus dolog, amit tehettünk – válaszolta. – Meg kell keresnünk a valódi ellenséget. Janeway-barát, lehetséges volna, hogy a fekete dobozt a csókból a hajója fedélzetére hozzák?

– Úgy vélem, igen.

– Szeretném, megvizsgálni. Talán elárul valamit arról, ki tervezte és szerelte fel. Janeway Tuvokra nézett.

– Mi a javaslata, Mr. Tuvok?

– Úgy gondolom – mondta a vulkáni lassan, mintha minden egyes szavát mérlegelné, mielőtt kimondja –, hogy ajánlatos némi óvatosság, kapitány. Korábban azért nem háborgattuk a fekete dobozt, mert nem akartuk, hogy riasztást küldjön. A Voyager jelenleg semmilyen akcióra nem alkalmas.

– Egyetérték – Janeway a szperiaihoz fordult. – Várnia kell, míg végzünk a javításokkal. Még azelőtt kész leszünk, hogy az Ön három hajója ismét működőképessé válna.

– Ez elfogadható – mondta Sozoas. – Addig is tehetnénk valamit. Úgy tudom, a hajó rendszere automatikusan rögzít minden érzékelt adást.

– Így van – felelte Janeway. – Ez a szabályos eljárás... a komputer a hajónapló részeként automatikusan rögzít és tárol egy egész napnyi jelzést. Ezeket a felvételeket azonban sosem szoktuk meghallgatni. Vagyis csak akkor, ha egy hajót katasztrófa ér.

– Szeretné meghallgatni felvételeket – mondta Tuvok.

– Miért? – kérdezte Janeway. Aztán megértette. –Kódolt sugárzások, melyeket úgy terveztek, hogy beleolvadjanak a háttérzajba!

– Pontosan – szólt Sozoas. – Számos különböző klán és alklán kódját ismerem. Talán azonosítani tudjuk a szabotőröket.

Neelix átvette az energiaforrást a bal kezébe, és tovább sétált a folyosón. Bízott benne, hogy nem követ el hibát. Nagyon bántotta, amit Fairman mondott a főztjére panaszkodó legénységről, de most legalább értette, mit akar a fickó. A phu és a paga-gyökér ízére rá kellett érezni; aki nem ezeken nőtt fel, annak meg kellett szoknia az újdonságot. Most, hogy visszagondolt, eszébe jutott, hogy az elmúlt néhány hét során látott olyan embereket, akik gyanakodva méregették a tányérjukat.

Emellett, ha egy kis hazai étel javít a közhangulaton, akkor neki kötelessége kivizsgálni az ügyet. Talán nem is lenne olyan rossz. Ha Fairman rendszeres és hatékony módon osztja szét a replikáit ételt – márpedig amennyire meg tudta ítélni, a Föderáció nagy része rendszeres és hatékony módon működött –, akkor olyan lenne, mintha a legénység ráadás replikátor-fejadagokat kapna. Ez pedig határozottan jó dolog.

Fairman kabinjához ért, kettőt kopogott rajta.

– Itt vagyok.

– Gyere! Gyere be! – Fairman az ajtó túlsó oldalán állt. – Neelix! Ez az...?

– Az energiaforrásod. – Neelix úgy emelte fel az egységet, mint valami trófeát.

– Csodálatos! Nem is tudom elmondani, milyen sokat jelent ez nekem!

– Fairman elvette a dobozt, maga elé tartotta, jobbra-balra forgatta. Elhúzta a száját. –

Úgy néz ki, mint egy szabványos föderációs kapcsolótábla, de még soha nem láttam ilyen egységhez hasonlót. Honnan szerezted?

– A szperiai űrváros roncsaiból szereltem ki. Módosítottam, hogy alkalmazható legyen a föderációs felszereléshez.

– Mekkora a kimenő teljesítmény?

– Jócskán a föderációs szabvány keretein belül van.

– Akkor kipróbálom! – Fairman átment a szobán, a szekrényhez lépett, és elővett egy világosvörös dobozt, ami feleakkora volt, mint a hagyományos replikátorok. Az elülső nyílásba legfeljebb egy tányérnyi étel fért el. Neelix elkeseredetten nézte. Valami többre számított, valami nagyobbra.

Fairman letette a replikátort az asztalra. Megfordította és rákötötte a szperiai energiaforrásra.

Semmi sem történt. Talán rosszul végeztem a beállítást? – csodálkozott Neelix. Az emlékei közt kutatott. Nem, úgy tűnt, minden rendben volt. A hajó komputere által lefuttatott diagnosztikai program is ezt erősítette meg. Nem, nem, itt csakis Fairman replikátorával lehet baj!

– Elromlott?

– Ez csak a hordozható replikátorok szokásos melegedési folyamata – mondta Fairman. – Hát akkor, lássuk!

A replikátor elülső panelje váratlanul folyamatos zöld fénnel kezdett világítani. Fairman megérintett egy gombot.

– Forró csokoládé – mondta. Egy másodperccel később gőzölgő barna folyadék jelent meg a gépben.

Fairman kihúzta, felemelte, elégedetten megszagolta, majd felajánlotta Neelixnek.

– Tessék. Az első a tiéd. Óvatosan, forró.

Neelix kissé gyanakodva fogadta el. Egyszer hallotta, hogy Harry Kim a forró csokoládét hiányzó finomságként emlegette, de soha nem gondolta volna, hogy az innivaló. Beleszagolt. Az illata édes volt, jócskán különbözött a kávétól, amire Janeway kapitány és a legénység néhány tagja szokta elhasználni replikátor-fejadagjait.

A csésze mögül Fairmanre pillantott, aki várakozóan figyelte őt. Essünk túl rajta! – gondolta, és ivott.

Az első benyomása az volt, hogy az ital túl meleg. A második, hogy szinte már émelyítőén édes, de egy csipetnyi keserű hacambfa kéreg, vagy talán finomra őrölt emf levelek segítenének ezen. Igen, ebben a forró csokiban határozottan vannak... lehetőségek.

– Hogyan készült? – kérdezte. Ha az emberek ilyen finomságnak tartják, talán az ebben a kvadránsban található anyagokból ő is el tudja készíteni. Persze az íz problémáját ki kell javítania, de ez apróság.

– Replikátorral – mondta Fairman.

– Nem, úgy értem, eredetileg. Miből készítették az emberek a replikátorok előtt?

– Fogalmam sincs – pislogott Fairman.

– Nem érdekes, majd megkérdezem a komputert. – Neelix csüggedten megrázta a fejét. Az emberek egyszerűen semmit sem tudnak az ételekről. Néha azt gondolta, nem is törődnek azzal, hogy mit lapátolnak a szájukba. Akár sárga porchukot is felszolgálhatnak nekik, úgy habzsolnák, mint a főtt phut.

– Most pedig – dörzsölte a kezét Fairman – indul az üzlet!

– Rendben. De én most megyek. El kell készítenem a reggelit.

– Ahogy akarod. – Fairman fel sem nézett a replikátorról. – Tojásrántotta kolbásszal! – mondta. A kis gép feldünnögött és egy tányér jelent meg a belsejében. Fairman kivette. – Kávé, két cukorral, dupla tejszínnel!

Neelix fejszóválva kilépett az ajtón. Valahogy az volt az érzése, óriási hibát követett el.

Pablo Iglesias – miközben előkereste a hajó kommunikációs naplót attól az időponttól kezdve, hogy beléptek az Arbuk rendszerbe – a szeme sarkából a szperiait figyelte. Harry Kim beszámolt neki a helyzetről, amikor átvette a kommunikációs posztot és látta az adást is, amit a másik zászlós fogott, de ez sem készítette fel a látványra, amit Sozoas nyújtott. Az idegen életben valahogy még különösebbnek, még nyugtalanítóbbnak tűnt, mint a monitoron. Biztos az zavar ennyire, hogy nincs szeme, gondolta Pablo. Tuvok szerint a szperiai feje tetején lévő érzékszervek majdnem ugyanannyi adattal látták el őt, mint az embereket a saját érzékszerveik, de...

A szem a lélek tükre, mélézott Pablo, akinek pedig nincs szeme, annak... Lehet, hogy van lelke, de még véletlenül sem lehet kitalálni, mi jár a fejében. Csak most tűnt fel neki, milyen sokat számít a szem, amikor az ember véleményt alkot valakiről.

– Az anyag lejátszásra kész – jelentette.

– Lássunk hozzá! – mondta Tuvok.

Pablo bekapcsolta a készüléket. A hangszórókból a két csillag sztatikus zöreje tört elő, amelyet a nyílt űrből érkező sugárzás háttérbeli sziszegése ellenpontosított. Semmi különös nem hallatszott, Sozoas azonban gesztikulálni kezdett.

– Abn z'rachit! – mondta.

Tuvok válaszolt neki a saját nyelvén, Pablo pedig tanácstalanul figyelte, ahogy társalgásba bocsátkoznak, furcsa, torokhangú, fütt्योंkel tarkított hangokat hallatnak. Szerette volna, ha valaki lefordítja neki, miről van szó, de aztán megvonta a vállát. Tuvok úgyis szól, ha valami fontos téma kerül előtérbe, gondolta.

Tuvok végül bólintott, és feléje fordult.

– Zászlós, váltson át a jelenlegi háttérzajra, és folytassa a megfigyelést Sozoasszal. Ha vendégünk bármilyen szokatlan dolgot hall, értesítsen.

– Igenis, uram – mondta Pablo. Tuvok, egyetlen szónyi magyarázat nélkül elfordult és a kapitány szobájához ment. Belépett. Pablo visszafordult Sozoashoz.

– Meg tudná mondani, hogy mit hallott a felvételen?

– A Katonai-klán jelzését – felelte az idegen.

*

Janeway éppen Carey hadnagy jelentését hallgatta, de intett Tuvoknak, várjon egy kicsit.

– Köszönöm, Mr. Carey – mondta, amikor a hadnagy befejezte. – Végre megint jó híreket hallok. Csak így tovább!

– Igenis, kapitány – felelte Carey, és bontotta vonalat.

– Jó hírek? – kérdezte Tuvok.

– Nagyon jók – dőlt hátra Janeway a székében. Öregnek és fáradtnak érezte magát; a szolgálat, mint várta, túlságosan hosszúvá nyúlt. – A burkolati léket befoltozták, legalábbis ideiglenesen. Egy órán belül működőképesek lesznek a térhajtóműveink. A pajzsok és a fegyverek már most is teljes mértékben üzemkészek, akárcsak az impulzusmeghajtás. Jóval a kalkulált időpont előtt sikerült elvégezni a javításokat. A transzporter tizenöt percen belül működni fog, és egy óra múlva a másodlagos rendszerek nagy része is aktiválható.

– Ezek valóban jó hírek.

– Mit tudtak meg a rögzített anyagból? Tuvok félrebillentette a fejét.

– Úgy tűnik, hogy az adás a Katonai-klántól ered, ahogyan azt gyanítottuk.

– Ez biztos?

– Nem. A Tech-klán Katonai alklánja majdnem ugyanilyen kódokat használ. Sozoas csak egyféleképpen tud megbizonyosodni a bűnös kilétéről: ha megvizsgálja a csőben lévő vezérlőegységet.

Janeway bólintott.

– Rendben. Most, hogy az elsődleges védelmi rendszerünk ismét működik, intézkedjen, hogy B'Elanna távolítsa el azt a dobozt, amit talált. Amint lehetséges, sugározzák fel a fedélzetre.

– Igen, kapitány – Tuvok megfordult, hogy lelépjen.

– És... Mr. Tuvok... Tuvok megállt.

– Igen, kapitány?

– Pihenjen egy keveset. Ez parancs.

A vulkáni kinyitotta a száját, hogy válaszoljon. Janeway tudta, vitatkozni szeretne, ki akarja jelenteni, hogy semmi baja. Nem ez történt. Tuvok uralkodott magán, és csak ennyit válaszolt:

– Igen, kapitány. Ezt fogom tenni. Amint végrehajtottam a többi parancsát.

Janeway elfojtott egy ásítást. Itt az ideje, hogy ő is lefeküdjön, különben állva elalszik.

*

B'Elanna az ajkába harapott, fújtatott, és minden erejét összeszedve megpróbálta kiszabadítani a fekete dobozt a foglalatából. Fél órát töltött az energiaellátás és mikroérintkezők óvatos átkötésével, aztán ugyanannyi időt a ponthegesztés eltávolításával, hogy kiemelhesse az egységet. A jelek szerint hiába: a doboz nem volt hajlandó kicsúszni a helyéről. B'Elanna nem tehetett mást, agresszívebb megoldást kellett választania. Teljes erőből rángatni kezdte a műszert.

A doboz hangos reccsenés kíséretében megadta magát. B'Elanna megvizsgálta a hátoldalát. Valamilyen műanyagalapú ragasztóanyag maradványait találta rajta. Ezt egyszerűen csak odaragasztották...!

– Nem baj. Legalább egyben van – mormolta.

Felemelte a trikordert és elvégzett egy gyors vizsgálatot. A doboz passzív maradt, nem sugárzott, és nem is fogadott jeleket. Biztos megzavartam az adást. Pedig vigyáztam!

Tudta, jobb, ha jelenti a történeteket. Gyors mozdulatokkal a fejére illesztette a sisakját, és kiment a cső felszínére. Az interferencia itt nem zavarta a rádióadást.

– B'Elanna a Voyagernek.

– Itt a Voyager. Hallgatom, hadnagy – szólalt meg Pablo Iglesias hangja.

– Mondja meg Janeway kapitánynak, hogy véletlenül megszakítottam a vezérlődoboz és a szabotőrök közötti kapcsolatot. A doboz felsugározható.

– Itt Janeway – hallatszott a kapitány hangja egy másodperccel később.
– Ön is készen áll a felsugárzásra?

– Negatív – válaszolta B'Elanna. – Előbb a Voyagerhez akarom kapcsolni a cső fűvókáinak irányítását.

– Ez mennyi időt vesz igénybe?

– Még tíz percet.

– Rendben. Amint befejezte, jöjjön vissza. Nem szeretném, hogy megint parton maradjon, ha váratlan látogatókat kapunk. Janeway, vége.

B'Elanna elengedte a vezérlődobozt és nézte, ahogy lassan elsodródik tőle. Ismét jelzett a Voyagernek:

– B'Elanna a transzporterállomásnak. Mérjék be a következő a koordinátákat! – Letöltötte nekik a trikorder eredményeit. – Sugározzák át!

A vezérlődoboz eltűnt a fények csillogásában.

Akkor most tegyük pontot a mondat végére! Menet közben elég jól megismerte a szubtér-gyorsító cső működési elvét, és olyan információkhoz jutott, amelyek birtokában gyerekjátéknak tűnt, hogy a főderációs frekvenciára hangolja a vezérlőt. Csak néhány kisebb áramkört kell megváltoztatni, néhány vezérlőpanelt kell visszakapcsolni, és kész is van. Elindult vissza, a csőbe.

*

Az ajtó halk, csengető hangot hallatott. Harry Kim nagyot ásítva, a szemét dörzsölve ült fel.

– Fényt – mondta. Halvány ragyogás borította be a kabinját. Húsz percet, ha aludt... De nem, a kronométer szerint hat órát. Pedig csak húsz percnak tűnt.

Még egyet ásított, kikecmergett az ágyból, felvett egy köntöst és az ajtóhoz lépett. Remélem, valami komoly dologról van szó, gondolta.

– Nyit – mondta. Az ajtó félrecsúszott. Paul Fairman állt mögötte. Vidámnak látszott. Mellette kendővel letakart kis kocsí állt.

– Mit akar? – követelte Harry.

– Bocsásson meg a zavarásért, zászlós! – vigyorgott Fairman. – Van nálam valami, ami esetleg érdekelheti magát. Bejöhetek?

Harry ásított és hátrébb lépett.

– Rendben, de röviden, ha kérhetem. Tegnap dupla szolgálatot adtam – mondta. Ha már úgyis felkeltett, akár meg is nézhetem, mit hozott. Vajon mi lehet az, amiről azt hiszi, érdekelni fog?

Fairman betolta a kocsiját. Amikor az ajtó bezáródott, lerántotta a leplet. Harry szeme tágra nyílt az elképedéstől. Egy replikátor! Ugyanolyan reflux, amilyen az anyjának volt! Vagyis... olyan, csak éppen kisebb.

– Ezt honnan szerezte?

– Nem fontos – vigyorgott Fairman. – A lényeg az, hogy itt van és működik. Még hozzá saját energiaforrásról, tehát nem csökkenti a hajó tartalékait. Az enyém, és annyiszor használok, ahányszor akarom.

Furcsa, gondolta Hány. A kapitány még véletlenül sem ártaná bele magát ilyesmibe, Chakotay parancsnok pedig nem kedvelte Fairmant. Ezek szerint a készülék engedély nélkül került a fedélzetre. De ki csempészte fel? Talán Paris?

Harry megnyalta az ajkát.

– Gondolom, jó oka volt arra, hogy idehozza.

- Igen. Nagyon jó – mosolygott Fairman. – Mi a kedvenc étele?
- Ez most valami vicc?
- Szó sincs róla! Csak mondja meg, mire vágyott, és máris megkapja.
- Forró csokoládé – mondta Harry.

A replikátorban kisvártatva megjelent a kért ital. Harry tétován benyúlt, kivette a gőzölgő csészét és beleivott. Finom volt, az anyja is pontosan ilyet csinált annak idején. Élvezettel beszívta az illatát.

Fairman letakarta a replikátort és az ajtó felé tolta a kis kocsit.

- Csak szóljon, ha valami mást is akar. Mintákat is tudok hozni.

– Várjon! – Harry gyomra éhesen megkordult. – Ha már úgyis itt van... Az áfonyás palacsinta vajjal és forró sziruppal nagyon illik a forró csoki mellé.

– Máris! – Fairman levette a leplet a replikátorról, és pontosan olyan palacsintát vett ki belőle, amelyet Harry kívánt.

Mikor Harry a tányér után nyúlt, Fairman elhúzta előle.

- Az árát még nem beszéltük meg.
- Az árát? – Harry elfintorodott. – Mire gondol?

Fairman elmosolyodott és Harry rádöbbsent, hogy az arckifejezése leginkább egy olyan ragadozó vigyorára hasonlít, amelyiknek sikerült csapdába csalni az áldozatát.

- Csak az első volt ingyen.
- Mibe kerül? – kérdezte Harry gyanakvón.
- Ó, igazán olcsó! Csak egy szívességet kérek cserébe. Majd egyszer. Semmi komoly. Szeretném tudni, hogy számíthatok magára, ha lesz valami gondom. Tulajdonképpen már tudom is, hogy most mit szeretnék... Azt, hogy senkinek se beszéljen a mi kis titkunkról. – Megsimogatta a replikátor tetejét.

Harry megérezte a palacsinta illatát. Szájában összefutott a nyál, a gyomra ismét megkordult. Nem bírta legyőzni a kísértést.

- Rendben van.

Fairman ünnepélyesen kezet rázott vele.

– Élvezze csak, zászlós! – mondta. – Azt hiszem, mindketten egy csodás barátság kezdetén vagyunk.

*

Tuvok átcsúsztotta a tárgyalóasztalon lévő fekete dobozt Sozoasnak.

– Amennyiben az elemzésem helyes, akkor a Katonai-klántól származik – mondta.

– Igen – erősítette meg Sozoas. Janeway figyelte, ahogy végighúzza az ujjait a szerkezet tetején, majd hirtelen félretolja. – A jelölések elárulják. Tévedés kizárva.

– Hacsak nem... – kezdte Tuvok, de hirtelen elhallgatott. Janeway rájött, a vulkáni majdnem belekezdett egy újabb vitába, de még idejében uralkodott magát. Az agyegyesítés mellékhatása.

Tuvok arca olyan merev volt, akár a kőszobroké, a tekintete a távolba révedt. Szenved, gondolta Janeway.

– Jelölések? – kérdezte a kapitány, hogy megtörje a kényelmetlen csendet. Ő egyetlen jelet sem látott a doboz felületén.

– A szperiaiak nem színeket látnak, hanem szerkezeteket, alakokat – mondta Tuvok.

Janeway magához húzta a dobozt és végigfuttatta ujjait a felszínén. Számos helyen olyan volt, mint a dörzspapír, máshol viszont sima, mint az üveg. Olyan, mint a Braille-írás, amit a Földön használtak valamikor, gondolta. Csak sokkal, sokkal bonyolultabb.

– Miből gondolja, hogy a Katonai-klán volt a tettes? Mi van ráírva?

Tuvok előre hajolt és ujjával kitapogatta a durva rész körvonalait.

– Ez a szimbólum arról árulkodik, hogy a doboz a Miir Shtat Laboratórium terméke, ami a... ami a... – Arcán értetlenkedő kifejezéssel elhallgatott. – Nem emlékszem rá, hogy kicsodák.

– Talán kezd elmúlni az agyegyesítés hatása – szólt halkán Janeway.

– Lehetséges, kapitány.

– A Miir Shtat Laboratórium a Katonai-klán közvetlen irányítása alatt áll – mondta Sozoas. – Csakis olyasmi készülhet benne, amit a klán rendel. Ez a szerkezet elegendő bizonyíték a számomra.

– De miért vetemednének arra, hogy szabotáljanak egy kísérletet? – kérdezte Janeway. – Képesek lennének ennyi élőlényt elpusztítani? Ez barbárság!

– Valószínűleg azt feltételezték – mondta Sozoas –, hogy itt hagyjuk a gyorsítócsövet, ha a kísérlet kudarcba fullad. Mi távozunk, ők pedig megérkeznek, birtokba vesznek mindent, amit találnak, és folytatják a kutatásokat.

– És most mi fog történni? – kérdezte a kapitány.

– Ha nem válók rituális orgyilkosság áldozatává, ha nem lopják el a dobozt, a Klánok Tanácsa elé fogok járulni, és vádat emelek ellenük. A Tanács nem tehet mást, el kell ítélnie a Katonai-klánt.

– Rituális orgyilkosság?

– Igen. Ha a Katonai-klán végez velem, akkor a bűntényüknek nem marad tanúja.

– Kapitány – mondta lassan Tuvok –, ha a Tanács az ilyenkor szokásos módon jár el, a Tech-klán minden egyes tagjáért a Katonai-klán három tagját fogják kivégezni.

– Ártatlanokat? – döbbsent meg Janeway. A bűnösöket természetesen meg kell büntetni, de tömeggyilkosságot elkövetni azért, hogy „igazságot” szolgáltatassanak... Kirázta a hideg a gondolattól.

– A kivégzésre kijelöltek megválthatják az életüket azzal, hogy belépnek a Tech-klánba – mondta Sozoas. – Már sok, sok éve nem volt egyetlen kivégzés sem. Ugyanakkor több, mint nyolcvanötezer szperiai tartózkodott a kutatóközpontunkban. Ez jelentős átrendeződést jelent a klánok erői között.

– Javaslom, rendeljünk el riadót a hajón – mondta Tuvok. – A Katonai-klán esetleg lépéseket tesz ellenünk. Nálunk van a tanú és a bizonyíték. Valószínűleg nem akarják, hogy az igazságszolgáltatás fellépjen ellenük, tehát... cselekedni fognak.

Janeway megérintette a jelvényét.

– Kapitány a hídnak. Chakotay, vigye el a *Voyagert* cső közeléből. Impulzusmeghajtást használjon! Szeretném, ha minél messzebb lennénk tőle, amikor újabb hajók bukkannak fel. Rendeljen el sárga riadót.

– Igenis, kapitány!

Ám ahelyett, hogy kigyulladtak volna a borostyánszínű fények, ahogy azt Janeway várta, a vörös riadó jelzése harsant fel.

– Kapitány a hídra! – hallatszott Chakotay hangja az interkomból. – Újabb szperiai hajó közeledik! Hadihajónak látszik.

– Máris indulok! – mondta Janeway. Sozoasra nézett. – Kérem, jöjjön velem!

– De hát olyan kényelmesen ülök itt – füttyülte a szperiai.

– Azonnal... – kezdte a kapitány, de elharapta a szót. Ha Tuvoknál kezd elmúlni az agyegyesítés mellékhatása, akkor valószínűleg Sozoasnál is hasonló a helyzet, ami azt jelenti, hogy vitatkozni akar mindenén és mindenkivel. Ilyesmire most nincs idom! –gondolta Janeway bosszúsan. Tuvok felé fordult. –Hozza fel a hídra, amilyen gyorsan csak lehet. Ha kell, alkalmazzon erőszakot.

– Igenis, kapitány.

Janeway megfordult és a turbólifthez sietett. Egy hadihajó... Számított rá. Ezért nem engedélyezte B'Elannának, hogy a Voyageren folyó javítási munkálatok befejezése előtt távolítsa el a helyéről a szubtér-gyorsító távirányítóját. Mivel a Katonai-klán „szeme” eltűnt, nem maradt más lehetőségük, lépniük kellett.

A turbólift megállt. A hídra lépve Janeway az elülső kivetítőre pillantott, és meglátta az új szperiai hajó képét. Gyorsan közeledett feléjük.

– Állapotjelentést, Chakotay.

– A jármű a három lebénult szperiai hajó felé tart. Fegyverzete élesítve.

– Talán ők is Sozoas vészjelzésére érkeztek – mondta Janeway, bár egy pillanatig sem hitt benne. – Tételezzük fel róluk a legjobbat.

– Fotontorpedókat irányoznak a legközelebbi szperiai célpontra – mondta Dvorak zászlós a taktikai konzol mellől. – Tüzeléshez készülnek.

Ennyit az elméletünkről, gondolta Janeway.

– Teljes impulzusmeghajtás, Mr. Paris. Vigyen minket a sérült járművek és a hadihajó közé. Először rajtunk kell keresztülverekedniük magukat.

– Igenis, kapitány! – Tom keze villámgyorsan mozgott a pult fölött.

A Voyager előreugrott. Másodpercek alatt az érkező jármű és a Tech-klán három, tehetetlen hajója közé manővereztek. Az újonnan érkezett hajó óriási volt –kétszer vagy háromszor nagyobb a Voyagernél; hatalmas, ezüstszerű gömb, melynek mindkét oldalára két kisebb gömb tapadt. A kisebb gömbökön nyílások voltak, amelyek messziről lörésekre emlékeztettek.

– Lassítanak! – mondta Marta. – A fegyverrendszerek már ránk irányulnak.

– Pajzsokat fel! – adta ki a parancsot Janeway. Azzal is számolnia kellett, hogy a közelben tartózkodik egy ötödik hajó, ami esetleg szintén őket szemelte ki célpontjának. – Merről jött a támadó?

– A szubéterből emelkedett ki – felelte Chakotay. – Nem érzékeltük, csak amikor már a nyakunkon volt.

– Fogtunk már tőlük valamilyen adást, Mr. Kim?

– Még nem, kapitány – válaszolta Harry.

Janeway a homlokát ráncolta. Az indítékaik átlátszóan tiszták voltak... talán túlságosan is azok. Tényleg valamilyen körmönfont tervet akarnak végrehajtani, vagy egyszerűen csak többet néz ki belőlük a kelleténél?

– Nyisson csatornát!

– Csatorna nyitva – mondta Harry. Janeway felállt és előrelépett, hogy szembenézzen a kivetítővel.

– Itt Kathryn Janeway, a föderációs Voyager csillaghajó kapitánya! A közeledő szperiai járműnek! Kérem, azonosítsa magát!

Semmi válasz. Valahogy nem lepte meg a dolog; nem várt feleletet. Ha a Tech-klán három hajója az „először lövünk, utána kérdezzük” taktikát alkalmazta, mit várhatott a Katonai-klántól?

Ismét Chakotayhoz fordult.

– Milyen a felszerelésük?

– Manőverezésben jobbak vagyunk náluk, de több fegyverük van, kapitány. Nem hiszem, hogy egy szemtől szemben megvívott tűzharcból győztesen kerülnék ki.

– Akkor mindenáron el kell kerülnünk, hogy ez történjék. Mr. Paris, készüljön Omega tizenkettes kitérő manőverre. Parancsra azonnal végrehajtani. Tüzet nyitunk, a hajó alatt a háta mögé kerülünk. – Janeway ki akarta használni a gyorsaság kínálta előnyöket. Valahogy semmi kedve sem volt ahhoz, hogy nyugodtan üldögéljen, miközben a hajóját szilánkokra lövik ezek az eszement szperiaiak. A saját legénységén kívül a három sérült idegen hajó személyzetét is neki kellett megvédenie.

– Igenis, kapitány! – Tom előkészítette a manővert.

– Mindjárt lőtávolságban vannak! – szólt Marta.

Egy pillanattal később kinyílt a turbólift ajtaja és Tuvok, mögötte pedig Sozoas lépett a hídra. A szperiai még mindig a kezében tartotta a fekete dobozt.

– Janeway-barát – mondta. – Beszélnem kell a másik hajóval. Létfontosságú.

– Hogyne – mondta Janeway. – Ha van valami, amivel feloldhatja a feszültséget, akkor én támogatom. – odabólintott Harry Kimnek.

– Csatorna nyitva – mondta Harry.

Sozoas előrelépett, és saját, füttyögő nyelvén megszólította a másik hajót. Egy pillanattal később a képernyőn egy másik szperiai jelent meg, hogy válaszoljon. Először Sozoas, aztán a másik szperiai is szertartásosan meghajolt.

– Lelassítanak, és kikapcsolják a fegyvereiket – suttogta Dvorak zászlós.

– Figyelje őket tovább – mondta Janeway. Félrevonta Chakotayt és Tuvokot. – Menni fog a szinkronfordítás? – kérdezte a vulkánit.

– Kissé gyorsan beszélnek, de megkísérlem. Egy pillanatig a szperiaiakat figyelte, majd belekezdett.

– Sozoas vagyok, a Tech-klán szubtér-gyorsító kísérletének alvezére. Azonosítsa magát.

– Sezau vagyok, ennek a műveleti csapatnak a vezére.

– A Katonai-klán bectelen, áruló és alacsony hatékonyságú – mondta Sozoas. – Az indítékaik kapzsiságból erednek, és képzettség nélkül tevékenykednek.

– Ez sértésnek tűnhet, de valójában a klánok közötti, formális üdvözlés része – tette hozzá Tuvok. Chakotay a fejét csóválta.

– Neelixnek mégis igaza volt.

– Eszembe se jutott volna, hogy szertartást végeznek – csóválta a fejét Janeway. – Úgy civakodnak, akár a ferengik! – Minél többet tudott meg a szperiaiakról, annál kevésbé kedvelte őket. Gyanította, az egyetlen dolog, ami Sozoast elviselhetővé teszi, hogy szembesült Tuvok rendszerezett, racionális elméjével. Sozoas tudatának Tuvokra gyakorolt hatása már közel sem tetszett neki annyira.

Sezau válaszolt.

– A Tech-klán tettei indítottak minket arra, hogy cselekedjünk. Most is, mint mindig, a Technek a Katonai-klán területén történő mozgolódása áll minden klánok közötti viszály hátterében.

– A Katonai-klán agresszív viselkedése... Tuvok abbahagyta a tolmácsolást.

– Kívánja, hogy tovább folytassam, kapitány? Párbeszédük ezen a vonalon haladt tovább az elkövetkezendőkben.

Janeway lassan bólintott. Legalább van egy kis ideje, hogy kitalálja, mit tegyenek.

– Körülbelül meddig fog még tartani ez a vita?

– Órákig vagy – egyes ritka esetekben – akár napokig is elhúzódhat. Általában akkor ér véget, ha az egyik résztvevő összeesik a fáradtságtól,

elfogadja az érveket, a fölötte állók beavatkoznak, vagy az egyik oldal önhatalmúlag döntésre szánja magát.

– Melyik a legvalószínűbb?

– Ebben az esetben úgy vélem, az önhatalmúlag hozott döntő lépés.

– Támadás? – kérdezte Chakotay.

– Pontosan.

Janeway lassan, mélyen beszívta a levegőt.

– Mi van a másik három hajóval? Talán ők segíthetnek a Katonai-klán hajójával szemben.

– Az egyiküknél már újból üzemel a térhajtás, a másiknak még húsz perc kell hozzá. A harmadiknál egy órán belül befejeződnek a javítások – mondta Chakotay.

Janeway bólintott. Rosszabbra számított.

– Négy hajó együtt több, mint elegendő ezzel az eggyel szemben. Azonban sajnos nem vagyok meggyőződve arról, hogy a szperiaiak a segítségünkre sietnének.

– Miért nem? – kérdezte Chakotay. – Talán meg akarnak halni?

– Attól tartok, egyet kell értenem a kapitány értékelésével – mondta Tuvok. – A szperiaiak nem döntenek gyorsan, még akkor sem, ha olyan válságokkal kell szembenézniük, mint ez a mostani. Sokkal valószínűbb, hogy végignézik, ahogy elpusztítanak minket, aztán egyenként vitába szállnak a Katonai-klán hajójával, míg csak őket is el nem pusztítják.

– Még akkor sem segítenének rajtunk, ha a saját életük forog kockán? – húzta fel a szemöldökét Chakotay.

– Ezt nehezen hiszem el.

– Higgye el – mondta Janeway. – Illik a kultúrájukról kialakított képbe.

– A helyzet azonban nem reménytelen – folytatta Tuvok. – Fel kell hívnom a figyelmüket arra, hogy a szperiaiak sem hajlamosabbak az öngyilkosságra, mint mi. A Katonai-klán, ha olyan helyzetben találja magát, amiből nem kerülhet ki győztesen, meg fog hátrálni. Jelen pillanatban jobb fegyvereink vannak, mint nekik.

– Ezt nem igazán értem – mondta Janeway.

– A szubtér-gyorsító csőre céloztam. B'Elannának mostanra végeznie kellett a vezérlés Voyagerre történő átirányításával.

– Már rég befejezte a munkát – bólintott Chakotay.

– Húsz perccel ezelőtt sugároztuk vissza

– Ekkora kockázatot akar vállalni? – Janeway a fejét rázta. – Hogyan lehetnének bizonyosak afelől, hogy a lökéshullámok az ő hajójukat bénítják meg és nem a mienket? Ezúttal nincs második lehetőség!

Tuvok felvonta a szemöldökét.

– Nem hiszem, hogy túlságosan kockázatos lenne a dolog. Akkor semmiképpen sem, ha a csövet egyenesen rájuk irányozzuk.

Örültség! – gondolta Janeway. Lehet, hogy még nem múltak el az agyegyesítés mellékhatásai? Tuvok, a régi, eredeti Tuvok sosem beszélt volna ilyen könnyedén a gyilkolásról. Eleteket kioltani? Ez ellentétben állt mindennel, amiben hitt.

– Én nem tudok ilyen könnyen parancsot adni a hajójuk elpusztítására...

– Nem azt mondtam, hogy a csőből tüzet kell nyitni – szólt Tuvok színtelen hangon –, csak azt, hogy irányozzuk rájuk. Mivel ők a felelősek azért, hogy fegyverré vált, bizonyára ismerik a hatékonyságát és a pusztító erejét.

– Azt akarja mondani, hogy blöffölünk? – vigyorodott el Chakotay. – Azt hittem, a vulkániak sohasem tesznek ilyesmit.

– Talán azért, mert még soha nem pókerezett vulkánival – mérte végig Tuvok. – Alkalmasabb időben szívesen venném, ha lenne lehetőségem bemutatni.

– Vigyázzon, mert esetleg a szaván fogom! – nevetett Chakotay.

Talán mégsem olyan rossz terv, tűnődött Janeway. A Katonai-klán nem sejtheti, hogy blöffölnek.

– Rendben – mondta –, megpróbáljuk. Mennyi időbe telik a csőnek, hogy a cső elegendő energiát gyűjtsön a tüzelésre?

– Két órába és huszonhét percbe, legalábbis a lefuttatott komputer szimuláció szerint – mondta Chakotay.

– Vágjunk bele... de ne vonjuk magunkra a figyelmet. Ha most megmutatnánk a lapjainkat, akkor esetleg úgy határoznak, mégis rántámadnak, mielőtt lyukat beszélnek egymás hasába.

– Igenis, kapitány! – Chakotay a kommunikációs konzolhoz lépett, és néhány parancsot súgott Harry Kim fülébe. Janeway ekkor jött rá, hogy a cső vezérlését a kommunikációs egység végzi.

Harry Kim néhány másodpercen keresztül elszántan nyomkodta a billentyűket. Janeway óvatosan Sozoasra nézett. Nem engedhette meg, hogy esetleg Harryre irányuljon a figyelme – elképzelhető volt, hogy a szperiaiak gyanakodni kezdenének.

Sozoas élvezte a vitát. Lábát keményen megvetette, fejét felszegte és valamennyi csápja a képernyő felé mutatott. Hangjának remegő csivitelésébe harag és méltatlankodás felhangjai vegyültek.

A képernyőn látható szperiai mozgulatról mozgulatra és szórói-szóra megismételt mindent, amit Sozoas tett és mondott. Olyanok voltak, mint a

kedvenc játékuk felett civakodó gyerekek. Janewaynek eddig meg sem fordult a fejében, hogy két értelmes, felnőtt lény képes ilyen perpatvarra. Az alfa kvadránsban ez egyenesen szégyen volna.

Csak még néhány órát! Tarts ki Sozoas. Számítok rád és a makacs, vitatkozó természetedre! Most az egyszer abban reménykedett, hogy Tuvok racionális és kissé talán túlságosan logikus gondolkodásmódja nem fog felszínre törni a szperiai tudatában.

Mindig a reggeli volt a kedvence.

Neelix a gőzölt phuval, enyhén pirított arteliai borjúmiriggyel, xantaxai gombából készült mártással és magas fehérjetartalmú zöldséges rudakkal teli tálcákra pillantott. Szinte alig nyúltak hozzájuk. Abból a százötvenvalahány emberből, aki itt szokott reggelizni, most csak huszonkettő jelent meg. Egyesével vagy párosával üldögéltek a hajókonyha asztalainál, halkán suttoztak és úgy pillantgattak körbe, mintha temetésen lennének.

Ezért Paul Fairman a felelős, gondolta Neelix. Biztos reggelit osztott a legénységnek. Replikáit reggelit. Lélektelen reggelit, olyan ételeket, amelyekből hiányzott a lényeg. Az ízletes étel pedig, amiért ő másfél órán át megfeszítetten dolgozott, pocsékba megy. Nem, ez nem lehet, gondolta. Semmit sem dobhatnak ki; a készleteik kimerülőfélben vannak. A reggelihez hozzáad néhány új szószt, felmelegíti, és máris kész az ebéd. Ha akkor sem kell nekik, akkor majd megkapják vacsorára, egy kis zöldséggel.

Megérintette a jelvényét.

– Neelix Kim zászlósnak! – Hetek óta ez volt az első reggeli, amit Harry Kim elmulasztott. Tudta, Harry ismeri a választ kérdéseire.

– Most nem igazán alkalmas, Neelix – mondta Harry.

– Csak egyetlen kérdésre szeretnék választ kapni.

– Rendben, de röviden.

– Adott önnek Paul Fairman replikáit reggelit ma reggel? A másik oldalon hosszúra nyúlt a csend. Aztán:

– Sajnálom, de megigértem, hogy nem válaszolok erre a kérdésre. Bocsánat, most dolgom van. Kim, vége.

Neelix az ajkát rágcsálva gondolkozott. Harry megígérte, hogy erre a kérdésre nem válaszol? Hát ez meg mit jelent? Fairmannek meg kellett ígertetnie Harryvel, hogy nem mondja el neki.

De hát én adtam az energiaforrást! Tudtam, hogy nála van a replikátor. Miért nem akarja, hogy tudjam, reggelit oszt? Azt hiszi, bolond vagyok, hogy nem jövök rá magamtól?

Ha Tuvok nem bólintott volna rá, hogy adja oda Fairmannek az energiaforrást, akkor erre az egészre nem kerül sor. Mi járhatott a vulkáni

fejében? És ha már itt tartunk, mi járhatott az ő fejében? A replikátorok csak bajt hoznak az emberre.

Vagy lehet, hogy Fairman valamiért fel akarja őt bosszantani. Talán az egész nem más, mint valamiféle érthetetlen emberi bosszú?

Csupán arra kértem, hogy tizenöt percig kavargas-son! A phu kifutott, de ez baleset volt. Bárkivel előfordulhatott volna. Miért neheztelne rá Fairman? Egy ilyen semmisségért?

Talán nem csinál rendszert a dologból. Lehet, hogy ebédre mindenki itt lesz, ahogy mindig is itt voltak. Semmi értelme azonnal következtetéseket levonni, nem igaz?

Ugyanakkor volt valamiféle szokatlan, kellemetlen érzése, hogy a dolgok hamarosan még rosszabbra fordulnak.

B'Elanna elfojtott egy ásítást. Azt tervezte, hogy lefekszik és alszik valamennyit, de a sors másként akarta. A szubtér-gyorsító csőben végzett dupla szolgálat igencsak kimerítette, de a munka nem várhatott.

Carey hadnagy megmutatta neki a reaktormagon végrehajtott ideiglenes javításokat, és a mutatók nem voltak túl fényesek. Tisztában volt vele, hogy a harci helyzetek során milyen igénybevételnek teszik ki a hajtóműveket. A javításokat szakszerűen végezték el és normál körülmények között kibírják annyi ideig, míg a hajó befut a legközelebbi csillagbázisra, nagyjavításra. Azonban a közelben nem volt egyetlen csillagbázis sem, és ahogy Tom Parist, Chakotayt meg a kapitányt ismerte, szó sem lehet kímélő üzemről. A rájuk váró menet inkább vad rohanáshoz fog hasonlítani.

– Nem fog tartani – mondta. Carey rábólintott.

– Gondoltam, hogy így lesz. A kapitány működő térhajtóműveket akart, amilyen gyorsan csak lehetséges. Most van térhajtásunk.

– Nem sokáig, és csak négyes fokozatig. Rendeljen ide néhány embert. Beszélek a kapitánnyal. Ha kapunk még egy órát, stabilizálhatjuk a helyzetet.

– Értettem! – Carey megfordult, és a legénység tagjainak nevét kiabálva elindult a hajó hátsó része felé. B'Elanna felsőhajtott és megérintette a jelvényét.

– Torres a kapitánynak!

– Itt Janeway – jött a válasz.

– Kapitány, ki kell kapcsolnunk a térhajtóműveket.

– Mennyi időre?

– Egy órára, talán másfélre.

– Tisztában van a helyzetünkkel?

– Kapitány, súlyos szivárgásunk lehet, ha nem hangoljuk újra a stabilizálórácsot. Ha ezt nem tesszük meg, nem javaslom, hogy négyes fokozatnál nagyobb sebességgel vigye a hajót.

A kapitány hallgatott. B'Elanna tisztában volt vele, hogy a helyzetet mérlegeli.

– Lássanak hozzá, hadnagy. De igyekezzenek, ha egy mód van rá! Janeway, vége. B'Elanna feltúrta a ruhája ujját.

– Komputer! Készítsd fel a térhajtóművet a kikapcsolásra.

*

Janeway a következő órában egyre csak a faliórát nézte, Sozoast figyelte, és megpróbálta leplezni aggodalmát. Nincs térhajtásuk, nincsenek fegyvereik... ha Sozoas nem képes tartani magát a vitában, akkor komolyan bajba kerülnek.

Lassan, nehogy megszakítsa a szperiaiak vitáját, átment a híd másik oldalára, hogy csatlakozzon a biztonsági poszton tevékenykedő Tuvokhoz. Tuvok figyelte, hogyan halad a munkával B'Elanna és Harry Kim.

– Mennyi idő van még a szubtér-gyorsító feltöltődéséig?

– Tizenkét perc, harminchat másodperc – válaszolta Tuvok. A kapitány megérintette a jelvényét.

– Janeway Torresnek – mondta halkan. – Tizenkét perc múlva szükségem lesz a térhajtóművekre.

– Tízen belül megkapja, kapitány – felelt Torres.

– Köszönöm, hadnagy! – Tökéletes időzítés, gondolta. Sozoas egyszerre hátralépett.

– Bas sh'pa! – mondta, majd hátat fordított Sezau-nak. A csápjai mind más irányba mutattak.

– Befejezte – mondta Tuvok. – Éppen most jelezte, lezártnak tekinti a vitát. Most Sezaun a sor, hogy cselekedjen.

– Micsoda?! – pördült meg Janeway. – Még nem állunk készen. Tudunk valamit tenni, hogy...

Tuvok előreugrott, félretolta Sozoast az útból. Megvetette a lábát, felszegte a fejét és felkiáltott.

– Na posh sza ksi Tuvok!

A szperiai parancsnok csendben méregette egy pillanatig, majd válaszolt.

– Za arsaah Sezau, ksi zogu!

Janeway látta, hogy a veszekedés ott folytatódik, ahol félbeszakadt, csak a szereplők változtak. De vajon mennyi ideig tart ki Tuvok? Már csak tíz perc kellene! Talán sikerül...

A kapitány megragadta Sozoas karját és félrehúzta.

– Mit mondott? – faggatta. – Miért szakította félbe a beszélgetést?

– A Katonai-klán nem hajlik a jó szóra. Nem láttam értelmét a további vitának. A logika azt diktálja, hogy elérkezett a cselekvés ideje.

– De Tuvok...

A szperiai fűrtjei a vulkáni felé hajoltak.

– Valamilyen okból kifolyólag úgy határozott, hogy folytatja a megbeszélést. Azonban Sezau sértegeti, mert idegen, és mert egyik klánnak sem tagja. Éppen azon vitatkoznak, hogy Tuvok beletartozik-e a klán-barát fogalmába. Logikusan nézve Sezaunak hamarosan engednie kell ebben a kérdésben, és akkor fontosabb ügyek kerülhetnek terítékre.

– Köszönöm! – Tuvok bizonyára olyan vitatémát választott, amiben nyerhet. De teljesen mindegy, mi lesz a vége, a lényeg az, hogy nyerjen hat percet!

Janeway átment a kommunikációs poszthoz.

– Állapotjelentést, Mr. Kim.

– Fokozatosan megfordítottam a szubtér-gyorsítót. Nem hiszem, hogy felfigyeltek rá. Most pontosan rájuk irányul. Az energiafeltöltődés majdnem teljes.

Janeway jelvénye jelzett.

– Torres Janewaynek. A térhajtás rendben, kapitány. Még két napra lesz szükségem, hogy pontosan beállítsam, de amíg hetes fokozat alatt maradunk, nem lesz probléma.

– Tudomásul vettem. Jó munka volt, B'Elanna! – Meg tudjuk csinálni, gondolta.

– Három perc – suttogetta Harry.

Janeway megfordult és látta, hogy a vita folytatódik. Tuvok és Sezau hevesen gesztikulált. Tuvok meglepően sok érzelemről tett tanúbizonyságot. Vajon ez az agyegyesítésnek és a szperiai hatásának köszönhető, vagy csak megjátssza magát? Janeway tanácstalanul csóválta a fejét.

– Két perc – mondta Harry.

Janeway egyszer látta a Hamlet vulkáni előadását. Annak ellenére, hogy saját érzelmeik nem voltak, a vulkániak meglepő pontossággal tudták tolmácsolni Shakespeare szenvedélyességét. Tanulmányozták a darab

emberi előadásait, és hideg pontossággal utánózták az egyes részeket. Lehet, hogy Tuvok is valami ilyesmit csinál.

- Egy perc – szól Harry.
- Mr. Paris, készen áll a kitérő manőver végrehajtására?
- Igen, kapitány.
- A jelzésemre végrehajtani!
- A szubtér-gyorsító teljesen feltöltődött – jelentette Harry.
- Most, Mr. Tuvok! – szólt Janeway.

Tuvok hirtelen félbeszakította a beszélgetést, meghajolt Sezau felé, majd halk, egyenes modorban tovább beszélt. Janeway érdeklődéssel figyelte. Vajon működni fog a tervük?

Egy másodperc múlva Sezau összerándult és parancsokat kezdett osztogatni legénységnek, akik az állásaik felé indultak.

– Tájékoztattam, hogy beüzemeltük a szubtér-gyorsító csövet, képesek vagyunk elpusztítani a hajóját – mondta Tuvok. – Most ellenőrizteti az állításomat.

Sezau megfordult és Tuvokra, aztán Sozoasra vicsorgott.

– Azt mondja, hogy mint minden idegen, mi is becsstelének és fejletlenek vagyunk, és legjobb, ha figyelemre sem méltat minket.

– Mondja meg neki, hogy igaza van – mondta Janeway. – Neelix szerint úgy lehet a legkönnyebben véget vetni egy szperiaival folytatott vitának, ha mindenben igazat adunk neki.

Tuvok elismételte az üzenetet.

– Mondja meg neki azt is, hogy a hajója ott marad, ahol van. Minden mozgást ellenséges cselekedetnek minősítünk, és azonnal megtoroljuk.

Tuvok ismét fordított.

– Bontsa az összeköttetést – utasította a kapitány Hányt. – Nyisson kódolt csatornát a másik három szperiai hajóhoz. Felrázzuk és biztonságos helyre küldjük őket.

– Igenis, kapitány!

Egy másodperccel később a képernyőn a Tech-klán vezérhajójának kapitánya jelent meg. Janeway a hídon tartózkodó szperiaihoz fordult.

– Mondja meg neki, hogy azonnal hagyja el ezt a rendszert. Amint biztonságos távolságba értek, mi is követjük őket.

– Utasítom őket, hogy térjenek vissza a saját naprendszerünkbe – mondta Sozoas. – Ott kell bejelentenem az ügyet a Klánok Tanácsa előtt.

Váltott néhány szót a másik kapitánnyal, aki néhány másodpercig vitatkozott, majd beadta a derekát. Befejezték a beszélgetést. A kivétíön megjelent a három hajó képe. Kathryn úgy érezte, mázsás kövek gördülnek le a mellkasáról. A hajók felgyorsítottak és eltűntek a szubtérben. Egy probléma kipipálva!

– A Katonai-klán hajója hív minket – mondta Harry.

– Képernyőre!

A kivetítőn a haragosan beszélő Sezau jelent meg. Sozoas válaszolt; ez néhány perces szócsatát eredményezett. Janeway megértette, hogy újabb vita indult. Ez eltart egy darabig, gondolta. Visszament az üléséhez, és a lábát kényelmesen keresztbe téve leült. Minél hosszabb ideig nyújtják, annál messzebbre jut a három szperiai hajó.

Végül, körülbelül húsz perccel később Sozoas megfordult.

– Követeli, tájékoztassuk arról, hová ment a másik három hajó. Közöltem vele, hogy visszarendeltem őket az anyabázisunkra, és magukkal vitték azokat a bizonyítékokat, amelyek igazolják, hogy a Katonai-klán súlyos bűnöket követett el ebben a rendszerben. Elmondtam, hogy a bizonyítékok a Klánok Tanácsa elé kerülnek. Most már nem tudják titokban tartani a történeteket.

Sezau ismét mondott valamit, mire Sozoas hosszas válaszba kezdett. Tuvok tolmácsolt.

– Sezau megadásra szólított fel minket, Sozoas pedig válaszul őt szólította fel megadásra.

– Szakítsa meg a kommunikációt, zászlós! – rendelkezett Janeway. – Ennek semmi értelme. – A szperiai felé fordult. – Sozoas, ha megadja Mr. Parisnak a koordinátákat, hazavisszük.

Sozoas meghajolt Tom felé, majd elsorolt egy sor térbeli hivatkozást.

– Szülővilágunk, Szperia, csak egy napnyira van innen – mondta Janewaynek. – Ha ott vannak, feltölthetik a készleteiket is. A Tech-klán képviselőjeként megígérhetem, hogy az itt nyújtott segítségükért cserébe teljes támogatásunkra számíthatnak.

– Köszönöm – felelte Janeway.

– Az útvonal betáplálva – jelentette Tom.

– Még egy szívességet kérnék – mondta Sozoas. – Mielőtt elmegyünk, semmisítsék meg a szubtér-gyorsítót.

– Miért? – kérdezte meglepetten Janeway. – A Tech-klán rengeteg időt és munkát fektetett belé... és olyan sok élet veszett már oda miatta...

– Pontosan ezért. Logikus feltételezés, ha itt hagyjuk, akkor a Katonai-klán hulladékként fog igényt tartani rá. Természetesen folytatnák a kutatásokat, és előbb-utóbb fegyvert készítenének belőle. Nem akarom, hogy ismét erőszakos cselekedetek elkövetésénél használják!

– Kapitány, a másik hajó távolodik tőlünk – mondta Tom.

Janeway még időben nézett fel a kivetítőre ahhoz, hogy lássa, amint a szperiai hajó eltűnik. Sezau térhajtást alkalmazott volna, hogy a másik három hajó után eredjen? Nem, nem valószínű. Minden bizonnyal

hazasomfordál, hogy jelentse a kudarcát... vagy azon vitatkozzon, ki a hibás valójában.

– Üldözőbe vették-e az A-Zha-Gort, az A-Zir-Toint és az A-Zna-Tast?

– Negatív – mondta Tom. – Eltérő pályára álltak.

– Ebből a helyzetből már nem kerülhettek ki győztesen – állította Sozoas. – A visszavonulás látszott a leglogikusabb megoldásnak.

Janeway helyeslően bólintott.

– Értem. – Megérintette a jelvényét. – Janeway Torresnak. B'Elanna azonnal válaszolt.

– Itt Torres!

– Nem hagyhatjuk itt a csövet, hogy a Katonai-klán felhasználja. Milyen módszerrel lehet legbiztosabban elpusztítani?

– A manőverező hajtóművei segítségével a fehér törpébe küldhetjük – javasolta B'Elanna. – De ez némi időbe telik.

– Mi volna, ha meglöknénk a vonósugarunkkal, hogy felgyorsuljon?

– Működni fog.

– Köszönöm. Janeway, vége – A kapitány Tómra pillantott. – Hangolja össze a munkáját Dvorak zászlóssal. – Úgy látszik, minden rendeződik...

– Igenis, kapitány – vigyorodott el Tom. – Vonósugár bekapcsolva...

– A Tech-klán nevében, köszönöm – hajolt meg Sozoas.

Janeway leült a helyére. Harry beadta a szubtérgyorsító cső képét az elülső képernyőre. Janeway figyelte, ahogy begyulladnak a rakétái. A monstrum lassan a fehér törpe felé tolódott. Tom ráállt a vonósugárral, taszított rajta egyet. A cső felgyorsult.

A problémák megoldódtak. A Tech-klán támogatásával elvégezhetik a Voyager régóta esedékes javítását, feltölthetik a készleteiket, élelemhez juthatnak, és a legénység végre pihenhet egy kicsit. Végre...

– Hármas fokozat, Mr. Paris. Irány: a Szperia!

Epilógus

A Za Chii Ló szperiai úrállomás – a nevet Tuvok „Lépcső minden klánnak”-ként fordította le – megfigyelőjéből Kathryn Janeway mind a Voyagert, mind a szperiaiak szülőbolygóját láthatta. Félutcatnyi, különböző klánhoz tartozó, hatalmas, gömb alakú úrhajó mellé, a legkülső gyűrűhöz dokkolt Voyager kirítt a többi közül a szépségével, kecsességével. Az úrállomás mögött Szperia, a kékeszöld, kavargó felhőtakaróba burkolózó M-típusú bolygó drágakőként függött az űr sötét bársonyán.

Egy hete érkeztek, de legalább hat hónapnak tűnt. Alig várom már, hogy megint kimenjünk az űrbe, gondolta Janeway. Soha többé nem akart szperiait látni.

A civakodó klánok minden egyes ügyletet pokollá tettek. Hiába tolmácsolt Tuvok, hiába segédkezett Sozoas, minden munkálat csak tolódott, minden intézkedés és javítás elodázódott. A szperiaiakkal egyszerűen képtelenség volt megállapodásra jutni. A legutolsó hat napban megfeneklett a Gazda-klánnal folytatott tárgyalás. A Gazdák nem igazán jöttek ki a Tech-klán tagjaival, és éppen a Katonai-klán szövetségesének vallották magukat. Janeway kétszer is úgy érezte, minden részletet megbeszéltek, és Neelix végre megkapja a beígért élelmiszerszállítmányt, ám a szperiaiak újra és újra előhozakodtak valami lényegtelen aprósággal.

Az Ipari-klánnal is hasonló volt a helyzet. B'Elannának új alkatrészekre volt szüksége a térhajtóművek tartalék rendszereihez, de egyelőre csak ígéreteket kapott. Végtelen vitákat folytatott, ám csak annyit ért el, hogy megfájdult a feje.

A legénység viszont végre pihenhetett. A szperiaiak nem sok szórakozási lehetőséget kínálhattak fel, de a bolygón volt néhány gyönyörű park. Neelix délutánra pikniket szervezett az egyikben; azt ígérte, mindenki jól fogja érezni magát, lesz zene, tánc, phu-sült, meg néhány hasonló kotyvalék.

Janewaynek feltűnt, hogy az emberei hangulata jobb lett. Újra mosolyogtak, vidámak, már-már boldogok voltak.

De nem maradhattak örökké. Holnap elindulunk, határozta el magát a kapitány. Elmegyünk, akár lesz friss élelmünk, akár nem! Felsóhajtott. Gyanította, hogy a raktáraik üresen maradnak.

A sortánc pompás találmány, gondolta Neelix. A Voyager legénysége tapsolt, dobogott, verte a ritmust, és a hegedű jókedvű szavára mozgott. Tom Paris volt a ceremóniamester, ő diktálta a lépéseket, ő buzdította a párokat, kapaszkodjanak egymásba, és pörögjenek, forogjanak, szökdécseljenek.

Pompás! – gondolta Neelix. Kitűnő hangulatban lesznek, amikor este visszatérnek a Voyagerre!

Nem nézhette tovább a mulatozókat; találkája volt. Lassan elháttrált a tömegtől, megfordult és a bokrokhoz sietett, ahová a Tech-klántól kölcsönvett kis antigravkocsit rejtette. A szerkezet tulajdonképpen egy rövid fogantyúval ellátott lebegő szán volt, de neki tökéletesen megfelelt.

A kocsit maga előtt tolvá a fél kilométernyire lévő tárgyalóközpont felé vette az irányt. Ott kellett találkoznia Sozoasszal; nem akart elkésni.

– Neelix! – futott utána Kes. – Már mindenütt kerestelek! Azt hittem, táncolni fogunk...

– Ezer örömmel megtenném, kedvesem – mondta Neelix –, de sajnos dolgom van.

– Miféle dolgod lehet?

– A kapitánynak nem sikerült ellátmányt szereznie, így hát... – Szerényen felhúzta a vállát. – Ez a legkevesebb, amit megtehetek a Voyagerért.

– Szóval most méysz, és élelmet szerzel, mi? – Kes gyorsan megölelte és csókot nyomott az ajkára. – Ezért szeretlek téged, Neelix! Mindig másokra gondolsz. Tudom, mennyire gyűlölsz szperiaiakkal üzletelni, de mégis megteszed.

Neelix érezte, hogy elpirul.

– Hát, igen, ilyen vagyok, nem igaz?

– Nincs szükséged segítségre?

– Nem, szeretném, ha itt maradnál és szórakoznál egy jót. Hamarosan visszajövök.

– Rendben. De siess!

– Sietek, kedvesem!

Kes visszament. Neelix hevesen dobogó szívvel nézett utána. Milyen szép...! Mindennél jobban szerette.

De félre a szerelemmel! Dolga van! Folytatta az útját. Végighúzta a kocsit a kockaköves, kanyargós ösvény fölött. Kiért a park szélére. Szemben, az országúton túl – amely fölött zümmögve közlekedtek az apró,

ezüstszínű, gömb alakú járművek – a tárgyalóközpont kupolás épülete magaslott.

Sozoas az épület előtt, a széles vörös lépcsőkön várakozott. Neelix meglátta, integetett neki, aztán áttolta hozzá az antigrav-kocsit.

– Elhozta? – kérdezte a szperiai, ahogy közelített felé.

– Itt van!! – lapogatta meg Neelix az antigrav-kocsi fogantyúját.

– Erre.

Sozoas kinyitotta az épület széles ajtaját. Neelix betolta a kocsit. A természetes fény utat talált magának a falakon lévő keskeny nyílásokon keresztül. Szőnyeggel borított padló, sima falak – pontosan olyan volt, mint a többi szperiai épület, amelyben Neelix korábban megfordult.

Felmentek az emeletre. Az egyik helyiségben kerek asztal állt, körülötte hat szék. Négy szperiai már a helyén ült. Sozoas csatlakozott hozzájuk. Neelix is leült.

– Elmagyaráztam nekik az ön ajánlatát – mondta Sozoas. – Logikusnak hangzik, hogy minél gyorsabban megkössük ezt a megállapodást, mivel a kapitánya az önök időegysége szerint... tizenkét óra múlva szeretné elhagyni a bolygót.

Ilyen hamar?, húzta el a száját Neelix. Egyáltalán nem volt biztos abban, hogy a megállapodást ilyen gyorsan tető alá lehet hozni. Soha nem hallott olyasmiről, amit a szperiaiak egy hétnél hamarabb befejeztek volna.

– Ez azt jelenti, hogy nem sok időnk marad, engedje hát meg, hogy rögtön a tárgyra térjünk. Szükségünk van arra, amit felkínált.

– Tudtam, hogy így lesz. – Neelix eltávolította az antigrav-kocsit fedő leplet, ami alatt egy világospiros Reflux kétezres replikátor rejtőzött. – Ha sikerül lemásolniuk, minden, a Gazdák-klánjával kapcsolatos problémájuk megszűnik. Képesek lesznek arra, hogy bármilyen energiaforrás segítségével létrehozzák a saját élelmüket.

– Szeretnénk látni a bemutatót.

– Természetesen. – Neelix megköszöörülte a torkát, bekapcsolta a kis replikátort, és kiadta a parancsot:

– Párolt phu kéktésztás paguay-szósszal. – Miután kölcsönvette a készüléket Paul Fairman kabinjából, beprogramozott néhányat a kedvenc receptjei közül.

Másodpercekkel később gőzölgő tányér jelent meg a gépben. Neelix kivette és az asztalra tette.

A szperiaiak előrehajoltak, fűrtjeikét amennyire csak lehet, kinyújtották. Egyszerre többen beszéltek. Sozoas válaszolgatott, majd körbeadott valamit, ami úgy nézett ki, mint egy gyűszű, amire két villát erősítettek.

Neelix sejtette, a tárgyat evőeszközként használják. A szperiaiak bal kezük ujjaire húzták a gyűszűket, majd a villák segítségével felemeltek néhány darabka phut és megkóstolták az ínycséget.

Evés közben vitatkozni kezdtek maguk között.

– Nem tudják eldönteni, hogy túl van-e fűszerezve

– mondta Sozoas. – Ketten úgy gondolják, hogy túl sok van benne, egy, hogy túl kevés, egy pedig, hogy éppen jó.

– Mondja meg nekik, hogy a replikátort egyéni ízlés szerint lehet programozni.

– Inkább nem. Ez újabb téma lenne, amit meg kellene vitatniuk.

– Maga tudja – vonta meg a vállát Neelix. Nem igazán törődött a részletekkel, csak az érdekelte, hogy megkapja, amit akar. Belenyúlt a zsebébe és előhúzott egy adatcsipet. – Ezen a listán van felsorolva mindaz, amit a replikátorért cserébe kérek.

Sozoas elvette az adatcsipet és beillesztette az asztalon található aljzatba.

– Egy tonna paga-gyökér – mondta –, fél tonna kocsonyás égrap. Harminc kilogramm válogatott ortegai fűszerkeverék. Harminc köbméter duracél lemez... –végigolvasta a listát.

Amikor végzett, Neelix bólintott.

– Mindezt még indulás előtt a Voyagerre kell szállítani.

– Van más feltétel is?

– Csak annyi, hogy a replikátort tekintsék szabadalmaztatott terméknek. Csakis a saját fajukon belül használhatják. Nem osztható meg senki mással... nem is adható el vagy adható át.

– Úgy vélem – mondta Sozoas –, hogy csakis a Techklánon belül kerül felhasználásra. Nem látok okot arra, hogy a többi klánnal is megosszuk.

– Akkor egyetértünk.

Sozoas gyorsan váltott néhány szót a másik négy szperiaival. A többiek vitatkozni próbáltak, de Sozoas mindegyiket leszerelte előre átgondolt érveivel. Ebben a helyzetben Tuvok is ugyanezt tenné, merengett Neelix.

Félórával később Sozoas feléje fordult és meghajolt.

– Elfogadták – mondta. – Az anyagokat hamarosan a Voyagerre szállítjuk. Neelix elmosolyodott és meghajolt.

– Sajnos, a replikátort működtető energiaforrásra szükségem van – mondta. – Nem az enyém, tehát nem adhatom át önöknek.

– Vigye csak – mondta Sozoas.

Neelix előrenyúlt, lekötötte az energiaforrást és becsúszta az egyik elülső zsebébe, majd elmosolyodott. Minden pontosan úgy történt, ahogy tervezte.

*

Tizenkét órával később Kathryn Janeway a hídon állt és a képernyőn figyelte, ahogy a szperiai úrállomás összezsugorodik, majd eltűnik mögöttük. Örült, hogy elszabadult attól a helytől, azoktól az örökké vitára kész lényektől.

– Négyes fokozat, Mr. Paris – mondta. – Álljunk vissza a hazafelé vezető útra.

– Igenis, kapitány. A régi irányba fordulunk.

– A kabinomban leszek. Chakotay, öné a híd.

Bement a szobába, leült az asztalhoz. Tizennégy új jelentést kellett elolvasnia. Azt hitte, a kimenő alatt senki sem foglalkozik majd a papírmunkával. Tévedett. A legénység fele úgy döntött, a fedélzeten marad, dolgozik, és lemond a kimenőről, a szórakozásról, hogy minden visszazökkenjen a rendes kerékvágásba. Ez aztán az elkötelezettség!, gondolta Janeway.

Átlapozta a jelentéseket. Az elsőt B'Elanna küldte, aki a gépház problémáit sorolta fel, és a javításhoz szükséges anyagokat. Janeway félretette. Ez ráér. Egyelőre nem akarta felbosszantani magát.

Meglátta Neelix jelentését. A Szperian beszerzett anyagok listája volt, amelyeket ideiglenesen a kettes és hármas dokkolócsarnokban tároltak. Miközben végiglapozta, halkan füttyentett egyet. Több tonnányi élelmiszer... duracél lemezek... szigetelt hőkapcsolók a reaktormaghoz... volt valami egyáltalán, ami kimaradt?

Visszalapozott B'Elanna jelentéséhez. Az élelmiszeren kívül a két lista megegyezett egymással. Neelixnek mindent sikerült megszereznie, amire B'Elannának szüksége volt. De... hogyan? Ő egy teljes héten keresztül tárgyalt, alkudozott, mégse jutott sehová.

Megérintette a jelvényét.

– Janeway Neelixnek.

– Itt Neelix. Gondolom, most nézte meg a jelentésemet, kapitány.

– Igen... Hogyan volt képes beszerezni mindezt? Neelix felkuncogott.

– Üzleti titok, kedves kapitányom. Mikor jön le reggelizni? Ma valami újat készítettem... Piskótát finomra őrölt szperiai fás dióval.

– Ez nagyon jól hangzik – mondta Janeway. Már évek óta nem evett piskótát.

– Az is, nekem elhiheti. Szerencsére találtam száz édesvízi szperiai piskótaszivacsot, és a főzés után nagyon finomak lettek.

– Édesvízi piskótaszivacsot? – kérdezte aggódva Janeway.

– Az ízük még pikánsabb, mint a Helorius-7 sósvízi piskótaszivacsaié, de azt hiszem, úgy érzik majd, hogy a könnyebb állag miatt megéri. Tehát...

– Igen, hogyne, folytassa csak – mondta Janeway. Nyelt egy nagyot; egyszerre elment az étvágya. – Amint befejeztem a papírmunkát, lemegyek.

– Féltreteszek önnek egy jó nagy szeletet! – ígérte Neelix.

*

Paul Fairman lassan kelt fel, ízlelgetve újonnan szerzett hatalmát. Ismét úton vagyunk, gondolta. Itt az ideje, hogy kinyissa a boltot. Míg a szperiai úrrállomáson tartózkodtak, nem használta a replikátorát: túlságosan sok helyi különlegesség állt a legénység rendelkezésére. Most hogy megint az úrben vannak, már másról szól a történet. Tudta, mindenki a hazai ízek után sóvárog.

Az első szívességeket arra használta fel, hogy megbizonyosodjon róla, a replikátorról mindenki hallgatni fog. A második... no igen, most már nekiláthat gyűjtögetni. Egyetlen szolgálatot sem akar adni, egészen az utazás végéig.

Kezét dörzsölgetve kinyitotta a szekrényt, hogy elővegye a magánreplikátorát. A szekrény... üres volt! Pedig visszatette, ez biztos. Az energiaforrás még mindig ott volt: csak maga a replikátor hiányzott. Bénultan nézte a helyet, ahol utoljára látta Reflux kétezrest. A tervei... Az üzletei...! Ki lophatta el?

– Komputer! Rajtam kívül hányan voltak még ebben a kabinban az elmúlt huszonnégy órában?

– Még egy személy volt a kabinban – mondta a komputer.

– Ki volt az?

– Neelix hangulati tiszt.

– Micsoda?! – Fairman érezte, előnti az agyát a düh. Várható volt, hogy az a kettéfürészelt szeméttúró elviszi a replikátorát. Most minden bizonnyal a hajókonyhán van, és ontja a phufasírtot a hajó egész legénységének. De nem hagyja annyiban! Megállapodtak, és ő rá fogja

bírni Neelixet, tartsa meg azt, amit ígért. Rábírja még akkor is, ha meg kell szorongatni azt a ványadt nyakát!

Kitrappolt a kabinjából, le a hajókonyhára. Szerencsére a reggeli még csak most kezdődött; a Csillagflotta legénységének tagjai közül csak néhányan tartózkodtak az étkezdében, azok is túlságosan belefeledkeztek a beszélgetésbe ahhoz, hogy felfigyeljenek rá.

Neelix az edényei között állt, és éppen valami halványkék gyökeret zúzott össze a klopfolóval. Fairman fogcsikorgatva lépett hozzá. Most kitekerem a nyakát!

Neelix elvigyorodott és letette a klopfolót.

– Paul Fairman! Micsoda meglepetés! – mondta és gyorsan megölelte a férfit. – Mi szél hozott ide ilyen korán? Csak nem a piskótaszivacs csábított el? Vagy talán a dinsztelt taba-gyökér? Tíz percen belül kész lesz...

– Tudod, hogy miért vagyok itt – ordított Fairman fenyegető hangon. – Elvitted a replikátoromat!

– Nos... – Neelix átkarolta Fairman vállát. A férfi lerázta magáról a kezét. – Amikor megígérted nekem, hogy szerzek egy energiaforrást, azt mondtad, bármit megadnál érte. Eltartott egy darabig, amíg rájöttem, mit szeretnék cserébe. A replikátort.

– Hiszen éppen azért kellett az energiaforrás, hogy a replikátort üzemeltessem! – sziszegte Fairman. – A replikától nélkül az energiaforrásra sincs szükségem!

– Hát, ebben van valami – ismerte el Neelix –, és igazán sajnálom, ha bármiféle kellemetlenséget okoztam ezzel, de...

– Add vissza! – követelte Fairman. Ennél világosabban nem tudott fogalmazni.

– Van egy kis probléma – mondta Neelix.

– Miféle probléma? – nyögte a férfi.

– Éppen kimenőn voltál, mikor szükségem volt rá, így aztán nem tudtam megkérdezni...

– A lényegét!

– Összefoglalva – mondta Neelix –, elcseréltem a Tech-klánnal. Élelmet kaptam érte a hajókonyha számára. Magoncokat a hidroponikai kertnek, valamint alkatrészeket a térhajtóművek, valamint a burkolati lécek kijavításához...

– Ne! – nyögte Fairman. A térde elgyengült; le kellett ülnie. Lezökkent arra a háromlábú faszámolyra, Neelix egyik szerzeményére.

– Ugyan, a piskótához való szivacs, csak egy volt a finomságokból, melyeket sikerült beszerezniem – folytatta Neelix túlradó lelkesedéssel. – A replikátorod soha nem tudta volna visszaadni az állagukat. Még spóráink is vannak, hogy a hidroponikai kertben mi is növeszthessünk ilyeneket!

– Csodálatos – jegyezte meg epésen Fairman. – Alig várom már, hogy lássam. – Felállt, de kissé bizonytalan volt a mozgása. – Most pedig... azt hiszem, rosszul leszek.

– Ebben az esetben kicsit később benézek hozzád. Felvidítalak. Szerintem zenére van szükséged. Dalra. Én szívesen éneklek neked, Paul! Paul? Paul!

Kathryn Janeway a hídon állt és a csillagokat figyelte. Valahol lennie kell egy útnak, amelyen hazajutnak. A szperiaiak szubtér-gyorsítóval kapcsolatos kísérlete megerősítette benne a reményt. Vannak más értelmes lények is, akik azt kutatják, miként lehetne gyorsabban, messzebbre utazni annál, ahogy eddig tették. Valakinek egyszer rá kell jönnie a megoldásra.

Hetvenezer fényévnire a Földtől – ilyen messzire jutottak. De visszatérnek! Lehunyta a szemét és egy pillanatra visszagondolt mindarra, mindazokra, amit és akiket otthon hagyott.

Ígérem nektek, hamarosan otthon leszek!

* * *